

dpm

drámapedagógiai magazin · a magyar drámapedagógiai társaság periodikája
80. szám

dpm

drámapedagógiai magazin

a Magyar Drámapedagógiai Társaság periodikája 80. szám

ISSN 1588-0303 (online)

A kiadó címe: 2111 Szada,
Székely Bertalan u. 1/C

Postacím: 1022 Budapest,
Marczibányi tér 5/A

Telefon: (70) 3353959
honlap: www.dpm.drama.hu
e-mail: drama@drama.hu

Felelős szerkesztő:

Kaposi László

telefon: (70) 3824670
e-mail: kaposi@drama.hu

E számunk tartalmát

Szabó Gergely szerkesztette

Felelős kiadó: az MDPT elnöke

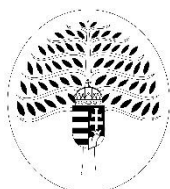
Borító és belső grafikai terve:

Hevesi Andrea

Grafikai kivitelezés: Kaposi
Máté Gergely, Körömi Csenge

Lektorálta: Körömi Gábor

Támogató: A Drámapedagógiai
Magazin megjelenését a **Nem-
zeti Kulturális Alap** támogatja

Nemzeti
Kulturális
Alap

Számlaszámunk, amelyre az érdeklődők befizethetik a Magyar Drámapedagógiai Társaság tagdíját és amelyen támogatják a Drámapedagógiai Magazin megjelenését:

11701004-20065946

TARTALOM

<i>A felelős szerkesztő jegyzete</i> (KL)	2
<i>Nyugat-Dunántúli RDT – Szombathely</i> Pálfi Erika	3
<i>Észak-Alföldi RDT – Debrecen</i> Jászay Tamás	12
<i>Közép-Magyarországi RDT – KIMI</i> Madák Zsuzsanna Vidovszky György	17 23
<i>Közép-Dunántúli RDT – Aba</i> Bagossy Júlia	31
<i>Észak-Magyarországi RDT – Miskolc</i> dr. Fekete Anikó	34

<i>Dél-Dunántúli RDT – Csurgó</i> Gyevi-Bíró Eszter	36
<i>Dél-Alföldi RDT – Szeged</i> Kiss Gabriella	44
<i>Észak-Alföldi RDT – Nyíregyháza</i> Patonay Anita	47
<i>Online RDT</i> Gyevi-Bíró Eszter	50
<i>VII. Országos Diákszínházi Fesztivál</i> – Kék szekció, Győr Fábián Péter	53
<i>VII. Országos Diákszínházi Fesztivál</i> – Zöld szekció, Győr Puskás Panni	60

A borítón: VMG-KIMI 12.D, *Kasimir és Karoline*
rendező: Szalai Ádám

Fotó: Mezősi Kristóf

A felelős szerkesztő jegyzete

Nem voltam ott egyik diákszínjátszó találkozón sem: a *beszámolókat* olvasom. Minden más hiányában ez az információforrás áll rendelkezésemre. Biztosra vehetem, hogy a diákszínjátszás iránt érdeklődők közül sokan vannak/lesznek hasonló helyzetben.¹

Az, hogy rálátásunk lesz a 2025-ben is a diákszínjátszás hazai helyzetére, köszönhető ennek a gondosan összerakott beszámoló-halmaznak, aminek léte (hogy létrejön, közzétehető formában elkészül) a *zsűritagok* szakmai-emberi tisztessége mellett a *szervezők* átgondolt és kitartó munkájára is utal. Az utóbbiak érték el, hogy a mindenkori zsűri – amelyik a klasszikus változatokban már azzal elvégezte a munkáját, hogy odautazott, előadásokat nézett, értékelt, döntött, díjazott, majd elindult egy másik helyszín felé, vagy hazament – hajlandó legyen a jegyzeteit és emlékeit megőrizni, rendezni, majd közzé is tenni, vagyis írni a látottakról.

Művészeti, művészetpedagógiai visszajelzések 65 oldalon: egyfajta körkép, körkép és körkép a hazai színházról, színházi kultúráról, sajátos nézőpontból a magyar pedagógiáról, a közállapotokról, arról, hogy érzékeny, értelmes, tehetséges fiataljaink hogyan élik meg napjaikat, illetve hogyan számolnak be erről a megélésről a dráma és a színház eszköztárának segítségével. Lapunk ezen számában az összes regionális diákszínjátszó találkozóról említés esik (ezekből hét volt). A beszámolókból a zsűritagok közül az írást is vállalók (mindenhol két zsűritag volt) azt választották, hogy legalább az említés, pár leíró vagy elemző mondat szintjén minden látott előadásról írnak – de gyakran sokkal mélyebben, alaposabban, részletesebben. (A hazai gyakorlatban találkozhatunk azzal a nem kevésbé érdekes megközelítéssel is, hogy atmoszférajelentést adnak a beszámolók, vagy kiemelnek néhány előadást: azokról többet, a többiről keveset vagy semmit nem közölnek. A jegyzőkönyvszerű beszámoló nem kötelesség, sokkal inkább egyéni választás, avagy a szervezők/megrendelők kérése lehet.)

A regionális találkozók mellett az online bemutatott előadások is kapnak visszajelzést – erre a 2020-as világiárvány szoktatott rá bennünket, és jó is ez, mert mindig vannak (lehetnek) olyan csoportjaink, akiknek nem alkalmas a bemutatók néhány napja, megbetegszik valaki, vagy éppen nem tudják vállalni az utazás, a szállítás költségeit.

A beszámolók száma úgy lett kilenc, hogy az egyik regionálison annyi előadás volt, mint másik két-három nagy rendezvényen, ott mindkét zsűritag „bedolgozott”, plusz még az online látott előadásokról szóló írás.

Természetesen beszámolunk az országos fesztiválról: így az országos találkozóra benevezettek közül 15 előadásról kétszer is írunk a lapban: a regionális találkozókat követően eltelt pár hét, és mások, máshol, máskor látták újfent azokat a produkciókat, melyek az első körben meghívást kaptak a felmenő rendszerű országos eseménysorozat záró állomására: a VII. Országos Diákszínházi Fesztiválra. Izgalmas összevetést ad, amelyet nem csak az adott előadás létrehozói nézhetnek érdeklődéssel: ki mit látott, mit vett észre egy előadásban, vagy éppen ki mit nem (más megközelítéssel, mert nem csak a zsűri lett más: mennyit változhat egy-egy előadás a pillanattól – tértől, időtől, nézőtől stb. – függően néhány hét alatt).

¹ Nagyon erős élmény és emlék számomra a közelmúltból, ahogy a Bácsfeketehegyi Gyermekszínház Műhely-találkozón részt vesz a színházi szakma: vajdasági színészek, rendezők, egyéb színházi szakmák képviselői mellett megjelennek (mert erre az eseményre haza- vagy odamennek), és ha erre lehetőséget kapnak, aktívan dolgoznak is többen (sokan!) az anyaországban vagy a Felvidéken élő magyar szakemberek közül. (*A szerk.*)

A felelős szerkesztő dolga (gazdagabb időkben és helyeken az olvasószerkesztő is akcióban lenne): olvasom a teljes szöveget, javítom közben. Időnként ellenőrzök adatokat is: már amennyire a neten megtalálható források engedik. Nem mindig (pontosabb: gyakran nem) engedik: van olyan csoport, amelyről a regionális találkozók után fél évvel már nem igazán lehet érdemi információt találni. És nem csak az egy darabra összejött alkalmi társulások tűnnek így el. A honlapok talán valamivel biztosabb elérhetőséget adhatnak nagyobb időtávlatban, mint azok a közösségi portálok, amelyek a diákszínházi szervezési információinak jelenlegi lelőhelyei. Kb. annyi a különbség, mintha az utcára tennénk ki valamit, vagy a bejárati ajtó védelmében, de egy sokak által használt szobában. És ha be vesszük a lehetőségek közé, az összehasonlításba a DPM-et is, amit begyűjtenek és őriznek a nagy adatbázisok, például az OSZK is, akkor az itt történő megjelentetéssel már a széfbe tettük be az anyagainkat.

Külön köszönet Szabó Gergelynek, aki ebben az évben azt a nagy munkát végezte el, amit az előzőekben Jászay Tamás (az elődhöz méltó a folytatás): összegyűjtötte és közlésre előkészítette a diákszínházi bemutatókról szóló írásokat.

Nyugat-Dunántúli Regionális Diákszínházi Találkozó

Szombathely, 2025. március 22-23.

Pálfi Erika

A fiatalság tizenegy igaz pillanata a szombathelyi Weöres Sándor Színház színpadán

Március 22-én és 23-án az év első regionális diákszínházi találkozásán tizenegy előadást láthattunk a szombathelyi Weöres Sándor Színházban. Az előadások megszámlálhatatlan értéket képviseltek, és létfontosságú üzeneteket közvetítettek. Ezek minden bizonnyal hozzájárulnak a fiatalok személyiségfejlődéséhez, önkifejezéséhez, megerősítik őket az összetartozás érzésében és segítik őket eligazodni a felnőtté válás útvesztőiben. A darabokon a nézők kiválóan szórakoztak és értékes életleckéket is tanulhattak egymástól, vagy akár számukra nagyon fontos kérdésekről vitázhattak. Minden előadás túlmutatott az egyszerűen csak „ne vessünk jó nagyokat” élményén, mélyebb érzelmi kapcsolatokat és összetett emberi élethelyzetből fakadó problémákat feszegetett, néhol már-már tabukat döntögetett, elgondolkodtatott, megdöbbentett és volt, hogy könnyeket fakasztott. Valamennyi előadás egy vagy akár több szempontból is kiemelkedett a mezőnyből. Ezzel fejelethetetlen élményt nyújtott a közönségnek és megmutatta a nézőinek azt, amit már évezredek óta tudunk: a színházban nincs lehetetlen.

Volt lehetőségem a csoportokkal beszélgetni az előadásokról és arról, hogyan érezték magukat, valamint volt lehetőségem visszajelzést megfogalmazni és elmondani azt, mi minden volt inspiráló, egyedi, meghatározó, elgondolkodtató vagy átgondolt, esetleg ámulatba ejtő, olykor meglepő. Elmondhattam, mi és hogyan nevettek meg, mire és hogyan fogok még sokáig emlé-

kezni, miről gondoltam, hogy büszkeségre ad okot, és elmondhattam, hogy hálás vagyok a rengeteg elvégzett munkáért és a színpadon látottakért. Mégis örülök, hogy lehetőséget kaptam, hogy írásban is elmeséljem a szombathelyi hétvégét, mert így a találkozó után néhány nappal is biztos vagyok benne, és ezért teljes meggyőződéssel mondhatom, ami ott történt ezen a hétvégén, az parádés volt, de lehet, hogy inkább csoda.

Gratulálok mindenkinek, aki hozzájárult ehhez, segítette az előadások létrejöttét, vagy a szervezést és a megvalósítást. Köszönöm zsűritársamnak, **Bandónak**² is a közös munkát, a folyamatos gondolkodást és azon a kinkeserves gyötrődésen való átjutást, ami az oklevelek átadásáról hozott döntésig vezetett, s amellyel remélem sikerült megerősíteni minden alkotót abban, hogy az út a fontos és az út során megélt közös élmények. Bandó nagyon helyesen az utolsó közös játékban megmutatta nekünk, hogy a kedvenc versünk akkor is a kedvencünk, ha mindenki mást mond, és mindenki másnak valami más tetszik. A szombathelyi tizenegy előadást végérvényesen és visszavonhatatlanul kiválóvá minősítem, és megerősítem, megismételhetetlenül felejthetetlen és felemelő élmény volt számomra, hogy mindezt láthattam, hogy részese lehettem.

Elsőként az **Ostyola Zsuzsanna** által színpadra állított *Virágpör-cirmos arcunk* című előadást láthattuk a **JátsszMa Diákstúdió** előadásában. A 100 éve született Nagy László Kossuth-díjas magyar költőre emlékezve és munkássága előtt tisztelegve állítottak össze a csoport tagjai a rendezőjük vezetésével – és egy koreográfus közreműködésével – egy eleven, könnyed és lágy hangulatú, ugyanakkor dinamikusan lüktető, olykor inkább ringató, máskor mámorosan andalító előadást. A színpadon az évszakok változása és visszatérése képekből, hangulatokból, ösztáncokból és rövid etűdökből, kisebb monológokból épült fel, s bontakozott ki jelenetről-jelenetre a költő képekben gazdag világa, amelyben a lehető legtermészetesebb módon bukkant fel hol egy csodamalac, hol a kanászok tánca. Az előadás vígjátéki jeleneteit és drámai mélységeit a játszóknak színpadi jelenlétén túl a megjelenítés kidolgozottsága tartotta össze, és kísért a nézőt egyik világból a másikba. A csoport által megalkotott jelmezek és kellékek világa egyfelől sajátos, egyedi és bájos látványvilágot teremtett. Másfelől az egymástól elválasztható világokat színes virágokkal feldíszített balesetvédelmi szemüvegekkel, kivágott harisnyákkal, papírhengerekből épített csodás fejdíszekkel jelezték, amelyek egyben kifejezték az alkotók kreativitását és végtelen játékkedvét.

Tóthné László Mónika és **Horváth-Pintér Viktória** által vezetett **Varieté** csoport a *Seb-he-lyek* című négy részből álló előadásának célja az emberi agresszió és kegyetlenség megnyilvánulásaival való színpadi szembesítés: szándékaik szerint Janne Teller, Bodor Ádám, Parti Nagy Lajos írásain keresztül arra keresték a választ, hogy miként torzulnak el az emberi kapcsolataink, az elfojtott indulatok, a ki nem beszélt problémák, a vélt vagy valós „igazunk van” vakhite miatt. A négy jelenetből álló előadást összefűzi a negatív értékeket közvetítő szöveg, a jeleneteket alakítók szoros testi közelsége, az alulvilágított színpadképek sorozata. A szorongatottság, a kiszolgáltatottság, a tehetetlenség, az elvakult düh érzésének közvetítését a szereplők fegyelmezett alakítása erősíti fel és teszi teljessé. A jeleneteket rövid animációs vetítések választják el egymástól, s bár van jelentéstartalmuk, amely kiveszi a nézőt egy-egy percre az előadásból, s amellyel lehetőséget teremtenek a rendezők arra, hogy kívülre kerüljünk a fájdalmas és erős együttérzést kiváltó jelenetektől, de ahogy haladunk előre, ez már egyre kevésbé lehetséges,

² Sereglei András

hiába érkezik az újabb film, a bántalmazásnak eljutunk egy olyan érzelmi síkjára, amelytől már nem olyan egyszerű megszabadulni. Megteremtődik a gondolatoknak és érzéseknek az a mélysége, amikor már az új inger nem elegendő arra, hogy nos, akkor nézzük a következőt, lépjünk is tovább, hanem érzelmileg benne maradunk, ott ragadunk és már nem tudunk szó nélkül továbblépni. A Seb-helyek című előadás ugyanis nemcsak keresi a választ, hanem talál is válaszokat, és azokat a nézői elé is tárja. Ezáltal a találkozó legdrámaibb pillanatait éltük meg mi nézők, és élték meg a szereplők is ebben az előadásban. Elhivatottságuk és fegyelmezettségük példamutató volt mindannyiunk számára, amellyel nagyon súlyos és valós élethelyzeteket dolgoztak fel és mutattak meg számunkra.

A **CommEnt a végtelennél is tovább!** nevű csoport **Árvai Péter** vezetésével a Holt költők társasága című film történetét dolgozta fel a *HKT* című előadásában és kereste a választ arra, hogy miként és meddig elviselhető a felnőttek meggyőződésen alapuló, ám mindenféle ösztönös és meghittséget mellőző elvárása a kamaszlányok közössége számára. A szereplők egy négyzet három oldalán ülnek, szemben a nézőkkel a felnőtt szerepeket alakító tanárok és szülők, a két oldalon a bentlakásos iskola egyenruhás tanulói. Az előadás a nyári szünetről megérkező tanulók élményeinek felsorolásával indul el, a kezdetben megszólaló karakterek tanultak, sportoltak, versenyeztek, mások utaztak, és vidám kalandok részesei voltak, s miközben ezt hallgatjuk, már a szereplők mozgásából, tekintetéből is látjuk és érezzük, hogy nem mindenkinek volt örömteli ez a nyár, és nem minden lány tanuló legfőbb vágya, hogy másoknak megfeleljen. A felnőttek elvárásközpontú hozzáállását az igazgató szintén már a darab elején kinyilvánítja és egyértelművé teszi mindenki számára. Ezt a többi felnőtt karakter a későbbiek során megerősíti, a különbség lényegében csak abban van, hogy szülőként, tanárként, egyéb felnőtt szereplőként követelik meg az alkalmazkodást, az aláztos és szorgalmas munkát. Az érzelmi gazdagságot, a sokszínűséget, a nem nyilvánvalót, a belülről fakadó és formálódó érzéseket és vágyakat, az elmondhatatlant az iskola lakói képviselik azokban a jelenetekben, amelyekben a történet kibontakozik.

Az előadás egyik nagy érdeme, ahogy a tér használatával segíti a két világ közötti szakadék megértését. A nézőkkel szemben ülő felnőtt szereplők egyetlen pillanatra sem esnek ki a szerepükből, szigorú tekintettel követik a kamaszlányok hanyattatásait, útkereséseit, ezzel értem meg én, a néző, hogy a kontrollal és az elvárással nemcsak az a baj, hogy minden egyes felnőtt ezt közvetíti, hanem az is, hogy egy perce sem kérdőjelezi meg saját létjogosultságát. A másik az, hogy a felnőtt szereplők egyértelmű eszközökkel formált erős, nagyon könnyen azonosítható karakterek, az iskola tanulóit alakító szereplők viszont összetett lelki állapotokat közvetítenek, ezzel mutatják meg az emberi érzelmek és kapcsolatok bonyolult és kusza világát és az útkeresés nehézségeit.

A **JátsszMa Diákműhely** előadását **Németh Gyöngyi** rendezte, zenei munkatársa **Borsos Beatrix** volt, előadásuk címe: *Rosszgyerekek*. Az előadás egy frankfurti ideggyógyász, Heinrich Hoffmann 19. század közepén írt gyerekkönyvének történeteit mutatja be. A könyvet a szerző eredetileg hároméves fiának szánta karácsonyi ajándékként, de később népszerű, több nyelvre lefordított művé vált. A könyv rövid, illusztrációkkal ellátott történetekben magyarázta el a gyerekek részére előírt viselkedési szabályokat, és az attól való eltérés következményét. Az ujjszopásnak ujjlevágás lett a büntetése, az álmodozó gyerek vízbe fulladt, a gyufával játszó kisfiú elégett, aki nem ette meg a levest, az elsorvadt és meghalt.

A JátsszMa előadása azon túl, hogy 19. századi mondandót tár a nézők elé, számos további színházi elidegenítő eszközt használ: a szereplők nem valós személyek, stilizált mozgásukkal bábként viselkednek, a jelmezeik és az arcfestésük is babaszerű, a díszlet, amiben a kegyetlen, agresszív és bántalmazó jelenetek megtörténnek, egyértelműen nem valós családi, otthoni térben, hanem egy babaházban, egy meseszerű miliőben játszódnak.

A megjelenítésnek tehát minden eszköze és módja nyilvánvalóan abszurd, a látottak által hordozott üzenet mégis minden távolítási igyekezet ellenére behatol és megérkezik a nézők világába, és rámutat arra, hogy a szülők örökölt sorsát hogyan visszük tovább generációról generációra, hogyan adjuk át akaratlanul is a traumáinkat a felnövő gyerekeknek. Mert megtörténik ugyan a büntetésül szabott ujjlevágás a színpadon, de az előadás ezen a részén nem a látottak válnak fontossá, hanem annak a megértése, hogy a szülő sokszor bár nem akar, de tud kegyetlen lenni a gyerekével. Vagy az „edd meg a levest, fiam” folyamatos és indokolatlan szajkózása testképzavarhoz és súlyos mentális betegséghez vezethet.

Ennek az előadásnak az elvitathatatlan értéke, amellet, hogy igényesen kidolgozott minden színházi eszköz, amit használ, hogy egy távolba tűnt, már a maga korában is erősen megkérdőjelezhető, elavult nevelési elveit úgy sorakoztatja fel, hogy tényleg mesebeli figurák játszanak egy mesebeli környezetben, mozgásuk, grimaszaik is bábszerűek, de mégis minden egyes jelenetben ott a kérdés: Ugye, magatokra ismertek, kedves gyerekek? Ugye, láttatok már ilyet, gyerekek? Ugye, értitek, mit is láttok valójában, gyerekek? Ezeket a kérdéseket nem szó szerint teszi fel a mesélő, hanem a színészi játéka hozza: egy kedvesen, bájosan mesélő figura, de akinek szemében minden pillanatban ott bujkál az a hamis mosoly, amely a kételyt ülteti el, és a játszóársai által tökéletesen megvalósított jeleneteket úgy köti össze, hogy bár élvezzük az egész előadást, de mégis kezdjük magunkat kényelmetlenül érezni, hogy ennek nagyon, de nagyon nem így kellene történnie.

A dráma- és videójátékos eszközökkel bemutatott detektívtörténet világába vezeti nézőit a *Tizenegy kicsi* című, **Kovács Ágota** csoportvezető és a **Tártkar** csoport tagjai által közösen megálmodott előadás. Bemutatkozásukban is ezt mondják: „együtt játszani bármit nagyon szeretnek, mostanság leginkább a különböző gyilkosos játékok borzongatása lelkesíti fel őket, így egy **Agatha Christie** történetet – a *Mert többen nincsenek* című regényt – boncolgatták közösen”, s hozták el a szombathelyi találkozóra megmutatni.

A választott mű Agatha Christie egyik leghíresebb és legnépszerűbb krimije, amely korábban *Tíz kicsi néger* címen jelent meg magyarul. (Abban tíz ember kap meghívást egy kis szigetre, ahol az időjárás elvágja őket a külvilágtól – a szigeten tartózkodó szakácsnővel és az inassal együtt.)

A regény történetéhez alkalmazkodik az előadás, azaz nagyon hamar meghal az egyik szereplő, és sorban követik egymást a különféle halálesetek. Ha valaki a regényt nem ismeri, akkor is tudja és sejtí, hogy lesz még sok haláleset, szövevényes lesz a megfejtés, és a végén az lesz a gyilkos, akire senki nem gondol, lesz majd benne csavar is, ami az előre eltervezettség ellenére is váratlanul történik majd meg – mint néző mégis belekerülök a történetbe és izgulok. Egymás gyanúsítgatásai és az ok-okozatok keresései videójátékos tempóban követik egymást. A drámagyakorlatok szituációkra alkalmazott sorozata visz el oda, amihez minden ilyen történet: Mi történt? Ki volt akkor a gyilkos? Jó, de akkor miért mondta azt, hogy...?

A Tártkar csoportnak formabontó megoldásával sikerült olyan egyedi világot teremteni, amely egyszerre vitt el minket Agatha Christie letűnt korszakába és a csak a mai korra jellemző

videójátékok világába. Mindezért hála és elismerés illeti a csoport minden tagját és a csoport vezetőjét is.

A győri **Arrabona Diákszínpad Kisgöncöl** csoportja **Pass Andrea** *Imágó* című előadásában egy kamasz átváltozástörténetét mutatja be 19 képben. A darab inspirációját és egyes szövegrészleteit **Franz Kafka** írásai adták. Az imágó a biológiában ismert fogalom a metamorfózissal fejlődő állatok átmeneti fejlődési alakját jelenti. A darab középpontjában egy olyan kamaszfiút látunk, aki úgy halad át ezen az átalakuláson, hogy ennek a folyamatnak a legsötétebb állomásaira is megérkezik, de szerencsére – és ezért nagyon hálás vagyok az alkotóknak – a legcsodálatosabb érzést is megélheti. Ez a fiú nemhogy nem kerül el a kamaszkorral járó nehézségeket, konfliktusokat, hanem szinte a korszak teljes mentális arzenáljával szembe kell néznie: félelem, szorongás, önbizalomhiány, önutálat, bizonytalanság, és az egyedül vagyok mardosó érzése. Mindeközben megtapasztalja, hogy csupa olyasmin gondolkodik, ami eddig nem jutott eszébe soha, és csupa olyasmit érez, amiről azt sem tudja, mik ezek az érzések, azt meg végképp nem, hogy mégis miért támadnak benne, és normális-e egyáltalán ez a sok furcsa érzés és gondolat.

A **Szabó Gergely** által rendezett előadás a kamaszkori fejlődés pontos diagnózisát mutatja meg: a kamaszkor az átváltozás, ha tetszik a második születés ideje. A kamasznak el kell szakítania azokat a családi szeretetkapcsolatokat, amelyek eddig biztonságos kötődést nyújtottak számára – azért, hogy sikeresen be tudjon kapcsolódni a családon kívüli világba, hogy képes legyen abban is megtalálni magát, megtalálni az örömet és boldogságát, a boldogulását. A főszereplő által megformált alak képről képre haladva folyamatosan távolodik, idegenedik el minden szereplőtől, saját magától is, és egy ponton mérhetetlenül fájdalmasan magányossá válik. Hiába kedves és bájos a húga, hiába akarják a maguk módján a szülei a legjobbat, hiába mutat a kortárs világ neki különféle túlélési technikákat, mégis megérkeztem nézőként oda, hogy ordított a fejemben a gondolat, hogy bár felneveltem két fiút: de tényleg ennyire nehéz ez?

Több nappal az előadás után is, miközben próbálom leírni és megérteni, hogy mit is láttam, még mindig kérdések sora jön elő, és számos saját emléket idéznek fel bennem a saját fiaim átalakulásáról. Az előadás végén, mint már írtam, megtörténik a csoda: a lánnyal megfogják egymás kezét. Teljesen biztos vagyok abban, hogy ott és akkor ez a legtöbb és a legfontosabb, ami történhet.

Az előadás alkotói olyan érzékeny és fontos előadást készítettek, amelyben minden annak volt alárendelve, hogy a kamaszfiúban zajló átalakulás lényegére tudjanak rávilágítani. Minimális díszletben, hétköznapi jelmezben magabiztos, könnyedén érthető és azonosítható színészi alakításokkal, következetes történetvezetéssel valósították meg az önmagában is megkérdőjelezhetetlen célkitűzésüket.

Liszi-Horváth Dóra két csoporttal, ezáltal két rendezéssel érkezett a találkozóra. Az egyik az *Újratervezés* volt, amelyet a magukat **Balkán Szamarak**nak nevezett csoporttal közösen állított színpadra. A Révai Miklós Gimnázium tanulóiból álló csoport tagjai úgy gondolják, „hogy ha esetleg egy regény világába keverednének, kifejezetten előnyt jelentene számukra az, hogy saját megítélésük szerint másoktól eltérő módon viselkednek. A valóságban azonban jobbnak gondolják, ha még csak nem is gondolnak ilyesmire, vagy ha mégis, szerintük az élet olyan rutinosan szereli le minden ilyen próbálkozásukat, hogy észre sem veszik, sőt, a saját döntésüknek érzik, hogy beálltak a sorba.”

Előadásukban hat szereplő teljesen egyforma hófehér, csak az arcukat szabadon hagyó overálban érkeznek meg az üres térbe. Az első jelenetben egy robotizált oktatást mutatnak be,

amelyben a kötelező tananyag fejekbe való beöntése a valós tevékenység. De ahogy állították magukról, kísérletet tesznek a teljesen szabályostól való eltérésre és megpróbálkoznak az egyéni tanulási utakkal. Az ezt követő jelenetek mindegyike lényegében ugyanezt teszi, azaz szembeállítja a mainstreamet az egyedivel, a meglepővel.

Ezek kimenetele változó és mindig egyedi, mindig meglepő. Egy sokadik jelenetben például a szereplők leülnek és mindenki a tenyeréből hat darab fehér LEGO kockát gurít elő, majd egyszerre építeni kezdenek. Körbenéznek és megállapítják, hogy hatféle alakzatot építettek. Szét-szedik, újraépítik, és ezt addig-addig ismétlik, mígnem mindenki ugyanazt a tornyot meg nem építi. Azaz míg az első jelenet az általánosból haladt az egyedi felé, egy másik – a legős jelenet – az egyediből fejlődött az általános felé. És minden egyes jelenet más és más módon közölte számunkra az üzenetet.

Mindez azért fontos, mert a csoport teret és alkalmat teremtett a maga számára: játékosan és viccesen, szabadon gondolkodva alkották meg előadásukat. Számos dologgal szolgálták az általános vagy az átlagos megjelenítését, és a jelenetek üzenetéhez igazodva mutatták meg egyedi világukat. Annyira kreatívan, bátran és ügyesen lépkedtek ki-be a két világba, hogy minden egyszerűsége mellett rendkívül érdekes előadást láthattunk, amelyben megmutatkozott az egyedi látásmód, gondolkodás és alkotóerő. Előadásuk végén pedig kiderült, amit amúgy végig sejtettünk, a teljesen egyformának tűnő overálok mindegyike eltérő, teljesen egyéni díszítéssel bírt, ami csak egyfajta fényviszony mellett válhat láthatóvá. Ezáltal szerintem végül nem nyert igazolást az állítás, miszerint beálltatok a sorba, kedves Balkán Szamarak! Nem! Ti nem álltatok be a sorba!

Liszi-Horváth Dóra másik rendezését az **Arrabona Diákszínpad Szupernóva** csoportja adta elő *Koritsia* címmel. Erről az előadásról összességében azt lehet megállapítani, hogy lényegében semmi nem az, aminek látszik, vagy amit előzetesen gondolunk. A cím magyarul annyit tesz: Lányok. Az előadás azonban Odüsszeuszról szól, aki „Láertész fia, Ithaka királya.” Ebből arra a következtetésre lehetne jutni, hogy itt egy görög hősről szóló tragédia bontakozik majd ki. De nem így történt. Pont annyira nem lett görög, mint amennyire nem lett tragédia. Odüsszeusz sok minden ebben a darabban, s bár van rá kísérlet egyfajta hősként ábrázolni őt, de ha ez lett volna a cél, vélhetően ez a csoport megoldotta volna. De valami egészen mást szeretett volna megmutatni a Szupernóva vidám közössége.

A Závada Péter és Szabó-Székely Ármin által írt Ithaka valójában egy kortárs dráma, amelynek szereplői az ismert görög Odüsszeia eposz világából valók, találkozunk Odüsszeusz mellett Pénélopéval, Pallasz Athénéval, Kirkével, Nauszikaával, Küklopsszal és még sok más egyéb fontos szereplővel. Mindezen túl még azzal is meglep az előadás, hogy nem klasszikus dramaturgikus párbeszéd az, amit eljátszanak a szereplők, hanem kimondottan epikus színpadi beszéd mutatja be nekünk azt a történetet, hogy Odüsszeusz 20 éven keresztül miért nem tér haza, bár hitvese várja.

Ha semmi sem az, aminek látszik, akkor már csak egy kérdés maradt, nevezetesen mégis mi az, amit láttunk? Az én meglátásom szerint egy jó humorú, sodró lendületű, parádés vígjátékot, amelyben a történet nem a szereplők párbeszédéből bontakozik ki, hanem az egyes szereplők által elmondott sziporkázóan vicces szövegekből, amelyek között nem a legnagyobb, de nekem a legemlékezetesebb mondás az lett, hogy: „...akkor mondom a csajoknak, hogy na, uszikáljunk kicsit.” Ez akkor hangzik el, amikor a darab már a felénél is tovább tart, amikor már úgy nézem az előadást, hogy minden mindegy, csak játsszatok, én hátradőlök és nevetek. A szövegen túl a

fergeteges hangulatot a játszókként játékkedve, játékszeretete és a szintén parádés képi megoldások sokasága teszi teljessé.

A diákszínházi játéknak vannak olyan pillanatai, amikor a kiválasztott darab és a játszókként között létrejön az egység, olyan összeforrottság, ami azt mondhatja velem, hogy ez az előadás nagyon jól állt a Szupernóva csoportnak, élveztük a darab minden percét.

A **Ráz(s)ósok(k)** csoport előadásának címe: **#kölcsonvettszavak**, csoportvezetőjük és rendezőjük **Rózsa-Gulyás Regina Olimpia**. Amit magukról szerettek volna az előadásuk előtt közölni, azt ideteszem változtatás nélkül, mert amit írtak, az mindennél jobban mond el nagyon sokat a közösen megélt munkájukról:

„A színdarabunk a középiskolások életének azon részeit dolgozza fel, melyekről keveset beszélünk nyíltan, pedig akár a 27-esek klubjába is vihetnek minket. Az insta-valóság csalóka lehet! Kölcsonvettszavak mögé bújva minden egyszerűbb, bár a színeinket feketére festhetik. Minek beszélünk rólunk ma? Hát azért, mert holnap mi leszünk ti, felnőttek! Mi nézünk felfelé majd, mi felejtjük el meghallgatni és meglátni azokat, akik ma mi vagyunk. Vajon kíváncsi ránk valaki egyáltalán, hogy miért kellene nekünk kölcsonvettszavak? Néhány diák és tanárunk a traktoros iskolából úgy gondolta, nagyot álmodik; színdarabot csinál. Egy darabot magukról, a társaikról, ami magukért és a társaikért jött létre. Görbe tükör, melytől szívesen elfordultunk. Eddig! A darabon dolgoztak, a darab meg rajtuk. Színházi tapasztalata nem volt ugyan a 10 diáknak, az életről és a jó magyar zenéről viszont annál többet tudtak. Ez ihlette az instant szöveges insta-darabot. Kölcsonvettszavakat valóság váltanak fel, de figyelj, kedves néző – ahogy Bertolt Brecht is akarta –, mert ha rosszul érted felfelé, az egész nem jelent semmit!”

Csak remélni tudom, nem értettem felfelé, vagy ha igen, akkor jól. Egy képcsarnokkal érkeznek meg a diákok az előadásukba. Nem lehet nem észrevenni és megérteni, hogy a képeken olyan világhírű alkotókat látunk, akik az amerikai könnyűzene felejthetetlen alkotói, akik azonban egykoron 27 éves korukban elhunytak. Ma is tartja magát a mítosz, miszerint 27 évesen többen halnak meg a híres zenészek közül, mint más életkorban.

Az erős utalással bíró kezdés után az insta világába érkezünk, készülnek a valós vagy valamilyen lenyomatot tükröző telefonfotók, s közben a legkülönbözőbb szövegek hangzanak el a játszókként részéről. Mindebből nyugtalanító hangulatot érzékelünk, s mikor már végképp nem tudjuk, mire futnak ki ezek a jelenetsorok, egyszer csak feltűnik egy nagyon is valóságos és mindenki számára azonnal azonosítható drámatanár, a drámatanár archetípusa. Minden mondata, gesztusa világos, szándékai érthetők és a következő jelenetek során el is éri célját. A játszókból csoport lett, és egy megtartó, támogató közösség, a jelenetekből pedig egy nagyon szerethető és őszinte előadás. Gratulálok a lányoknak és a tanárnőnek, nagyon szerettem ezt az előadást, nagyon sok közös munkát, örömteli próbát és együttléte kívánok!

A **Fókusz Diákszínház** Dunaszerdahelyről (Szlovákia) *Rajta vagyok* címmel egy vitézszerzői előadást hozott a Találkozóra. A több részben bemutatott előadást beszélgetésekkel szakították meg, amelyet a csoport vezetője, **Kuklis Katalin** vezetett és a darabot is ő rendezte, s amelynek jeleneteit a játszókként saját élményei alapján dolgozták ki: a szövegeket is ők maguk írták, formálták. Eredményként a több kisebb részből álló előadás tisztán és pontosan vezeti végig nézőjét azon az úton, amelyen az emberiség kezdetétől napjainkig folyamatosan kommunikált, s amely mára folytonos és nélkülözhetetlen mobilhasználatú formálódott. A téma és az azzal kapcsolatos kérdések korunk legfontosabbjai közé tartoznak: *„Hogyan kommunikálok? Milyen kommu-*

nikációs közegben élek? Hogyan hat mindez rám? Le tudom tenni a telefont 24 órára? Függő vagyok?”

Az előadás sokáig nem állít ezzel kapcsolatban semmit, nem ad értékítéletet, de az egyes részek ügyesen kapcsolják be a nézőket a beszélgetésbe. A látottak és a rendező közönségnek feltett kérdései nagyon izgalmas és intenzív hozzászólásokat eredményeznek. A vélemények annyira széttartóak, hogy az biztos, megoldás nincs, de helyette van közös gondolkodás, amely önreflexióra készíteti a résztvevőket. A kérdések megkerülhetetlenek, mindenki mobilt használ, és mindenki sokat használja azt.

Az utolsó részben a kelléknek használt fénycsíkokat, amelyek jelentéstartalma ebben a jelenetben már egyértelműen a mobiltelefon, a rendező lekapcsolja és minden elsötétül. Előtte minden szereplő egy-egy saját szöveget mond el olyan mobilhasználati tapasztalatról, amelyet megélt és amely mélyen megérintette: olyasmit csinált, látott, olvasott, használt a neten, amit jobb lett volna inkább elkerülni. A végén tehát az értékítélet megjelenik, a rendező állást foglal. Én azok közé tartozok, akik egyetértenek vele. Azért, mert ahogy eljut ide az előadás, amilyen légkörben zajlanak a viták, érzem, hogy biztonságban vagyok. Annyira magas szinten érzékeny az előadás és a tanári munka, hogy arra készítet engem is, nézzek szembe a nehézséggel és ne hazudjam el a nyilvánvalót.

Végezetül az **Arrabona Diákszínpad Ősrobbanás** nevű csoportjának *Rómeó és Lyúlia* című előadását nézhettük meg. A darab összes szerepét mindössze három színész formálja meg. Az előadást **Balla Richie** rendezte. A nézőket szembeültetik egymással és középen zajlik a játék. Az egymással szemben ülő nézők még le se ültek, de már Capuletként vagy Montague-ként hangosan kiabálnak egymással, megalapozva ezzel Shakespeare egyik első remekművének, a világirodalom legcsodálatosabb szerelmi történetének az alapkonfliktusát. A **Varró Dániel** fordítását használó előadásban is az ártatlan fiatalok gyönyörű szerelme esik áldozatul apáik büneinek, azaz a generációk óta tartó családi gyűlöletnek. Rómeó és Lyúlia dacolnak minden előítéllettel, tisztán és szabadon akarnak szeretni. Ebben a feldolgozásban is tartósabb lesz a gyűlölet a szerelemnél.

Az előadás története lejátszódik a szemünk előtt, a tragédia bekövetkezik, akinek meg kell halnia, meghal, akinek gyászolnia kell, gyászol. A kérdés sokkal inkább az, hogy mikor ki, kicsoda? Szinte felfoghatatlan sebességgel ugrálnak be a játszóknak a szerepekbe és ugyanolyan lendülettel azonnal egy másik jelenetben vagyunk és már egy másik szerepben látjuk a játékosokat, sőt arra is van példa, hogy egy-egy szereplő egyszerre két szerepben van. Mindez intenzívvé teszi a történéseket, hiszen, ha egy percre elveszítem a fonalat, és nem tudom ki kicsoda, akkor elvesztem azt a magabiztosságot, amit arra építünk, hogy vagy hússzor olvastam már a darabot, számos színházi és filmes feldolgozást is láttam már belőle. Erre a tudásra, kiderült, szükségem is volt, mert ez segített hozzá, hogy akkor, amikor például a fiú szereplő hasra dobta magát Lyúliaként, akkor is tudtam, hol és melyik jelenetet nézem. Nem volt egyetlen olyan jelenet sem, ahol ne élveztem volna a játékot, a kivételes színészi munkát és az előadás humorát. A humornak sok fajtáját ismerik a játszóknak és zavarba ejtő magabiztossággal élnek is vele. Pontosan tudják, melyik jelenet mit fog kiváltani a nézőből, semmi nem zökkenti ki őket. Hibátlan a tempóérzékük, mindig mindennek ott van vége, ahol kell és minden akkor kezdődik el, amikor kell. Minden kelléket, minden zenét vagy bármit, amit éppen bekapcsolnak, további jelentéstartalmat ad az éppen játszott jelenetnek. Minden rezdülésükkel maximális figyelemmel és odaadással reflektálnak egymásra, pedig szinte csak tekintettel és testtartással végszavaznak

egymásnak. Minden pillanatban tudják, hol vannak és hova akarnak eljutni, mit szeretnének kifejezni. Ők maguk ezt írták: „*W. S. mester klasszikusát vettük elő, hogy szétszedjük, összerakjuk, megrágjuk, kiköpjük, belekontárkodjunk, miközben végtelenül szeretjük ezt az anyagot.*” Pontosan ez történt meg a szemünk láttára, és pontosan azt éreztük, hogy ezek fiatalok sok éves diákszínjátszós korszakuk lezárásaként jutalomjátékból, boldogságból tárják elének előadásukat. Meg még azt is láttam, hogy ezekből a drámajátékon felnőtt fiatalokból micsoda erő és magabiztosság tud áradni, mekkora örömet tud adni a játék nekik is és a nézőknek is.

Minden előadáshoz gratulálok, nagyon sokat tanultam ezen a két napon Szombathelyen és rengeteg élményt gyűjtöttem. Nagyon örültem, hogy ez a találkozó, bár nagy a múltja, de nagyon sokat fejlődött. A zsüri tagjaként a végén okleveleket kellett adni és meg kellett mondani, melyik két előadást javasoljuk az országos rendezvényen is bemutatni. Biztos vagyok abban, hogy a kiválasztott előadások ott is sikeresek lesznek, mint ahogy abban is biztos vagyok, hogy az összes többi előadás, ha még játsszátok (kérek játsszátok!), ugyanúgy sikeres lesz!

A TALÁLKOZÓ DÍJAI

Zsüri: Pálfi Erika, Seregley András

ARANY MINŐSÍTÉS

Csoportnév: JátsszMa Diákműhely

Előadás címe: Rosszgyerekek

Csoportvezető-rendező: Németh Gyöngyi

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: Arrabona Diákszínpad Ősrobbanás

Előadás címe: Rómeó és Lyúlia

Csoportvezető-rendező: Balla Richie

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: JátsszMa Diákstúdió

Előadás címe: Virágpor-cirmos arcunk

Csoportvezető-rendező: Ostyola Zsuzsanna

Csoportnév: Arrabona Diákszínpad Szupernóva

Előadás címe: Korítsia

Csoportvezető-rendező: Liszi-Horváth Dóra

Csoportnév: Fókusz Diákszínpad

Előadás címe: Rajta vagyok

Csoportvezető-rendező: Kuklis Katalin

Csoportnév: Arrabona Diákszínpad Kisgöncöl

Előadás címe: Imágó

Csoportvezető-rendező: Szabó Gergely

EZÜST MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Varieté

Előadás címe: Seb-helyek

Csoportvezető-rendező: Tóthné László Mónika, Horváth-Pintér Viktória

Csoportnév: CommEnt a végtelennél is tovább!

Előadás címe: HKT

Csoportvezető-rendező: Árvai Péter

Csoportnév: Balkán Szamarak

Előadás címe: Újratervezés

Csoportvezető-rendező: Liszi-Horváth Dóra

BRONZ MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Ráz(s)ósok(k)

Előadás címe: #kölcsonvettszavak

Csoportvezető-rendező: Rózsa-Gulyás Regina Olimpia

Csoportnév: Tártkar

Előadás címe: Tizenegy kicsi

Csoportvezető-rendező: Kovács Ágota

KÜLÖNDÍJAK

Formabontó dramaturgia: Tártkar – *Tizenegy kicsi*

Társadalmilag felelősen gondolkodó csoport: Ráz(s)ósok(k) – *#kölcsonvettszavak*

A legjobb fizikai színházi megvalósításért: Varieté – *Seb-helyek*

A legjobb saját jelmez elkészítése: JátsszMa Diákstúdió – *Virágpor-cirmos arcunk*

Társadalmilag felelősen gondolkodó csoport: CommEnt a végtelennél is tovább! – *HKT*

Rendezői különdíj: Liszi-Horváth Dóra (Balkán Szamarak – *Újratervezés*, Arrabona Diákszínpad Szuper-nóva – *Korítsia*)

Társadalmilag felelősen gondolkodó csoport: Fókusz Diákszínpad – *Rajta vagyok*

Észak-Alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Debrecen, 2025. április 5.

Jászay Tamás

A Debrecenben már hosszú ideje színvonalas vendéglátással és kiemelkedő produkciókkal el-
kényeztetett zsűritag a biztonság kedvéért leszögezi, hogy a **Bagossi Edit** és miniatűr csapata
által szervezett RDT idén is üzembiztosan zajlott. A tizenkétórás szombati munkanap alatt
Nagy Norbert zsűritársammal, egykori adyssal, a Forte Társulat korábbi, a Csokonai Színház
jelenlegi színművészeivel nyolc előadást néztünk, véleményeztünk és értékeltünk. Kis mateko-
zás után ki is derül ebből, hogy idén megsokasodtak az objektíve feltétlenül, de olykor bizony
szubjektíve is hosszú előadások: a kevesebb – több maximáját jó néhány csoport megfogad-
hatná. És nem csak az időtartam tekintetében: bár az idej debreceni találkozóinak, mint az elmúlt
két évtizedben általam látott mindegyiknek volt egy kikezdehetetlen, biztos alapszínvonala, az
összbenyomást sommásan mégis leginkább egyesnek nevezném.

Feltétlen elismerés illeti a szolnoki **Széchenyi István Gimnázium Pygmalion Színpadának**
tizenegyedikes játszóit, akik a Debrecen hagyományosan uraló Ady-túlsúly ellenére vállalkoz-
tak itt fellépésre. Üdvös, hogy **Bartha Ildikó** rendező **Gianina Cărbunariu** több helyen

játszott *mockumentary* darabját, *A tigris* vette elő kizárólag lányokból álló csapatával. A szexuális állatkeretből elszabadult ragadozó persze metafora és szimbólum, a nyomában loholó hivatalos szervek, a vele interakciókba keveredő átlagemberek nézőpontjainak ütköztetése szatirikus társadalomképet skiccel. A külföldi és magyar popzene nagymacska tematikájú nótái adják a jelenetek közötti hosszú átállások némajátékkal kísért háttérzaját – kis idő után eléggé sematikusan. A tigris különböző perspektívákból szemlélő járókelők epizódjai is kiszámíthatóvá és túlságosan általánossá válnak. A kivételt erősítő szabály a két hajléktalan nyitó gegje, ahol a játsszók felvett pózok, elképzelt milyenségek nélkül hozták a lepukkant, faék egyszerű gondolatokkal matató clownpárost (egyikük, **Nagy Zorka** munkáját színészi különdíjjal ismertük el). Ezt követően azonban megszorodnak a túl széles ecsetvonásokkal odakent formák (köztük van kifejezetten ízléstelen jelenet is, de többnyire „csak” kevésbé szerencsés megoldások ezek). A játsszók közötti összetartás és odafigyelés ellenére csak emléklapot tudtunk adni a szolnokiaknak.

Az előző bekezdés záró mondata érvényes sajnos az **Adyák 11.D** csapatának *Olvasópróba* című előadására is, még akkor is, ha a közreműködők értetlenül álltak a zsűri értékelése és döntése előtt. Ó, igen, a közönség zajos reakciói és hangos kacagása tévutakra, sőt zsákutcába képes csalogatni a játsszót. Pedig **Hámori István Péter** interneten fellelt darabja silány fércmű, ami fölött egy kósza pillanatra átsuhan **Molnár Ferenc** *Játék a kastélybanjának* az árnyéka, de a párhuzamot vissza is szívom, hiszen ezt a nyakatekert mondatokkal, álságos szituációkkal, komolyan vehetetlen műkarakterekkel telepakolt szöveget nem kellene se színpadon, se máshol mutogatni. Egy ideig próbáltam abszurdként tekinteni a színházi próbahelyzetet egy szerelmi háromszöggel ütköztető (hú, de eredeti) műre. Erre az olvasatra például **Ritli Hajnal** kétségbeesetten vicsorgóra rúzsosított felesége/szeretője mintha adna is lehetőséget néhány jelenet erejéig, ám az összkép így is hervasztó. Az erőltetett műdialógusok egyhelyben toporognak, a játsszóknak – szerencsére – semmi közük se a helyzetekhez, se a problémákhoz, így nem csoda, hogy saját bizonytalanságuk lyukait kulisszahasogató ripacskodással foltozzák be. Felejtük is el ezt gyorsan, innentől csak a szépre emlékezünk.

Ígéretes a **Czine Izabella** adaptálta és rendezte, bronz minősítéssel, illetve **Figeczki Csengének** adott színészi különdíjjal elismert *Akárki*, melyet a nap hősei, a négy előadással(!) fellépő **10.D** tagjai abszolváztak. A középkori moralitás aktualitása az új középkorban vitán felül áll, az alig húszperces verzió mozgásból, fényekből, zenéből, formákból komponált. Hüen követjük a didaktikus mű vázát, mégis marad bennem hiányérzet: az Akárkit utolsó útjára kísérő allegorikus alakok kiléte nincs exponálva, így ha valaki nem ismeri a történetet, elveszetten bolyong az időtlen történet absztrakt terében. Apropó, absztrakció és stilizáció: bár a közreműködők többségének nincs mozgásos előképzettsége, sőt az Adyban sincsenek mozgásórák, mégis figyelemre méltó a csoportos jelenetek gesztusrendszere. Jót tenne egy szakértő külsős szempár, hogy alapvető szakmai trükköket sajátítsanak el a játsszók, akik feladatukat komolyan véve, saját testüket a színpadi kommunikáció eszközeként használják. Emlékeztető megoldások így is bőséggel akadnak – érvényes gondolat, hogy se az Úr, se a Halál szerepében nem egy-egy növendéket látunk, hanem csupán színt, formát, gomolygást, hangot. Akárki szerepének kézzel adása szintén jó találat, ahogy vizuálisan meggyőző a két, egymással évődő-vergődő páros (talán Pina Bauschtól kölcsönzött) játéka, vagy az, ahogy a záróképben a kézerdőben szinte eltűnik a főszereplő.

Két előadásnak ezüst minősítést adtunk. A **Budai Bence** rendezte, a **10.D** által bemutatott *A komédia királya* esetében a produkcióban rejlő, ám nem kifejtett potenciált értékeltük. Első rendezésnek formás munka ez a mozifilm nyomán készült adaptáció, amiben az adys drámai tagozat diákjait nagyon is érdeklő kérdések kerülnek előtérbe. A mindenáron elérni kívánt siker és a hozzá vezető rögzös út állomásairól tudósít a **Hüse Gergő** és **Czine Izabella** hangsúlyos jelenlététől emlékezetessé váló produkció – kettejük egész napos kiemelkedő teljesítményét a legjobb férfi, illetve női színésznek járó díjjal jutalmaztuk. Hüse Gergő a kétségbeesetten kapaszkodó, nagyravágyó, idegesen hahotázó kisembert megrajzolja, ám adós marad a szerep mélységeivel. Nagy Norbert kollégám megvilágító erejű megjegyzése volt, amikor Joaquin Phoenix Jokerjével vont párhuzamot: ha plasztikusabban jelenne meg Rupert tragédiája, magánya, kiszolgáltatottsága, pszichózisa, öncsalása, lúzersége, az bizony görcsbe rándítaná a gyomrunkat. A technikai, gyakorlati hibák könnyen kigyomláthatók lennének, és ha a nyolcvanas évekbeli amerikai háttérrel sikerülne némileg közelíteni a mai magyar fiatalok aktuális kérdéseihöz, az jót tenne az összképnek.

A másik ezüst minősítéssel díjazott előadást a **12.D** mutatta be: **Gelányi Bence** újabb lakás-színházi körülmények közé adaptált depresszív orosz nyomorpornója **Vaszilij Szigarjev** *Katicabogár* című művéből készült. Aki már lépett fel RDT-n, aligha vitatja a kijelentést, hogy a zsűri mindig hülye: döntésünk és értékelésünk jól érzékelhetően nem találkozott a csoport elképzelésével. Pedig fenntartjuk, amit mondtunk: 2024-ben az országos fesztiválra tovább jutott Viripajev-műnél mivesebbnek tűnik ugyan első hallásra Szigarjev opusza, de a hetven perc nyomasztást át- és túlélve is kérdés maradt bennünk, hogy mi végre ez az egész. Pedig a szcenírozásba nem lehet és nem is szabad belekötni: kopott szőnyegek, helyi fényforrások, vodkás poharak, temetői mécsesek vázolják fel Gyima lakásának sanyarú állapotait. Körbeüljük a teret, ahol a szereplők inkább ölik, mint ölelik egymást. A szex, pénz, vodka szentháromsága határozza meg hétköznapjaikat, és bár a szereplők az érzelmi szélsőségek és állapotok ábrázolásában ezúttal is jeleskednek – a csoportos különdíj mellett **Ács Pannát** színészi különdíjjal jutalmaztuk –, az egész mégsem szikrázik fel és emelkedik a magasba. A mindenestül lenyűgöző zenés nyitány után könnyek, sikolyok, pofonok, verekedések, erőszak, hazugság, vádak, csalás minden mennyiségben, de a nézőnek – vagy legalább a két zsűritagnak – mégis kellene valami módon reményt adni, hagyni, hogy a testeket-lelkeket megtörő erőszak reprezentálását hátrahagyva, legalább egy-két pillanatra túllássunk a vodkásüveg csorba peremén.

Végül néhány gondolat a három, arany minősítésű előadásról. Izgalmas rendezői bemutatkozás Ács Panninak az Arany-versek és -balladák nyomán született, a **10.D** és a **12.D** „koprodukciójában” készült *Kertek peremén* című mozgásszínházi előadása. Ritkán találkozni diákelőadások között ilyen érett, elmélyült, ihletett munkával, különösen úgy, ha alkotója nem is tör egyébként és feltétlenül rendezői babérokra. Pedig van hozzá érzéke, nagyon is. A sok kihagyással operáló, balladisztikus hangulat rejtelmes fényekkel, a rendező által komponált és a szereplők által előadott zenéssel teremődik meg és marad élő az előadás végéig. A hangok, mozgások, fények, árnyékok használata koherens színpad gondolkodást mutat, a játékos pedig érvényes jelenléttel, nagy odaadással, de saját egyéniségüket is játékba hozva teszik a dolgukat – a Szigarjev-műben is remek **Debreczeni Pétert** színészi különdíjjal ismertük el. Apró finomságokkal, delikát részletekkel van tele ez a komoly, elkötelezett munka, aminek egy nagyobb, átláthatóbb tér, de legalábbis a nézők más irányból ültetése kétségkívül jót tett volna.

A maga minimalizmusában és visszafogottságában is jó élmény, pontosabban épp ezek miatt az a **Kiss Gergely Máté** rendezte, a *Rómeó és Júliát* alapul vevő **11.D**-s produkció, a *Verona*. Talán fél óra sincs az üres térben zajló játék, amit a húsz szereplő kellékek nélkül, csupán saját színészi energiájából, értő szövegmondásából, egymást dinamizáló és inspiráló jelenlétéből hoz létre. Ritkán mondok ilyet előadásról, de ezt bizony még szívesen néztem volna: tudom, hogy Shakespeare-nél gyorsan történnek a dolgok, de itt mintha egyenesen gyorsvonal robogna végig Veronán. Szerelem, csalódás, halál – mind-mind egy pillanat műve. Hangozzék ez bármilyen egyszerűen, bizony komoly színészi kihívás ez, ahogy az is, hogy a veretes (és hozzáteszem: sok rossz vagy közepes produkcióban agyon- és elhasznált) shakespeare-i mondatok értő és érvényes módon, természetes hangon szólaljanak meg. Márpedig mindezt eminensen teljesítik a játékosok: szinte minden mondat mögött van súly, mélység, erő, és valami evidens tudás, ami hitelt ad a szavakat kimondó játékosnak. Igazi összjáték ez nagy, csoportos csúcspontokkal (ilyen a féktelen báljelenet) meg halk duókkal. És szép szólókkal is: **Pogácsás Bálint** Mercutio-ja lazán profi mókamester, a (második) Júliát játszó **Szolnoki Anikó Míra** pedig a tragédia megmutatásában nyűgöz le.

Arany minősítést adtunk, egyben az országos fesztiválra javasoltuk **Elise Wilk** *Papírrepülők* című drámájának a **10.D** osztály által bemutatott, **Csata Zsolt** rendezte előadását. Milyen jó lenne a tizennyolc játékos foglalkoztató produkciót egy mérettel nagyobb térben látni az Ady pódiuma helyett – hirtelen sok minden a helyére csúszna, és egyszeriben levegője, kiterjedése lenne a most kissé összezsúfolt, a vége felé emiatt is önisméltásba fúló játéknak, ami persze a jelen formájában is komoly munka. Végre egy szöveg, ami a fiatalok problémáit és gondolatait nem többszörös áttételen keresztül, nehézkesen és szimbólumok mögé bújva, hanem közvetlenül, mintegy pécékba mondja. Rendezői-dramaturgi bravúr a hatszereplős darab háromszor akkora szereplőgárdával történő bemutatása, főleg úgy, hogy a nagy képben a kis részletek is a helyükön vannak és működnek. A jelenetek variációk a magányra: a bullying, az erőszak, az elnyomás pillanatig sem finomkodó, mégis elemelt ábrázolása, a kortárs csoportok kegyetlen és félelmetes viselkedése zsigeri erővel hat a nézőre. Hogy a sztoriban éppen ki kicsoda, hogy ki kinek a szerepét veszi át, valójában azért lényegtelen, mert a *Papírrepülők* a jelenséget magát, illetve annak elfogadhatatlan voltát tematizálja. A mobiltelefonok kísérteties fényébe kapaszkodó, képernyőik mögé menekülő fiatal felnőttek süketsége és vaksága rémisztő kor- és kórkép.

A TALÁLKOZÓ DÍJAI

Zsúri: Jászay Tamás, Nagy Norbert

ARANY MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Adyák 10.D

Előadás címe: Papírrepülők

Csoportvezető-rendező: Csata Zsolt

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: Adyák 12.D, 10.D

Előadás címe: Kertek Peremén

Csoportvezető-rendező: Ács Panni

Csoportnév: Adyák 11.D
Előadás címe: Verona
Csoportvezető-rendező: Kiss Gergely Máté

EZÜST MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Adyák 10.D
Előadás címe: A komédia királya
Csoportvezető-rendező: Budai Bence

Csoportnév: Adyák 12.D
Előadás címe: Katicabogár
Csoportvezető-rendező: Gelányi Bence

BRONZ MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Adyák 10.D
Előadás címe: Akárki
Csoportvezető-rendező: Czine Izabella

EMLÉKLAP

Csoportnév: Adyák 11.D
Előadás címe: Olvasópróba
Csoportvezető-rendező: a teljes csapat

Csoportnév: Pygmalion színpad
Előadás címe: A tigris
Csoportvezető-rendező: Bartha Ildikó

KÜLÖNDÍJAK

Legjobb férfi színész: Hüse Gergő – *Kertek Peremén, Papírrepülők, A komédia királya, Akárki*

Legjobb női főszereplő: Czine Izabella – *A komédia királya*

Rendezői különdíj: Ács Panni – *Kertek peremén*

Színészi különdíjak:

Figeczki Csenge – *Akárki*
Debreceni Péter – *Kertek peremén*
Nagy Zorka – *A tigris*
Szolnoki Anikó – *Verona*
Pogácsás Bálint – *Verona*
Ács Panni – *Katicabogár*

Csoportos különdíjak:

Adyák 12.D – *Katicabogár*, csoportvezető-rendező: Gelányi Bence
Adyák 10.D – *Papírrepülők*, csoportvezető-rendező: Csata Zsolt

Közép-Magyarországi Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Budapest, 2025. április 10-13.

Madák Zsuzsanna

Hosszú évek óta ez az első alkalom, hogy egy négynapos fesztivál keretén belül került megrendezésre a Közép-Magyarországi Regionális Diákszínjátszó Találkozó. Az intenzív rendezvény során 38 színházi produkció volt látható. A találkozónak a Kristály Színtér adott otthont. A Kristály három helyszíne – Hajó, Akvárium, Üvegterem – méretük, felszereltségük és hangulatuk okán kiválóan ki tudta szolgálni a különböző technikai, művészeti, illetve pedagógiai szempontokat figyelembe vevő igényeket. A professzionális szervezésnek köszönhetően kellő felkészülési időt kaptak a csapatok. A szervezők körültekintő előkészítő munkája, az eseményen való folyamatos jelenlétük, figyelmes, rugalmas hozzáállásuk tette lehetővé, hogy gördülékenyen, feszültségmentesen, jó hangulatban teljen a találkozó, miközben a falakon belül folyt a munka, az udvar valódi közösségi térré alakult. A Kristály Színtér tökéletes helyszíne volt a találkozónak, az ötlet, miszerint egy fesztivál keretén belül kerüljön megrendezésre a Közép-Magyarországi Regionális Találkozó, üdvözlendő, támogatom, hogy a jövőben is hasonló formában kerüljön megrendezésre az esemény.

Veres Pálné Gimnázium – Tükörország

Rendező: **Magony Viktória, Fehérpataky Kincső, Császár Babett**

A Veres Pálné Gimnázium három éve újjáalakult színjátszó köre új előadásukat **Lewis Carroll** Alice-regényei és **Tim Burton** filmadaptációi alapján készítették. A felnőtté válás, illetve az azt megelőző identitáskriszis problematikáját ragadták meg a játszóknak érzékenyen, formailag viszonylag sokszínűen, viszont a befogadó néző mégis érzi a mélyfúrás, a személyesség hiányát. Szép formai ötletek, letisztultság, fegyelmezett, egymásra odafigyelő összjáték jellemezte az előadást, a Fehér Nyúl megvalósítását igazán remek színházi megoldásnak tartottam – ehhez hasonló bátor, nem megszokott, váratlan színházi ötletek tudnák gazdagítani a produkciót, a valódi tételek, illetve kérdések pedig rétegzettebbé alakítanák a csapat színházról való gondolkodását.

NagyForMák – Tetemre hívás

Rendező: **Vidra Erika**

A NagyForMák tagjai a Budapest XVII. Kerületi Czimra Gyula Általános Iskola színjátszó szakkörében kerültek kapcsolatba a színpaddal, de a középiskola, az egyetem, illetve a munka évei alatt is együtt maradtak gondolkodni, alkotni. Előadásuk **Arany János Tetemre hívásának** hiátusait bontotta ki egy krimi történetébe ágyazva. A nyomozás során felsejlik, hogy mi történt valójában, illetve erős színházi hatás, hogy az előadás legvégén elhangzik az Arany-ballada, mint a nyomozás hivatalos állásfoglalása, amelyben a hatalom a társadalom periferiájára szorult Abigélt kiáltja ki bűnbakként. Amit még érdemes lenne a csapatnak átgondolnia az előadás kapcsán, az a tér – különösen a körberajzolt holttest ábrájának – használata, illetve a karakterek árnyalásának lehetősége. Az előadásban tetten érhető, hogy az alkotóknak volt igényük a látványvilágon keresztül rétegzettebb megoldásokra – gondolok itt a holttest ábrájára, illetve a

menyasszonyi ruhára és a véres kezekre – ugyanakkor ezeket az elemeket nem tudták rendszerben megragadni, nem vezették szimbolikusan, metaforikusan végig. A karakterek esetében azt érzem, hogy sokszor illusztratív megoldásokat választottak az alkotók, különösen a nyomozó figurája esetén. Árnyaltabb, több titokkal bíró, emberibb karakterekkel még izgalmasabb lehetne az a csavarokban bővelkedő történet, amit a NagyForMák tagjai színpadra álmodtak.

VMG 12.D – *Macbeth*

Rendező: **Golden Dániel**

A VMG tizenkettedikesei konkrétan berobbantak a színpadra. Az emelvények, illetve székek által konstruált teret a játszó egy pillanat alatt megtöltötték tartalommal, energiával. Nagyon önazonosan tudtak mozgáson keresztül fogalmazni a fiatalok, látszik, hogy komfortos számukra ez a színházi nyelv: különösen erősek voltak a tuttik, illetve Banquo lányának a kabáttal való duettje, Duncan és Banquo kísértetként való jelenléte a vacsorán, de még számos jelenetet, pillanatot meg lehetne említeni, amely a mozgáson, mint kifejezési formán keresztül vált hangsúlyossá. Golden Dániel kiválóan adaptálta a drámát az osztályra, természetesnek hatottak a szerepösszevonások, a dramaturgiai sűrítések. Természetes, hogy a Shakespeare-szöveg nehézségeivel a játszó nem azonos módon tudtak megbirkózni, de a botladozásokkal együtt fontos és hasznos stúdiumnak gondolom a veretes, költői szöveggel való foglalkozást egy dráma tagozatos csoport számára. Fontosnak tartom kiemelni még a jelmezeket: a pirosak, sárgák, barnák, zöldek, bézsek, esőkabátok, pulóverek izgalmas, kontrasztos, stílusos színpadi világot teremtetek a puritán térben.

Siskazsiska, NNÁ 12.B – *Egye meg a fene az egészset!*

Rendező: **Pál Salamon és a csoport**

Elhangzik a játszóktól a kérdés: szereti a félkész előadásokat? Van a színházi évadoknak egy bizonyos pontja, amikor kizárólag a félkész előadásokat szeretem. Amikor a kiforratlan, bátor lazaság szórakoztat a magát oly komolyan vevő, precízen kiművelt színházi előadásokkal szemben. De hagyjuk is az efféle az összehasonlítást, nyilván nem szükséges ez az előadás reflexiójához. **Kelemen Kornél, Letenyei Péter, Ozsvald Damián, Pál Salamon és Romvári Tamás** bátor, „pofátlan” stílusban olyan témákat járnak körbe az előadásukkal, hogy mit jelent ma fiúnak, mit jelent férfinak lenni. Az előadásban egyaránt tematizálódik a katonaság és a színház kérdése, olyan formában értem, hogy a fiúk rákérdeznek arra, hogy mire való a színház, mi a színház dolga, mi a dolguk nekik a színházban, a színházzal – ezt mindvégig szórakoztató stílusban, nem elveszítve a kérdésfeltevések és formák személyességét. A játszó a témák és a formák kavalkádjában mindvégig önazonosan létezik, játékmódjukat meghatározza a fegyelem, a váratlan helyzetekre való nyitottság, illetve az egymásra való magas fokú figyelem.

Dózsa György Gimnázium – *M&M's parafrázis*

Rendező: **Benkovics Sándor**

Hogyan hat a mai emberre a természetfeletti való találkozás? – ezt a központi kérdést fogalmazták meg a Dózsa György Gimnázium végzős diákjai az előadásukkal kapcsolatban. A csoport **Bulgakov A Mester és Margaritájából** indult ki, ez a mű adta az inspirációt az improvizációkhoz. Az előadás kezdetekor már lehetett érezni az erős atmoszférát, amelyet a térrel, zenével és mozgással teremtettek meg a játszó. A fiatalok igazán önazonosan, érvényesen tudtak fogalmazni a mozgáson mint színházi kifejezési formán keresztül, sokkal biztonságosabb

terepnek bizonyult ez számukra, mint a szöveges formák, amelyek sokszor üresen, általánosan bongtak. Az előadás alatt a játszóik mindvégig iszonyúan figyeltek egymásra, a másik rezdüléseire, izgalmasan, kreatívan vonták be a játékba a teret. A felvillanó inspiratív lehetőségek mellett mégsem tudott igazán személyessé, a játszóik számára igazi téttekkel bíróná válni az előadás – ehhez valószínűleg személyesebb kérdéseket és/vagy testhez állóbb színházi stílust lett volna szükséges alkalmazni.

Kerekasztal Színjátszó Csoport – *Alakulóm van*

Rendező: **Szalai Ádám**

Könnyed, laza, ugyanakkor igazi téttekkel bíró előadás az *Alakulóm van*. A Kerekasztal Színjátszó Csoport egy kortárs romantikus kapcsolódás történetét hozta játékba **Shakespeare Hamletjével**. Az előadás nem egy Hamlet-parafraízis, hanem egy kortárs szerelmi történet, ami párhuzamba állítható a Shakespeare-drámában lévő helyzetekkel, karakterekkel. Az *Alakulóm van* két különböző társadalmi osztályhoz tartozó fiatal romantikus kapcsolatának kezdetét vizsgálja, ugyanakkor az előadás nem pusztán csak a két szerelmes történetét mutatja be, hanem horizontálisan is kutakodik a baráti viszonyokban. Megismerjük Orsit, akivel „nem történnek” a dolgok, ugyanakkor folyamatosan asszisztál mások életéhez, illetve látjuk azt a lányt, akit a többiek szinte nem is látnak, ott van mindenhol, de olyan mintha soha nem lenne jelen, és megtapasztaljuk azt a megkönnyebbült szülői sóhajt, amit egy magát liberálisnak való anyuka érez, amikor azt mondja neki a lánya, hogy nyugi anya, a fiúkat szeretem. Hosszan lehetne még sorolni azokat a momentumokat, amelyekből igazán személyes az előadás mind a játszóik, mind a nézőtérre helyet foglaló fiatalok számára.

NNÁ 11.B – *Fény*

Rendező: **Ivanics Dorottya, Kovács Ágota Lília**

Erős atmoszférával indul az előadás. Ahogy beérkezünk a térbe, érzékeljük, hogy a kint és a bent szimbolikus jelentéssel bír, az előadás egy fiú belső világába ad betekintést – az elméjében barangolva ismerjük meg kapcsolatait, érzéseit. Hatásos képeket, képsorokat alkalmaz az előadás, gondolok itt a színész és a báb táncára, az akváriummal való különböző helyzetekre, a porszívózásra, ugyanakkor szükség lett volna arra, hogy az alkotók kézen fogják a nézőket, és végigvezessék a történeten őket. Az volt az érzésem, hogy a sok hatásos ötlet mellett a diákrendezőknél kevésbé volt figyelmük arra, hogy a történetet olyan módon mesélik el, hogy azt a néző követni, olvasni tudja. A szakmai beszélgetésből kiderült, hogy számukra teljesen logikus a színpadi rendszer, azonban a néző elveszti a fonalat.

Forrai Metodista Gimnázium – *Cselédek*

Rendező: **Konczer Kinga**

Az alkotók a produkció leírásában merész vállalkozást ígérnek: „a fizikai színház elemeivel mutatják meg a Genet cselédeiben lévő energiák áramlását”. A tizenkettő éves lányok otthonosan fogalmaznak színpadi mozgáson keresztül: míg a szövegek sokszor döcögnek, kopognak, a testükkel természetesen bánnak. Mindezzel együtt úgy érzem, hogy nem mentek el a falig, sok kiaknázatlan lehetőséget rejtett az anyag, a forma, sokszor finomkodó volt a stílus, miközben a történetben lévő viszonyok és események bátrabb, nyersebb megoldásokat is elbírtak volna. A lányokra alkatilag nagyon passzol a három szerep, a Claire és Solange szerepét alakító

színjátszók nagyon hasonlítanak egymásra – gondolok itt az arcukra, hajukra, testalkatukra –, ami szerencsés a történet és a koncepció szempontjából.

NNÁ 12.B – Világvevő – Kicsiszolt kő

Rendező: **Bori Viktor**

Az NNA végzősei térspecifikus előadásának a Kristály hátsó udvara adott otthont. Izgalmasan találták ki az előadás terét, nézőként egy erős atmoszférába érkeztünk. A térhasználat mellett fontos kiemelni a vagány zenedramaturgiát, illetve a színészi játék minőségét. Annak ellenére, hogy mind életkorban, mind szociokulturális tekintetben ezek a karakterek távol állnak játszók-tól, izgalmas színészi alakításokat láthattunk. **Kárpáti Péter** darabja Bori Viktor interpretációjában hasznos és izgalmas stúdiumnak bizonyult a fiatalok számára. A térben lévő rozoga falaktól és a fiatal fiúk játékától számomra a kiszolgáltatott babák és apák viszonya vált hangsúlyossá, ahogy a reményvesztett emberek teleszűlik a romokban lévő világot.

Clubszínház, BarbekYou Csoport – Szentivánéji álom

Rendező: **Halász Tibor**

A Clubszínház BarbekYou csoportja hat éve játszik együtt. A gödöllői és a város környéki diákokat a színház iránti érdeklődés köti össze. Látszott az előadás során, a szakmai beszélgetés alatt még inkább érződött, hogy nagyon szeretnek együtt játszani, szeretik a közösséget, a közösséghez való tartozás érzését. Izgalmas az előadás tere, hatásosak a jelmezek, jó ötlet az UV smink a tündérvilág szereplőinek jelölésére, illetve a zoknibábok a mesteremberek megjelenítésére. Formai ötletekben bővelkedik az előadás, ugyanakkor Shakespeare szövege túl nagy kihívásnak bizonyult a játszók számára. Illusztratív, teátrális gesztusok jellemezték a szereplők játékát. Nem véltem valódi téteket felfedezni a helyzetekben, pillanatokra éreztem csak, hogy a játszók valamit „itt és most” megfogalmaznak a szövegen keresztül. Hasznosabb lett volna talán a csoporttal együtt a mélyére ásni, hogy mit szeretnének közösen átgondolni és kifejezni a drámán keresztül, a személyes kapcsolódásokat felkutatni a játszók és a karakterek között.

Lámpaláz – Mindig erre vártunk

Rendező: **Oargá Dalma Anna**

A Lámpaláz egy frissen alakult diákszínjátszó-csoport. Az előadás dramaturgiája figyelemre méltónak ígérkezett, majd elfáradt, az alkotók nem tudták igazán izgalmasan kibontani a helyzeteket. Egyes karakterek egydimenzióssá váltak, a térrel sem tudtak mit kezdeni, miközben megálmodtak egy óriásbábot, amely az előadás végére a teljes színpadot betérítette. A gondolat abszolút színházi, tulajdonképpen ebből az ötletből fel lehetne építeni egy teljes koncepciót, amelynek csíráját, egyes hajtásait felfedezhetjük az előadás során, de ezek a helyzetek esetlegesnek, kivitelezés szempontjából kissé ügyetlennek hatottak. Úgy tűnik, hogy minden megvan a csapatban, ami egy jó diákszínjátszó-csoportnak szükséges: a színpadon figyelnek egymásra, megvan a kísérletező kedv, ami tetten érhető a szokatlan anyagválasztásban, illetve a különböző színházi formákkal való kísérletezésben (báb, színpadi mozgás). A szakmai beszélgetés során kiderült, hogy fontos számukra a csoport, szeretnek ehhez a közösséghez tartozni, inspiratív számukra a közös munka. Szuper lenne látni őket később is, hogy hova jutnak közösen.

Sosem vagy egyedül – CukorszívRendező: **Hajdú Györgyi**

A csapat régóta együtt táborozó, több budapesti gimnáziumból összetartó diákból áll. Havonta egyszer találkoznak, hogy együtt játsszanak, improvizáljanak, alkossanak. Az alkotás mellett ugyanannyira fontos számukra a barátság. A 2052-ben játszódó történet több fontos emberi, illetve társadalmi kérdést vet fel. Az előadás központjában egy család története áll: az apa meghalt, ugyanakkor mesterségesen mégis jelen van a család hétköznapijaiban. A lány a történet során tudja meg, hogy a döntés az ő kezében van, ő dönt arról, hogy meddig van szüksége az apjára, mikor kívánja kikapcsolni a szoftvert, miközben megtapasztalja, hogy az anyjának még inkább szüksége van a férjére. Ebben a társadalomban az is normának számít, ha a gyerek elszámoltatja a bíróságon a szülőt, ha például csupa rózsaszínbe öltöztette kiskorában, vagy nem a vélt igényeinek megfelelően nevelte. A csapat érzékenyen, egymásra figyelve játszotta a történetet, szép színházi megoldásokat alkalmazva, ugyanakkor a játékmód még sokszor illusztratív, egydimenziós, ezen a területen még bőven tudnak fejlődni a jövőben. Bízom benne, hogy ezt közösen is teszik. További jó kutatást kívánok a csapatnak!

NNÁ 13.B – Nem viheted továbbRendező: **Olaj Gergely László**

Olaj Gergely László igazán izgalmas monodrámát álmodott színpadra: ő írta, rendezte, játssza. Erősen indul az előadás, azonnal berántja a nézőt a hangulat. Gergő kiválóan tudja tartani a kontaktust a nézőkkel, jól figyel, valódi az interakció, ténylegesen megszólítva érzi magát a néző. Bátor a témaválasztás, és nem kerti a szöveg, jók az ugrások, váltások, izgalmasak a zenék benne. Amin fontos volna dolgozni a jövőben, az a színpadi beszéd. Ez egy technikai kérdés, ugyanakkor nagyon fontos, hiszen sokszor az érthetőség rovására ment a nem plasztikus színpadi beszéd. A tehetséges, ambiciózus alkotó nagy tételekkel játszik – bízom benne, hogy hallunk róla a jövőben!

VMG – Vörös RébékRendező: **Akantisz Nóra és Papp Emma**

Akantisz Nóra és Papp Emma nagyszabású zenés produkciót álmodott színpadra, amelyet véghez is tudtak vinni. Ők írták a szövegét, zenéjét egyaránt, maguk rendezték meg, ők tervezték és készítették a jelmezeket is. Nem semmi vállalkozás ez, akár az alkotói, akár a projektmenedzsmenti aspektusát nézzük. A szakmai beszélgetésen kiderült, hogyan inspirálták egymás a fiatalok, hogy hogyan vonzott be egyre több szereplőt a vállalkozás, hogyan tettek a produkcióba egyre többen alkotói energiát. Szimpatikus, értékelendő és inspiratív az a folyamat, amelyben a Vörös Rébék készült. Az alkotók egyaránt inspirálódtak amerikai musicalekből, Disney-filmekből, magyar daljátékokból, és még Pintér Béla hatása is felfedezhető. Rétegzett a zenei szerkezet, tuttik, duettek, szólók váltják egymást egy sokszereplős színpadi kavalkádban. Tápiókáta népe között a főszereplőkön – Pörge Danin, Sinkó Terán – kívül megjelennek a pletykás szomszédnők, asszonyok, és természetesen a pap sem hiányozhat. Ebbe a rendszerbe érkezik bele a csábító harmadik. A Vörös Rébék karaktere izgalmasan van megkettőzve, majd megsokszorozva egy ponton. A varjú karaktere esetében igazán nagy hangsúlyt kap a jelmez és a koreográfia. A szakmai beszélgetésen az is kiderült, hogy öten készítették a produkció koreográfiáit, amely alátámasztja, hogy különböző szempontokból közelítve is kollektív alkotásról van szó. A produkció értékei közé tartozik az élőzene is.

VMG, Fakutya Csoport – LélegzetvisszafojtvaRendező: **Hamvas Boróka, Tőreki Dorka**

A Vörösmarty Mihály Gimnázium Fakutya Csoportja izgalmas teret, koncepciót álmodott **Hu-bay Miklós** darabja számára. A játéktér többszintes, illetve pást elrendezése jó gyakorlóterep rendezéstechnikailag is a fiatal alkotók számára, amely teret többé-kevésbé jól tudtak alkalmazni a rendezők. A felnőttek fenti jelenléte talán túl hangsúlyos és konstans volt végig, ez akadályozhatta az alkotókat abban, hogy váltásokat valósítsanak meg, illetve kellő hangsúly kerüljön a két fiatal motivációjára, játékára, így az inspiratív kezdés ellenére bőven hagyott hiányérzetet az előadás.

Török János Református Gimnázium és Patkós Irma Művészeti Szakgimnázium – Tejbe-grízRendező: **Szabó Sztella**

Szabó Sztella osztálytársaiból, barátaiból kovácsolta össze a csapatot, akik a holokausz témájából készítettek előadást. A produkció előtanulmánya egy pályázatra készült iskolai feladat volt, ezt gondolták tovább egy színházi produkció formájában. Az előadás igen mesei módon közelíti meg a témát, egy főszereplőre koncentrálnak épít fel a történetet. A téma nyilván elbírta volna sokkal több réteget, nézőpontot – meglehetősen egydimenziós maradt a megvalósítás. Az alkotók szeretnek és tudnak is mozgáson keresztül fogalmazni, látszik, hogy kreatívan bánnak a testükkel. Szuper irány lehet ez a jövőben is számukra. Munkájukat gazdagítani tudnák azzal, ha a témában mélyebbre ásnak, sok-sok kérdést gyűjtenek, amelyek relevánsak számukra, több nézőpontot vizsgálnak meg, majd bontanak ki színpadon.

Pogácsa az Arénában Új Stúdió – Életem, te választató...Rendező: **Koltai Judit**

A csapat előadásában a költészeté a főszerep. **József Attila, Kosztolányi, Babits, Tóth Árpád** és **Radnóti** versein keresztül fogalmaznak a fiatalok szavalóversenyes outfitekben. A térben annyi szék, ahány játész. A székekkel való viszonyukban még bőven akadhat felfedezni való játék, ahogy a szövegeken keresztül is bőven van még potenciál különböző fogalmazási módokra. Hasznos lehet, ha az alkotók nem a hatás felől, hanem belülről közelítik meg az anyagban rejlő lehetőségeket.

VMG 12.D – Az bogyós...Rendező: **Szalai Ádám**

A Vörösmarty Mihály Gimnázium végzősei **Háy János** *A bogyósgyümölcskertész fia* című művéből indultak ki. Az előadás központjában a barátság és a felnövés áll, amely érezhetően iszonyúan fontos a játészok számára: az érettségi, illetve az egymástól való elválás előtt álló csapat számára igazi téttel bírt az előadás, önvallomás értékűvé vált a színpadi akciók egy része. Nagyszerű rendezői ötlet volt a szereplők négyezése, illetve az egyetlen férfi karakter beemelése. Jelmezek, térhasználat tekintetében is igen izgalmas, rétegzett volt az előadás. A lányok iszonyú bájosan, egyszerűen, őszintén játszottak, miközben az osztálytársaik láthatóan tiszta szívből drukkoltak nekik. Igazi időutazás volt, mintha visszareptettek volna bennünket, nézőket, az iskolapadba, minden akkori kérdéssel, problémával, örömmel, várakozással felvértezve.

NNÁ 11.B – Hamvadó cigarettavég**Rendező: Aranyos Napsugár, Kiss Barnabás**

Első pillanattól kezdve érezhető, hogy őszinte, valódi téttel bír az előadás. Minden hibájával, esetlenségével, hamis túlzásaival együtt fontos vállalkozásnak tartom a produkciót, hiszen a színház, az alkotás arra is való, hogy traumákat, problémákat univerzális szintre emelve közösen megdolgozzunk. A szakmai beszélgetésből kiderült, hogy Napsugarat személyes érintettsége okán foglalkoztatta a téma, osztálytársa Barnabás pedig kézen fogta őt, és közösen létrehozták az előadást. Izgalmas, meglepő választás a revü terébe emelni egy szeretet személy elvesztésének témáját, boák, tollak, fűzők, harisnyák kulisszái között vizsgálni a gyászt.

**Közép-Magyarországi
Regionális Diákszínjátszó Találkozó**

Budapest, 2025. április 10-13.

Vidovszky György**VMG 11.D – János vitéz****Rendező: Perényi Balázs**

A személyes videóinterjúkkal induló előadás igazi közösségi színházi játékká válik, amiben a folyamatos szerepváltások helyzetbe hozzák a teljes diákcsoportot. Az alaposan meghúzott szövegből csak töredékes történet-felidézés marad, amit – a szertelen stílusváltások miatt – a művet olvasó és elemző központi alak sem tud sajnos egységes élménnyé tenni. Bár a színjátszók láthatóan lubickolnak az alapmű kínálta helyzetekben, néhány egészen emlékezetes alakításon kívül az ötletszerű jelenetek sajnos igazi tét nélkül maradnak.

NNA 11.B – IC**Rendező: Zuti Krisztián**

A találkozón több előadás is foglalkozott a gyerek-szülő viszony traumáival. Az IC megrendítő őszinteséggel mesélt el egy családtörténetet, aminek az apahiány állt a középpontjában. A diákok saját szövegeiből létrejött, kortárs drámaként is értékelhető darab nemcsak lényegre koncentrált pontossággal építkezett és gazdag emberismeretről tanúskodott, hanem kitűnően szolgálta a színésszé érett fiatalok hiteles karakterformálását. A darab keretét szolgáló rap-betét pedig különösen emlékezetes marad. Az osztály további produkciói is jelzik, hogy nemcsak alapos képzésben részesültek a diákok, hanem a színházi ízlésük is kitűnő.

VMG B.KÖRTE – Végállomás**Rendező: Dósa Judit, Botlik Csenge**

Egy vonatút véletlenszerűen egymás mellé sodródott emberek különálló epizódjaiból létrejövő előadás szimpatikus vállalkozás, noha kissé egyenetlenül építkezik, és nem ad minden színjátszónak kellő lehetőséget a gazdag karakterformáláshoz. A diákok munkáját nehezíti, hogy az alapszituáció miatt túlságosan statikus az előadás, valamint szinte kizárólag olyan felnőttképek megjelenítésére ad csak lehetőséget, amelyek korban, életproblémáikban távol állnak a

játszóktól. A *Vuk* dallamára írt dal- és táncbetét játékossága és groteszk személete eredeti színházi gondolkodásra vall.

Kodály Gimi – Az akárki tragédiája

Rendező: **Balla István**

Két mű, *Az ember tragédiája* és az *Akárki* egyes motívumainak továbbgondolásából létrejött filozófiai és lételméleti kérdéseket is felvető előadás eredeti, a fiatalok gondolkodását tükröző, szabad, meglepő fordulatokkal teli vízióvá állt össze. Az uniszex világábrázolás, a tévéshow-ba ültetett *Akárki*-parafrázis, a lakhatatlanná vált bolygó – csak néhány abból az ötletthalmazból, ami minden humora ellenére metszően kritikus, apokaliptikus világot tárt a néző elé. A játszóknak magabiztosan jelenítenek meg komplex helyzeteket és juttatják el a nézőt a katartikus zárójelenetig.

NNÁ 13.B – Tótocskáim

Rendező: **Szalai Ádám** (diák)

A végzős diákok által önszorgalomból összehozott kétfelvonásos Örkeny-feldolgozás figyelemreméltóan érett színházi gondolkodásra vall. A Tót-család tagjainak formai elrajzoltsága plusz réteget kölcsönöz az ismert történetnek és komplex színészi pillanatokat kínál a játszóknak. A kétségkívül szórakoztató, értőn elemzett, sok kimagasló részletet nyújtó játék ennek ellenére nem egységes, hossza meghaladja a játszóknak teljesítőképességét, a végére elfárad. Reméljük, a csapat profi-színházi ambícióihoz, a színészek képességeihez jobban igazodó, részleteiben pontosabban kidolgozott darabbal folytatják a munkát.

NNÁ 11.B – Végzet

Rendező: **Antal Luca Katica**

Három ismert nőalak tragikus sorsának párhuzamos bemutatása jó lehetőséget kínál a színjátszóknak kétségkívül meglévő színészi kvalitásának megmutatásához. A monodrámában bár egyes dramaturgiával adagolja a megjelenített alakokkal kapcsolatos információkat, mélyebbre ható lehetőséget mégsem kínál színházilag, így a néző számára marad az alakváltásokra épülő színészi teljesítményen való szemlélődés. Kétséget kizáróan figyelemreméltó egyéni munka.

SZÍNLELŐK Drámapedagógiai Műhely – Líra és epika

Rendező: **Patocskai Katalin**

A több budapesti középiskola diákjait összegyűjtő drámapedagógiai műhely igényes, nagyszabású produkcióval állt elő. A számos karaktert felvonultató mese jó játéklehetőséget kínál a legtöbb színjátszónak, bár a szöveg nehézsége miatt a színpadi szituációk legtöbbje kissé leegyszerűsített, elnagyolt marad. Mindezzel együtt igazán szerethető előadás állt össze, ami elmélyült felkészülést, tréninget, műhelymunkát feltételez.

VMG 11.D – Becsületsüllyesztő

Rendező: **Patonay Anita**

A diákok improvizációiból építkező életjáték egy terápiás alaphelyzetből indul ki, hogy feltérképezze egy közösség csoportos és egyéni konfliktusait, függő emberi viszonyait. A sok epizódból álló drámai szerkezet nehezen áll össze sodró játékká, a jelenetek sokszor csak egy-egy probléma felszínét érintik. Az előadás utolsó részében látható bulijelenet nemcsak az eredeti

zenehasználat miatt válik emlékezetessé, hanem azért is, mert itt válnak igazán felszabadulttá, önazonossá a színjátésszók.

VMG 12.D – Kasimir és Karoline

Rendező: **Szalai Ádám, Mezey Gábor**

A Vörösmarty drámatagozatán végző diákok egy csoportja erős érzelmi töltetű, egyéni szemléletet tükröző életjátékot mutatott be, amihez a címadó mű csak apropóul, dramaturgiai párhuzamként szolgált. A színházcsinálás közben felmerülő hamis vagy vélt ambíciók csapdait, a valóságban és a színdarabban létezés érzelmileg összekeveredő ígéreteit, a titkok és kitárulkozások fájó, sokszor banális hiábavalóságát járja körül az előadás, sok, a színjátésszók korát meghazudtolóan érett, magával ragadó színészi alakításon keresztül. Ez a *Kasimir*-feldolgozás minden elemében a játésszokról szól. Az előadás kidolgozottsága miatt kár, hogy a végére a produkció elveszíti önmagát, kissé talányossá, lezáratlanná válik.

NNÁ 11.B – Várj!

Rendező: **Harangozó Álmos**

A *Godot-ra várva* szövegrészleteinek felhasználásával készült ez a nagyon figyelemreméltó színházi gondolkodást tükröző előadás. Egy lány és egy fiú folyamatosan változó viszonyát járták körül, a testvéri helyzetektől a szerelmi párbajon át, a közös kiútkeresés lehetőségéig – és mindezt egy emeletes ágyon. A két színjátésszó érett és magával ragadó, elmélyült alakítása mellett a „Fiú” érkezése hoz emlékezetes pillanatokat, különösen a saját szerzeményű dalok előadásával. Sugárzik a tehetség a diákok által létrehozott előadás minden alkotójából.

SAKKNOVELLA – Akar-e játszani

Rendező: **Calderale Federico**

Stefan Zweig novellájának néhány motívumát felhasználó előadás az elnyomó és elnyomott viszonyának állomásait, a testi-lelki kiszolgáltatottság szélsőségeit mutatta be, kissé egyenetlen, bár kétségkívül ihletett formában. A jóval kisebb térre készült produkció sokat veszített az érezhetően meglévő intenzitásából, bár a színjátésszók teljesítménye még így is sok erős pillanatot mutatott, különösen a főszereplőé. Dramaturgiailag még szertelen, de figyelemreméltó előadás, ami minden elemében a diákok önálló alkotása.

NNÁ 11.B – Saudade

Rendező: **Markó Zengő**

A portugál cím (jelentése: elvágódás) egy fikatív, az alkotók által kitalált „történelmi” helyzetre utal, miszerint a közelmúltban Portugáliában betiltották a táncot, ezért azt az emberek csak titokban művelték. Az előadásra rendőrkordonon keresztül bejutó közönség egy kizárólag táncetűdőkön keresztül elmesélt világba csöppen. A remekül válogatott zenékre technikailag kidolgozott koreográfiák készültek, a színjátésszók pedig kirobbanó energiával, jelenléttel töltik meg ezt a negyven percet. Diákrendezés, érett és fantáziadús gondolkodásra, művészi érzékre vall.

NNÁ 11.B – Hulladék

Rendező: **Kiss Barnabás**

Egy lány terápiás találkozások során anyjához fűződő viszonyába enged bepillantást. A lelki számkivetettségben vergődő alakok hulladékként jelennek meg, ami nemcsak vizuálisan erős, hanem az előadás szuverén formanyelvét is jellemzi. A három színjátészó kivételes alakítása hitelesíti az időnként nehezen követhető dramaturgiai ívet. A belső gondolatok kivetülésének megjelenítése mellett az anya monológja emelkedik ki különös erővel ebből a diákok által létrehozott előadásból.

VMG LES HOMMES – Hiánybetegség

Rendező: **Neuhauser Emil Béla**

Egy háromgenerációs apa-fia történet bontakozik ki a nézők szeme előtt, három színjátészó megrendítő alakításában. Az időben előre-hátra ugráló dramaturgiai szerkezet pontosan tárja fel a generációkon átívelő traumák fájalmát, soha be nem teljesült vágyakat, a hiányt. Az előadás mindvégig egyszerű eszközökkel, remek arányérzékkel metsz ki egy-egy életpillanatot, lélektanilag pontosan mutatja fel a különböző korú (öreg, felnőtt, gyerek) karaktereket. A diákok által jegyzett produkció nemcsak az alkotók kivételes tehetségéről árulkodik, hanem komoly emberismeretről, érzékenységről.

NNÁ 12.B – Közellenség

Rendező: **dr. Fekete Anikó**

Tasnádi István Kolhaas-története hálás feladatnak bizonyult a tehetséges színjátészók számára: a legfontosabb karakterek gond nélkül „kioszthatók” voltak az osztály tagjai között. Ennek köszönhetően szinte kompromisszumok nélküli, komplex színházi élményt nyújtott az előadás, felkavaró és humoros pillanatokkal. Bár ki lehet emelni egyeseket a színjátészók közül (különösen a lovakat megjelenítőket mellett a főszereplőt) mégis az előadás ereje a csapat egységében, a játészók korát is meghazudtoló színházi rátermettségben van.

NNÁ 13.B – Csend-Esély

Rendező: **Pozsik Hunor**

A kétfelvonásos előadás egy sok szempontból terhelt család életébe enged bepillantást. A zsarnokoskodó anya közvetlenül vagy közvetve mindenkinek megkeseríti az életét, ami miatt a család tagjai folyamatos konfliktusokba, veszekedésekbe keverednek egymással. A téma komplexitását az alkotók még nem tudták kellő árnyaltsággal, arányérzékkel, dramaturgiai érzékkel feldolgozni – a helyenként felbukkanó, kétséget kizáróan tehetséges megoldások és alakítások ellenére.

VMG Stabat Mater – Szánta, mert szerette

Rendező: **Gamplétt Alma, Szigeti Zsófia**

Két figyelemreméltóan tehetséges színjátészó **József Attila** három szerelmi kapcsolatába enged bepillantást a női alakok nézőpontján keresztül. Az izgalmasan szerkesztett produkció kerüli az életrajzi előadások dokumentarista kliséit és nehézségét. Ebben a játékban minden részletet érett színházi gondolkodás működtet, amiben tisztán megmutatkozik a színjátészók összetett látásmódja, előadói rátermettsége, a diákok kiállóan tehetséges, helyenként bravúros egyéni munkája.

NNÁ 12.B – Csehó

Rendező: **Herold Eszter**

Csehov darabrészleteire (főleg a *Sirály* egyes jeleneteire) komponált mozgásetűdökből álló produkció inkább tűnik dramaturgiailag lazán összefűzött vizsgának, mint egyenesvonalú előadásnak. Az egyes jelenetek stílusukban éppen ezért széttartanak, az alakok előkészítés nélkül bukkannak fel és tűnnek el. A csapat technikai tudása lenyűgöző, a színjátszók jelenléte koncentrált, néhányuk alakítása pedig kifejezetten emlékezetes. Méltó összefoglalása a több éven át tartó képzés eredményeinek.

VMG – *A maradás törvénye*

Rendező: **Pap Gábor**

Fenyvesi Orsolya *A minótauros és én* című műve alapján született játék legfontosabb szervezőelve az élő zene és az eredeti dalok, amikben igazán meg tud mutatkozni a színjátszók tehetsége. A szokatlan, meglepő fordulatokkal teli regény történetét azonban nem sikerül kellő pontossággal elmesélni, a szituációk sajnos elnagyoltak, a karakterábrázolás kidolgozatlan, emiatt a helyenként kifejezetten nehéz dalok komplexitása, a színjátszók énektudása viszi a nézők figyelmét.

A TALÁLKOZÓ DÍJAI

Zsűri: Madák Zsuzsanna – Bolla Bence; Russa Karina – Vidovszky György

ARANY MINŐSÍTÉS

Csoportnév: NNÁ 12.B

Előadás címe: Világvevő

Csoportvezető-rendező: Bori Viktor

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: NNÁ 12.B – siskazsiska csoport

Előadás címe: Egye meg a fene az egészet!

Csoportvezető-rendező: Pál Salamon és a csoport

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: Les hommes

Előadás címe: Hiánybetegség

Csoportvezető-rendező: Neuhauser Emil Béla

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: VMG 12.D

Előadás címe: Kasimir és Karoline

Csoportvezető-rendező: Szalai Ádám

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: NNÁ 11.B

Előadás címe: IC

Csoportvezető-rendező: Zuti Krisztián

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: NNÁ 11.B

Előadás címe: Hulladék

Csoportvezető-rendező: Kiss Barnabás

Csoportnév: NNÁ 11.B

Előadás címe: Saudade

Csoportvezető-rendező: Markó Zengő

Csoportnév: VMG 12.D

Előadás címe: Macbeth

Csoportvezető-rendező: Golden Dániel

Csoportnév: VMG

Előadás címe: Az bogyós...

Csoportvezető-rendező: Szalai Ádám

Csoportnév: VMG Stabat mater

Előadás címe: Szánta, mert szerette...

Csoportvezető-rendező: Gamplett Alma és Szigeti Zsófi

Csoportnév: NNÁ 12.B

Előadás címe: Közellenség

Csoportvezető-rendező: dr. Fekete Anikó

Csoportnév: Kerekasztal Színjátszói

Előadás címe: Alakulóm van

Csoportvezető-rendező: Szalai Ádám

EZÜST MINŐSÍTÉS

Csoportnév: VMG 11.D

Előadás címe: Becsületsüllyesztő

Csoportvezető-rendező: Patonay Anita

Csoportnév: NNÁ 11.B

Előadás címe: Várj!

Csoportvezető-rendező: Harangozó Álmos

Csoportnév: Színlelők Drámaprodukciók

Előadás címe: Lára és epika

Csoportvezető-rendező: Patocskai Katalin

Csoportnév: NNÁ 13.B

Előadás címe: Nem viheted tovább

Csoportvezető-rendező: Olaj Gergely László

Csoportnév: Kodály Zoltán Gimnázium

Előadás címe: Az Akárki tragédiája

Csoportvezető-rendező: Balla István

Csoportnév: VMG

Előadás címe: Vörös Rébék

Csoportvezető-rendező: Akantisz Nóra és Papp Emma

Csoportnév: SAKKNOVELLA

Előadás címe: Akar-e játszani

Csoportvezető-rendező: Calderale Federico

Csoportnév: NNÁ 13.B

Előadás címe: Tótocskáim

Csoportvezető-rendező: (Nemes) Szalai Ádám

Csoportnév: NNÁ 11.B
Előadás címe: Hamvadó...
Csoportvezető-rendező: Kiss Barnabás

BRONZ MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Veres Pálné Gimnázium Színkör
Előadás címe: Tükörország
Csoportvezető-rendező: Magony Viktória, Fehérpataky Kincső és Császár Babett

Csoportnév: NagyFormák
Előadás címe: Tetemre hívás
Csoportvezető-rendező: Vidra Erika

Csoportnév: VMG B.körte
Előadás címe: Végállomás
Csoportvezető-rendező: Dózsa Judit, Botlik Csenge

Csoportnév: Dózsa György Gimnázium
Előadás címe: M&M's paraFrázis
Csoportvezető-rendező: Benkovics Sándor

Csoportnév: NNÁ 11.B
Előadás címe: Végzet
Csoportvezető-rendező: Antal Luca Katica

Csoportnév: Három nő
Előadás címe: Cselédek
Csoportvezető-rendező: Konczer Kinga

Csoportnév: NNÁ 11.B
Előadás címe: Fény.
Csoportvezető-rendező: Ivanics Dorottya és Kovács Ágota Lília

Csoportnév: T.J.R.G és Patkós Irma Művészeti Szakgimnázium
Előadás címe: Tejbegríz
Csoportvezető-rendező: Szabó Sztella

Csoportnév: VMG
Előadás címe: Lélegzetvisszafojtva
Csoportvezető-rendező: Hamvas Boróka és Tőreki Dorka

Csoportnév: NNÁ 12.B
Előadás címe: Csehó
Csoportvezető-rendező: Herold Eszter

Csoportnév: VMG
Előadás címe: János Vitéz
Csoportvezető-rendező: Perényi Balázs

EMLÉKLAP

Csoportnév: Sosem vagy egyedül
Előadás címe: Cukorszív
Csoportvezető-rendező: Hajdú Györgyi

Csoportnév: Lámpaláz
Előadás címe: Mindig erre vártunk...
Csoportvezető-rendező: Oargá Dalma Anna

Csoportnév: Clubsínház – Barbekyou
Előadás címe: Szentivánéji álom
Csoportvezető-rendező: Halász Tibor

Csoportnév: Pogácsa az arénában Új Stúdió
Előadás címe: Életem, te választató
Csoportvezető-rendező: Koltai Judit

Csoportnév: NNÁ Művészeti Szakgimnázium 13.B
Előadás címe: Csend-esély
Csoportvezető-rendező: Pozsik Hunor

Csoportnév: Vörösmarty Mihály Gimnázium
Előadás címe: A maradás törvénye
Csoportvezető-rendező: Pap Gábor

KÜLÖNDÍJAK

SZÍNÉSZI KÜLÖNDÍJAK

Varga Zsófia – NNÁ 11.B Hulladék
Lippai Luca – NNÁ 11.B Hulladék
Kürti Bori – NNÁ 11.B Hulladék, IC
Tóth Bulcsú Gyula – Les hommes – Hiánybetegség
Uhri Domonkos Farkas – Sakknovella – Akar-e játszani és Hiánybetegség
Hábel Kata – SzínLelők – Líra és Epika
Csáky-Semsey Ilka – SzínLelők – Líra és Epika
Sárközy Blanka – VMG – Becsületsüllyesztő
Beke Márton – NNÁ – Várj!
Gamlett Alma – VMG – Macbeth, Szánta, mert szerette...
Romvári Tamás – NNÁ – Egye meg a..., Világvevő
Letenyei Péter – NNÁ – Egye meg a..., Világvevő
Pál Salamon – NNÁ – Egye meg a..., Világvevő
Calderale Federico – VMG – Kasimir, Hiánybetegség
Kelemen Kornél – NNÁ – Egye meg a..., Közellenség
Bazsó Bogi – NNÁ – Csehó
Kiss Balázs – NNÁ – Közellenség
Pogány Bori – NNÁ – Csehó
Rigó Petra – NNÁ – IC
Salamon Bence – VMG – Macbeth
Pásztor Kata – VMG – Macbeth
Csík Fanni – Kodály Z G – Akárki
Petyerák Janka – Kerekasztal színjátszói – Az bogyós
Kiss Lóránt – NNÁ – Tótockáim, Csend-esély
Beke Márton és Harangozó Álmos – NNÁ – IC
Kocsis Bertalan – VMG – János vitéz, Végállomás
Tatai Bulcsú – VMG – Macbeth
Kóder Anna – NNÁ – Várj!

RENDEZŐI KÜLÖNDÍJ

Neuhauser Emil Béla – VMG – Hiánybetegség

Kiss Barnabás – NNÁ – Hulladék és Hamvadó

Harangozó Álmos – NNÁ – Várj!

ZENEI KÜLÖNDÍJ

Kovács Emili – VMG – Becsületsüllyesztő

MOZGÁSRENDEZŐI KÜLÖNDÍJ

Markó Zengő – NNÁ – Saudade

LEGJOBB NŐI ALAKÍTÁS

Szigeti Zsófia – VMG – Kasimir, Szánta, mert..., Vörös Rébék

Czirok Laura – NNÁ – Közellenség, Csehó

LEGJOBB FÉRFI ALAKÍTÁS

Neuhauser Emil Béla – VMG – Kasimir, Akar-e játszani

Ozsvald Damián – NNÁ – Közellenség, Egye meg a fene...

Közép-Dunántúli Regionális Diákszínházi Találkozó

Aba, 2025. április 11.

Bagossy Júlia

Lovassy Színpad – *Puzzle(d)*

Csoportvezető-rendező: **Fürj Katalin**

Ede Hamletet rendezne egy csapat fiattal. Ám mindez nem is olyan egyszerű, ha nem mindenkinek jut szerep, ha a csapatban szerelmi válság tör ki, ha szombaton nem sokan járnak próbálni, vagy ha Rosencrantz húsz mondattal többet szól, mint Guildenstern. Önéletrajzi ihletésű, humoros, a formáját fluidan használó előadás színházcsinálóktól mindenkinek, aki szereti. A zsűri egyöntetűen és nyugodt szívvel zavarta el őket arany minősítéssel az Országos Fesztiválra.

Vasvári Színpad – *Lóvátett lovagok*

Csoportvezető-rendező: **Nagy Judit**

A Lóvátett Lovagok alkotói magukévá tették Shakespeare korát, irányba helyezték verses mondatait, mindezt hetven percen. A sok-sok szereplő igényesen kidolgozott díszlet és jelmez segítségével alkothatott. Mivel az alapanyag egy komédia, a benne szereplők kiismerhették a nevettetés tudományának ősi fogásait. A ritmust, a nagyzó gesztusokat, az elváltoztatott hangjukat. A pontos szövegtudást illetően ez volt a találkozó egyik legderekasabb munkája.

Színpadka – *A kis rém*

Csoportvezető-rendező: **Bobory-Michna Boglárka**

Előadás a szorongás bénító, agymosó erejéről. Olyan súlyos téthelyzeteken keresztül, mint a gyermeknevelés vagy a randizás. Saját pánikunk totálisan legyilkolhatja életünk fontos pillanatait, mondják az alkotók. Ez az előadás tudattalanul, de szorosan kapcsolódott a Puxínpad hasonló tematikájú munkájához. Talán egyfajta reflexió lehet a pszichológiai tanok hétköznapi-

ban egyre növekvő népszerűségére. A zsűri reménykedett, hogy nem a mai ifjúság szorong ennyit.

Teleki Diákszínpad – Száll a kakukk...

Csoportvezető-rendező: **Somos Ákos**

Bátor vállalkozás ezt a kultikus történetet diákoknak odaadni, de ezek a srácok nagyon bátran játszották el az elmegyógyintézet lakóit. Ez egy lázadástörténet – ők sem adták alább. Ha kellett, nagyon magas hőfokon égtek. Az átállások voltak néhol problematikusak, szóba került a szakmai beszélgetésen a kérdés, hogy hogyan tudunk diákszínjátszós körülmények között hiteles, de biztonságos fizikalitást, erőszakot megjeleníteni. Somos Ákos csapata először játszotta ezt az anyagot nézők előtt.

Fehér Vár Waldorf Színjátszó – Zuhanás közben

Csoportvezető-rendező: **Kozma Tamás Gáspár**

A Waldorfosok Mrožek novelláihoz nyúltak, amik leginkább közérzeti, társadalmi groteszkek voltak. A srácoknak hosszú monológokban, direkt kibeszélések során volt lehetőségük bizonyítani magabiztos kapcsolatukat nézőkkel. Talán nem tökéletesen tudtak mindent megérteni a szereplők élethelyzetéből és életkorából, de a három tagú zenekar különleges hangulatot és dinamikát adott játékuknak. Érdekes volt, hogy itt is előkerült a Hamlet megrendezése, akárcsak a Lovassy-s csapatnál.

színlaPOK – Alíz csodaországban

Csoportvezető-rendező: **Dubai Péter**

A kirekesztés témája minden fiataalt érintő, fontos tabu. Ez a dunaújvárosi feldolgozás Alízon keresztül erről mesélt. A zsűri kritizálta a zenehasználatot, Tóth Gabi rossz konnotációnak tűnt. A tér is lehetett volna ügyesebben elrendezve, a srácokat életesebb színjátszás felé próbáltuk motiválni. Nem ez volt a találkozó legkidolgozottabb vagy legkiforrottabb munkája. Az Alízt játszó lány jelenléte is sokszor egyenetlen volt, sokat álltak háttal a szereplők, ami csökkentette az élményt.

Puxínpad – Hovátlantul

Csoportvezető-rendező: **Péntek Klára**

Az Odüsszeusz-mítosz minden korban érdekes témája és apropója lehet a színjátszásnak. Korabeli ruhákban, mozgással, szertartásos hangulatban telt ez az előadás. A szereplők bátran vállalták a hazatérés problematikáját, kipróbálhatták színészi szélsőségeiket. Platon Karatev számmal dúsították a produkciót, kicsit talán idegen zeneválasztás volt az archaikus anyaghoz.

Puxínpad – Szenvedé(ly)störténet

Csoportvezető-rendező: **Péntek Klára**

Nagyon szélsőségesen egyszerű eszközökkel próbált ez a nagylétszámú csapat a gyermekkor traumaíráról, a gyerek-szülő kapcsolatáról szólni. Kedvelt eszközük a művészi igénytel készített közös koreográfia. A zsűri ügyetlennek találta a szókórust, ami tolaakodóan a szánkba kívánta rágni az előadás témáját. Efféle „skandallumok” hangzottak el: trauma, fájdalom, bullying, szégyen. Az őszinte szándék eredményesebb lett volna, ha problémát a maga drámai bonyolultságában igyekeznek megjeleníteni az alkotók.

Színpadka – Tükördarabok

Csoportvezető-rendező: **Horváth Levente**

Húsz perces, önéletrajzi ihletésű diákrendezés. Viharos bulik, barátságok, vonzalmak bontakoztak ki. Bár az alkotók vállaltan nyitott véget gondoltak ki darabjuknak, a főhősnő látszólag egy koporsóba ereszkedett alá az utolsó jelenetben. A rendezés sok helyen kezdetleges, kusza. Hirtelen bukkant fel túl sokféle probléma. Az alkotók minden bizonnyal inspirálódhattak bizonyos popzenei klipekből, hangulatokból.

A TALÁLKOZÓ DÍJAI

Zsűri: Bagossy Júlia, Balla Richie

ARANY MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Lovassy Színpad

Csoportvezető-rendező: Fűrj Katalin

Előadás címe: Puzzle(d)

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

EZÜST MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Vasvári Színpad

Előadás címe: Lóvátett lovagok

Csoportvezető-rendező: Nagy Judit

Csoportnév: Színpadka

Előadás címe: A kis rém

Csoportvezető-rendező: Bobory-Michna Boglárka

Csoportnév: Teleki Diákszínpad

Előadás címe: Száll a kakukk...

Csoportvezető-rendező: Somos Ákos

Csoportnév: Fehér Vár Waldorf Színház

Előadás címe: Zuhanás közben

Csoportvezető-rendező: Kozma Tamás Gáspár

BRONZ MINŐSÍTÉS

Csoportnév: színlaPOK

Előadás címe: Alíz csodaosztályban

Csoportvezető-rendező: Dubai Péter

Csoportnév: Puxínpad

Előadás címe: Hovátlanul

Csoportvezető-rendező: Péntek Klára

Csoportnév: Puxínpad

Előadás címe: Szenvedé(ly)störténet

Csoportvezető-rendező: Péntek Klára

Csoportnév: Színpadka

Előadás címe: Tükördarabok

Csoportvezető-rendező: Horváth Levente

Észak-Magyarországi Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Miskolc, 2025. április 14.

dr. Fekete Anikó

Lévay Diákszínpad – *A fátyol titkai*

Csoportvezető-rendező: **Szűcsné Bottka Krisztina**

Igazán nagyszerű vállalkozás Vörösmarty Mihály érzékeny világát ezen a művön keresztül tanulni! Fontos pedagógiai célkitűzés, ráadásul úgy tűnt, hogy a diákok élvezik a rájuk bízott feladatot, lubickolnak, önfeledtek, magabiztosak a színpadon. Játékuk összehangolt, humorral és nagy energiával teli. Míg a díszletelemek archaizáló hatást keltenek, addig a helyzetek megmunkáltsága kortárs jelenségre reflektál.

ZENITA – *Ludas Matyi, de a genkszter vörzsön*

Csoportvezető-rendező: **Fandl Ferenc**

A ZENITA csoport diák- és közönségbarát előadása tele volt humorral, szórakoztató szófordulatokkal. Ritkán látni efféle Lúdas Matyi feldolgozást, egyben mindig rizikós olyan történettel foglalkozni, melyet nagy valószínűséggel mindenki ismer. Ez a XXI. századi feldolgozás inkább figyelmet kelt, mintsem előre leleplez. Az izgalmas, felezett színpadkép praktikus ad teret a jelenetváltásoknak. A kellékek használata megsegíti a diákok magabiztos játékát, azonban nem vonja el a figyelmet róluk. Felszabadult játékuk meghatározó jelenség a színpadon.

Fortuna Együttes – *Farkas és Piroška*

Csoportvezető-rendező: **Kovács Tímea**

A három színjátszó olyan nagy energiával töltötte be a rendelkezésükre álló hatalmas teret, mintha egyszerre harmincan álltak volna színpadra. A történet, mely mindenki számára ismert, most új nézőpontból értelmezhető, hiszen Farkas a bíróságon próbálja bizonyítani igazát. Tasnádi István biztosítja a szöveg és az elképzelés alapját, mely gondolat azt sugallja, hogy az életben tényleg minden csupán nézőpont kérdése. Így válhattunk mi nézőkből esküdtszékké. Az alkotók dalbetétekkel is tarkítják előadásukat.

Katedra – *Justicia mérlege*

Csoportvezető-rendező: **Jószai Zoltán**

Elgondolkodtató részvételi színházi kísérletbe kezdett a Katedra színjátszó csoport. Egy ilyen típusú formanyelv esetében nehéz jól megfogalmazott kérdéseket feltenni. Felnőtt színészeknek is kihívást jelent a nézők megszólítása. Ebben az előadásban a diákok képesek voltak a nézőteret aktivizálni, azonban a döntést korántsem volt olyan egyszerű meghoznunk egy-egy kérdés hallatán. A résztvevők elmondhatták a véleményüket, s furcsa módon úgy tűnt, ez egyáltalán nem megszokott a középiskolások számára.

Fagyizoo – *7 pillanat*

Csoportvezető-rendező: **Fandl Ferenc**

A *7 pillanat* című előadás színházi alapkérdéseket feszeget, miközben ez a szerkesztett játék

tele van ötlettel, kreatív színházi megoldásokkal. Sokféle helyzet erősen tovább él bennünk a produkció láttán: a focimeccsen kirobbanó balhé igazsága; a magzatvíz elfolyása közben kerekedő káosz; az autóban egyre csak bonyolultabbá váló szülő-gyerek viszony kibontása; a szöveg nélküli kifutón átsétálás tétje; a mentős telefonbeszélgetés; a műtét megjelenítése; a pokol-menny ábrázolása; a sakkozás kimenetele.

A TALÁLKOZÓ DÍJAI

Zsűri: Bethlenfalvy Ádám, dr. Fekete Anikó

ARANY MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Lévy Diákszínpad

Előadás címe: A fátyol titkai

Csoportvezető-rendező: Szűcsné Bottka Krisztina

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: ZENITA

Előadás címe: Ludas Matyi, de a genkszter vörzsön

Csoportvezető-rendező: Fandl Ferenc

EZÜST MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Fortuna Együttes

Előadás címe: Farkas és Piroska

Csoportvezető-rendező: Kovács Tímea

Csoportnév: Katedra

Előadás címe: Justicia mérlege

Csoportvezető-rendező: Jósai Zoltán

Csoportnév: Fagyizoo

Előadás címe: 7 pillanat

Csoportvezető-rendező: Fandl Ferenc

KÜLÖNDÍJAK

Legjobb beugrásért: Körhegyi Sára

Csoportnév: Lévy Diákszínpad

Előadás címe: A fátyol titkai

Csoportvezető-rendező: Szűcsné Bottka Krisztina

A farkas megformálásáért: Nagy Bálint

Csoportnév: Fortuna Együttes

Előadás címe: Farkas és Piroska

Csoportvezető-rendező: Kovács Tímea

A részvételi színházi kísérletezésért a Katedra csoportnak

Előadás címe: Justicia mérlege

Csoportvezető-rendező: Jósai Zoltán

A felszabadult játékért a ZENITA csoportnak

Előadás címe: Ludas Matyi, de a genkszter vörzsön

Csoportvezető-rendező: Fandl Ferenc

Dél-Dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Csurgó, 2025. április 15-17.

Gyevi-Bíró Eszter

Előszó

A munka és a szórakozás... A felnőtt társadalom örök dilemmája. Néha irigykedve nézünk rájuk, középiskolásokra. Mert nektek nem kell választanotok munka és szórakozás között. A színjátszásban ugyanis ez a kettő egy és ugyanaz. Egyszerre lehet játszani és dolgozni, próbálni és nevetni, szöveget tanulni és barátokra lelteni.

Szerencsések vagytok, mert van egy hely, ahol mindenki az lehet, aki lenni akar. Ahol nincsenek rossz kérdések, csak jó próbálkozások. Ahol nem kell tökéletesnek lenni – elég, ha jelen vagytok.

Ez a fesztivál nem a versenyről szólt. Hanem arról, hogy együtt vagyunk, kíváncsiak vagyunk, és bízunk abban, hogy a színházon keresztül kicsit jobban megértjük egymást.

Úgyhogy: dolgozzatok még együtt sokáig, próbáljatok bátran, játsszatok szabadon, nevésetek sokat – és éljetelek velem, hogy nektek most még a legkomolyabb munka is lehet játék!

„Élj vígan: a legtisztább boldogságnak karjain, egy örömd csak azért múljon el, hogy a másiknak helyet adjon, állandó nyugalom és békesség legyen vidám homlokod felett, s szeressen oly forrón az ég, amint én mindenkor szerettelek.”

Csokonai Vitéz Mihály

Kodály 9. – Nagybáránd

A Kodály Zoltán Gimnázium (Gál Éva csoportvezető által terelgetett) osztálya igen korán, együttlétük első évében már jelen van/volt a Dél-Dunántúli RDT-n. Improvizációkból összerakott történetükben egy átlagos magyar falu élete rajzolódott ki, mely élet egyhangúságát igencsak felbolygatja, hogy egy téves hír hallatán Budapestről érkezik egy forgatócsoport. Előadásuk humora, a gyerekek összjátéka el tudta feledtetni kevés tapasztalatuk észleletét, igazi közösségi alkotás és közösségi előadás született, és ennek a közösségnek mi is részesei lehettünk egy kis időre.

Kodály 11. – A halálra táncoltatott lányok balladája

Nagy feladat egy csoportvezetőnek évről évre olyan előadást lelteni, amelynek a fókuszában a nők állnak. De kénytelenek vagyunk újra és újra kutakodni, hiszen a színjátszó csoportok nagy része – és ez az állítás erre a régióra tekintve különösen igaz – nélkülözi a férfínevet. A Halálra táncoltatott lány egy kis stilizációval megadta azt a lehetőséget, hogy ne csak a megszokott drámai alapanyagokat használja az intézmény. Megerősítve azt a dinamikai hatást, amely a végkifejlet felé sodorja a nézőt és a szereplőt egyaránt, valamint a tér használatának újragondolása igazi szakrális élményt adhat játsszónak és nézőnek egyaránt.

PRAB-Pápai Refis Animo Bábkör – Nagy László: Ég és föld között

A csoport teremtésvédelmi előadásként aposztrofálta darabját, melyben az ígérk, hogy a tönkretett Földünk helyreállítását ugyancsak a szíven viselő Atya és a galádságot elkövető Fiaik vi-tája után végül is valamiféle választ kaphatunk kérdéseinkre. A Balázs-Valler Katalin által

vezetett csoport előadásának csodálatos látványvilága azonban nem tudta lefedni azokat a megszólalásbéli hiányosságokat, amelyek miatt érezhető volt, hogy a csoport még csak most kezdte meg útját a színjátszás útvesztőiben. Azonban az értékes felnőtt jelenlét és figyelem mindenképpen azt jelzi a nézőknek, hogy fogunk még róluk hallani.

Berze Színjátszók – Ráncok

Az öregedés témakörét járja körbe a **Hornok Máté** pedagógiai érzékenységet viselő Ráncok című előadás: érzékenyen és közben erőteljes tükröt tartva a nézőtérre ülők felé az időskor elviselésével kapcsolatban, egy családi környezetben. Az ember láthatósága és láthatatlanná válása, használható és használhatatlansága csak egy pillanaton múlik, és a tabuk közé tartozik az utána lévő állapotról való beszélgetés. Izgalmas karakterábrázolásaik, lényegre törő párbeszédek végig megadták nekünk a gondolatiságot, érzelmes pillanataik pedig csak gazdagították azt. Mindig izgalmas kérdés, hogy két vagy több generációt is érintő kérdéseknél vajon kitől remélhetjük a valós választ...

Levitáló bögrealj – Hosszú az út a Csillagokhoz

Egy fiatal diáklány izgalmasan kísérletező előadását láthattuk az újonnan épült csurgói Csokonai Művelődési Központ első emeletén. Iskolapéldája volt annak, amikor a színházi rendszerek ismerete még nem köti gúzsba az alkotót, de azok hiánya is kiütözik: az erősen kitettre stilizált hangnem megvéd minket sajnos a fókuszban lévő szerelmi szál mélységeinek megélésétől, és a színészi állapot hiánya sem segíti meg a néző bevonódását. A főszereplő Pitykének egyetlen jelen célja van: az, hogy eljusson a csillagokhoz. A cél elérése érdekében felszáll egy vonatra, ahol is megismerkedik a vakmerő és pimasz (-nak gondolt) Morgóccal, és micsoda egyszerű, de nagyszerű ötlet ez – csak hogy kettejük története úgy zajlott le a szemünk előtt, hogy nem igazán érintette meg a szívünket. **Nemes Réka Marianna** alkotóként csatolta magát a produkcióhoz: munkája és színpadi léte, valamint civil létezése is annak reményét adta, hogy egy kis tudás és tapasztalat megélése után sem tartozik majd a gúzsba kötött művészek sorába...

Kodály 10. – Legyek ura parafrázis

Ismét egy jókedvű, jóízű viháncolást kaptunk **Gál Éva** második, tizedikes csapatának előadásában, ahol *A Legyek ura* regény tényleg csak apropó, amely során elgondolkodhattunk azon, hogy mi történne, ha mi zuhannánk le egy szigetre és hogy miért van az, hogy az Ember szinte akármilyen formációban kerül akármilyen környezetbe, ott mindenképpen rombol és szétbarmolja a környezetét... Nagy ígéret ez a csapat, ügyes színpadi mozgásos és kóruséneklési képességekkel. Gál Éva merész anyagkezelése, az a bátorság, hogy nem szeretne megfelelni semmiféle elvárásnak, csak a fiatalokkal való együttlét közösségi öröme szeretné megteremteni, ismét ünnepet varázsolt az együttlétből.

PíszJESZláv – Kimondhatatlan

Egy tapasztalt, érett csoport művés munkája mindig üdítő egy fesztivál programjában, és Csurgón ezt volt szerencsénk többször is meg tapasztalni. Az **Ákli Krisztián** által csoportvezetett PíszJESZláv csapat Kimondhatatlan című eladása igazi finom, porcelánszelíd mestermunka volt, ahol minden szereplő kimunkált, de nem vastagon aláhúzott karakterként akár a mi ismerősünk is lehetne: munkatársunk, családtagunk. Hiszen egy család pillanatait követhettünk nyomon olyan közlőről, hogy nem lehetett eldönteni néha, hogy mi csak megfigyelői vagyunk a

történetnek, vagy szereplői is. Hiszen minden családban vannak titkok és minden titkok kimondhatatlanok és mindenki eljátszott már azzal gondolattal, hogy mi történik, ha kimondjuk őket...

Faludi Diákszínpad – *Nyergelj, Yismail!*

Hol érdemes Istent keresni? Ő tud-e arról, hogy nyomozás zajlik a felkutatását illetően? De talán a legfontosabb kérdés mégis az, hogy mi tudjuk-e, hogy őt keressük... **Szabó Márk** évek óta fontos arca a magyar, és azon belül a dél-dunántúli diákszínjátszásnak. Pimasz, formabontó rendezései, rendszertelen rendszerei mindig újragondoltatják környezetével a szabadság fogalmát. Laza, valós kapcsolata a fiatalokkal ebben a munkájában is tetten érhető – az erős színészi játékok háttérében valósi odafigyelés és egyáltalán nem erőltetett jelenlét sejthető. Mint minden megvillanásában, ebben az előadásban is az integráció többet ér a sikernél, az együttlétet pedig akár a művészi megvalósításnál is fontosabbra tartja. A darab szerkezete egyszerre szellős és szikár, elgondolkodtat és még napokig az agyunkban turkál.

Színes mimes – *Szecsuanban kerestük*

A *szecsuaní jólélek* átírata a **Kutnyánszkyné Bacscai Eszter** által rendezett változatban végigkalauzol minket az eredeti mű erős vázlatán, meg-megállva egy pillanatra egyes, az alkotóknak fontossá vált részeknél, kicsit kibontva azt, majd továbblép. Hogy ezek a pillanatok mennyire álltak össze egy történetté a fejekben, azt már nehezebb megállapítani, és talán nem is kell számonkérni, hiszen a csoport úton van, az út egy állomása volt ez az előadás, ahol a szerepek megformálása, a közösségi színház megteremtése és az emberi sorsok megfogalmazása volt a cél. A térhasználat, az abban való létezés nehézségein túl azonban voltak mély, erős pillanatok is, helyzetek, amiben azt érezhettük, hogy megmerítkézhettek a játékosok.

Müsü 12.C – *Birkák, bárányok*

A **Szabó Zsolt** csoportvezető és rendező által színpadra álmodott és **Pintér Béla** *A Sehova kapuja* című drámája alapján készült előadás ugyanolyan jegyzetfüzet-letevős élményt adott, mint az előbb már említett *Kimondhatatlan* című előadás. A műfaj és a megközelítés teljesen más természetesen, de ugyanúgy ledermesztett és elvarázsolta. Muszáj vagyok jegyzetelni, írnom kell valamit: vettem rá időnként magam a körmölésre. A zseniális alapmű eredeti írójának még eredetibb rendezésétől teljesen eltérő, kissé húzott és eléggé húzós feldolgozását örömmámmor volt végignézni, nemcsak a játékosok, hanem a nézők is lubickoltak a darab világában: a karakterek egyedi megformálása, a darab hangulatának egyedisége és megtartása az előadás folyamán igazi örömmel és tehetséggel kimunkált és élvezetes eredményt adott.

Off Színkör – *Kopa úrtól nem kell félni*

Az Off Színkör *Kopa úrtól nem kell félni* című előadása már a belépés pillanatában felvillantotta karakterei viszonyrendszerét és belső dinamikáját. A mindig jelen lévő, de soha meg nem szólaló Kopa úr kameraképen való megjelenítése frappáns megoldás: felerősíti a megfigyeltség érzését, és egyben abszurd módon hatalommal ruházza fel a láthatatlan főszereplőt. Az abszurd színház jellemzői – a logikátlan párbeszéd, ismétlődő gesztusok, a hétköznapiak kifordítása – mind pontosan megjelentek. Bár a részletek még finomíthatók, a stílus szándékolt egyszerűsége jól érvényesült a szűk (stílus által megadott) eszköztár ellenére is, mindez nem csak a játékosokat, hanem **Engel Mária** rendezői munkáját is dicséri.

Müszli 11.C – 7 nap

A Müszli 11.C osztályának *7 nap* című előadása érzékenyen és megrendítő erővel dolgozza fel **Eve Ainsworth** regényét, miközben sikeresen aktualizálja és hazai közegbe helyezi a történetet. A zaklatás két nézőpontból való bemutatása árnyalt képet ad a hatalmi dinamika működéséről anélkül, hogy mentegetné vagy leegyszerűsítene a szereplőket. A játék csoportos és egyenrangú, mindenki hozzájárul a feszes, világos szerkezethez. A nagyszerű produkcióhoz **Józsa Richárd** csoportvezető-pedagógus finom emberismerete is érezhetően hozzájárult – biztosan hallani fogunk még róluk.

Janus-Eck Ckulatsch Csoport – Kettő vagy semmi

A Janus-Eck csoport *Kettő vagy semmi* című előadása **Arany János** *Hidavatás* című balladáját ülteti át egy apokaliptikus hangulatú, kortárs világba, elsősorban a játszó improvizációira építve. Az alapvető kérdés, amely a darab középpontjában áll – hogyan és miért érdemes élni, és másokat élni hagyni – valóban időtálló, ám a megvalósítás során több dramaturgiai bizonytalanság nehezítette az értelmezést. A játszó életkora (hetedik-nyolcadik osztály) és az előadás témájának komorsága, valamint a nyelvezet időnként túlfeszítette azt a határt, amit ez a korosztály biztonsággal képviselni tud. Az ismeretlen tér, a technikai nehézségek és a nehezen érthető beszéd tovább csökkentették a befogadás lehetőségét.

Augusztus – Az erősebb

Az Augusztus Csoport *Az erősebb* című előadása az egyik legerőteljesebb színházi élményt adta – méltón a cím ígéretéhez. Két, talán már megfáradt színésznő feszül egymásnak egy férfi miatt, ám a harcban csak az egyikük szólal meg: a másik néma jelenléte mégis felkiáltójelként hat, kikerülhetetlenül. A több mint egyórás monológ után sem lehet egyértelműen eldönteni, ki az „erősebb” – a néma ellenállás vagy a szavak hatalma győzött. Figyelmes összjáték, komoly fizikai színházi prologus és következetesen végigvitt szimbólumrendszer tette élvezhetővé és emlékezetessé a darabot. Az elsuttogott titkok és bántások szövevényes hálója marta húsunkat, egyszerre sírtunk és neveltünk saját szánalmas emberi létezésünkön. **Hornok Máté** most is nagyszerűt alkotott.

Ghandi Árnyékszínház – Rama herceg és Szíta hercegnő története...

A Gandhi Gimnázium árnyékszínházi előadása, *Rama herceg és Szíta hercegnő története*, érzékenyen és tiszteletteljesen dolgozza fel az indiai kultúra egyik legismertebb eposzának, a Rámájának egy részletét. Az árnyjáték technikája különleges atmoszférát teremtett, amely segítette a közönséget a történet mélyebb átélésében. A diákok elkötelezettsége és a kulturális örökség iránti tisztelete érezhető volt az előadás során. Bár a technikai megvalósításban akadtak kihívások, az előadás értékét a közösségi összefogás és az önkifejezés bátorsága adta. A produkció fontos lépés a roma kultúra színpadi reprezentációjában, és remélhetőleg inspirációt nyújt további művészi kezdeményezésekhez. Az előadás emlékeztetett arra, hogy a művészet képes hidakat építeni különböző kultúrák és közösségek között.

Müszli 11.C – Uroborosz

A Müszli 11.C másik csoportja egy fiatal író (**Fekete Lili**) ambiciózus, gondolatokkal telt szövegét vitte színre, amely egyfajta kortárs *Az ember tragédiájaként* igyekezett megragadni az emberi lét kérdéseit. Az előadás erényei közé tartozott a fegyelmezett színészi jelenlét és a

karakterek következetes kibontása. A moralitásjáték formavilága, a szöveg filozófiai rétegzettsége és az elvont, mégis jól szerkesztett térhasználat komoly munkára utal. Ugyanakkor a túlbeszéltség és az időnként didaktikussá váló megfogalmazás nehezítette a nézői kapcsolódást. A csoport elkötelezettsége és a színpadi gondolkodás iránti érzékenysége azonban mindenképpen ígéretes, érdemes lesz figyelemmel követni jövőbeli munkáikat is.

Kodály NM – Salem

A Kodály Zoltán Gimnázium 11-12. évfolyamának mozgásszínházi különítménye *Salem* című előadásában *A salemi boszorkányok* története **Gál Éva** vezetésével született újjá. A technikai tudás magas színvonalú színpadi használata, valamint a karakterek mozgásban való megformálása segítette feledtetni a megszólalásbeli hiányosságokat. A mozgásszínház műfajából fakadóan nehéz megszólalni úgy, hogy az hiteles és érvényes is legyen – de a fizikai jelenlét, az erős képek és színpadi kompozíciók sokszor pótolták a verbalitást. Sokszereplős, koncentrált, vizuálisan gazdag munka született.

DiáXinpad – A békéhez erő kell

A DiáXinpad (Szlovénia, Lendva) előadása mély emberi és közösségi kérdéseket vetett fel. A szlovéniai magyar fiatalok színpadi jelenléte és elkötelezettsége figyelemreméltó volt. Az előadás során a csoport különleges atmoszférát teremtett, amelyben a közös gondolkodás és az együttérzés dominált. A produkció elnyerte az Országos Diákszínjátszó Egyesület „Az együttlélegzés díját”, ami jól tükrözi a csoport tagjai közötti összhangot és az előadás során megteremtett közös élményt. A karakterek megformálása erős, az együttlét dinamikája pedig példaértékű volt. A darab fontos lépés a határon túli magyar színjátszásban, és reméljük, hogy a jövőben is láthatunk hasonlóan elkötelezett és mély tartalmú előadásokat tőlük és ennek egyik záloga **Stampah Miha** erőteljes elképzelései mind színházi, mind menedzsment területeken.

Sunseekers – Istentelen ifjúság

A Sunseekers *Istentelen ifjúság* című előadása lenyűgöző komplexitással használta a színház eszköztárát: a mozgás, a fények, a zene, a szöveg és a ritmus tökéletes összhangban szolgálták a tartalmat. A játékot átszötte egyfajta nyugtalanító jelenidejűség – a színpadi időérzékelés, a nézőhöz való viszony folyamatosan formálódott, és így aktív gondolkodásra készítetett. A térhasználat dinamikája, a kimunkált kompozíciók és az érzékeny, mégis tudatos színészi jelenlét végig fenntartotta a figyelmet. A szöveghasználat mértéktartó és pontos volt – minden mondatnak súlya volt, ugyanakkor a testek és gesztusok sokszor többet árultak el, mint a szavak. A hanghatások és zenei aláfestések nemcsak kísérték, hanem strukturálták az előadást, és szinte organikusan simultak bele a történetbe. Ez a produkció nemcsak formai gazdagsága, hanem gondolati mélysége miatt is emlékezetes marad. Egy olyan alkotói csapat munkája, amely pontosan tudja, mit akar mondani – és azt hogyan kell színházilag hatásosan kifejezni. Rendező: **Hornok Máté**.

Leőwey-KiscicEck – Majd legközelebb

A halogatás témakörét boncolgatja a *Majd legközelebb* című előadás, amely a felnőttek, egészen pontosan egy tanári kar világát, illetve annak egy szegmensét helyezte fókuszba. Bár önmagában is érdekes, hogy ebben a témakörben miért nem a saját kortárs világukat boncolgatták, közben rájöttem, hogy dehogynem azt boncolgatják, csak megfelelő távolságból. Hazugság,

szerelem, jelen, jövő, függések, minden előkerült, ami a digitális vagy bármilyen technika éppen aktuális állapotán túl is a tinédzser jelen középpontjában áll. A karakterek megszólalása, formálása még azért némi gyakorlatlanságot sugallt, **Komlóczy Zoltán** rendező személye mégis biztosította az erős kapcsolatot a színház és a résztvevő gyerek között.

A2/Észkijárat – Tor-Túra

A legörültebb előadások egyikét éltük meg a három napban legutolsóként. **Szabó Márk** minden darabja egy önálló kirándulás, a lélek más-más bugyraiba lemerülve tesszük ezeket. Ez egy horror-előadás volt, bár az azonos címmel ellátott Stephen King regényhez semmi köze nincs, de az osztálykiránduláson eltűnedező, zombiszerűvé váló gyerekek egymásutánisága, főleg a színpadon élőben bőgőző, New Orleans-i wudu papok karizmáját felidéző Szabó Márk jelenésével együtt őszintén szólva beszippantott a darab, elvitt a hangulata. A végefordulat erősen indokolta, hogy a csoport miért ezt a stílust választotta, vagy inkább azt, hogy a rendező ezt miért hagyta. A zombivá avató élőholt ugyanis az a karakter volt, akit most (vagy valamikor) heccből egy szekrénybe zártak és... ott is hagytak meghalni. Az osztály, a tanárok, és ez végső soron minden bullyingoló közegre igaz, a hatásmechanizmus így működik. Megrendítő felismerés volt mindez egy csodálatos, pezsgő, sokszínű három napnak a legvégén.

A TALÁLKOZÓ DÍJAI

Zsűri: Gyevi-Bíró Eszter, Móka János

ARANY MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Sunseekers

Előadás címe: Istentelen ifjúság

Csoportvezető-rendező: Hornok Máté

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: PíszJESZLáv

Előadás címe: Kimondhatatlan

Csoportvezető-rendező: Ákli Krisztián

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: Müszi 12.C

Előadás címe: Birkák, bárányok

Csoportvezető-rendező: Szabó Zsolt

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: DiáXinpad

Előadás címe: A békéhez erő kell

Csoportvezető-rendező: Stampah Miha

Csoportnév: Kodály NM

Előadás címe: Salem

Csoportvezető-rendező: Gál Éva

Csoportnév: Augusztus

Előadás címe: Az erősebb

Csoportvezető-rendező: Hornok Máté

Csoportnév: Müszi 11.C

Előadás címe: 7 nap

Csoportvezető-rendező: Józsa Richárd

Csoportnév: Faludi Diákszínpad
Előadás címe: Nyergelj Yismail!
Csoportvezető-rendező: Szabó Márk József

Csoportnév: Berze Színjátszók
Előadás címe: Ráncok
Csoportvezető-rendező: Hornok Máté

EZÜST MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Kodály 10.
Előadás címe: Legyek ura parafrázis
Csoportvezető-rendező: Gál Éva

Csoportnév: Off Színkör
Előadás címe: Kopa úrtól nem kell félni
Csoportvezető-rendező: Engel Mária

Csoportnév: Müszi 11.C
Előadás címe: Uroborosz
Csoportvezető-rendező: Szabó Zsolt

Csoportnév: A2/észkiárat
Előadás címe: Tor túra
Csoportvezető-rendező: Szabó Márk József

BRONZ MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Kodály 9.
Előadás címe: Nagyábránd
Csoportvezető-rendező: Gál Éva

Csoportnév: Kodály 11.
Előadás címe: A halálra táncoltatott lányok balladája
Csoportvezető-rendező: Svégel Sára

Csoportnév: Levitáló bögrealj
Előadás címe: Hosszú az út a Csillagokhoz
Csoportvezető-rendező: Nemes Réka Marianna

Csoportnév: Színes mimes
Előadás címe: Szecsuánban kerestük
Csoportvezető-rendező: Kutnyánszkyiné Bacsikai Eszter

Csoportnév: Janus.Eck Ckulatsh Csoport
Előadás címe: Kettő vagy semmi
Csoportvezető-rendező: Komlóczi Zoltán

Csoportnév: Ghandi Árnyékszínház
Előadás címe: Rama herceg és Szíta hercegnő találkozásának története...
Csoportvezető-rendező: Bogdán Viola és Orsós Péter

Csoportnév: Leőwey-KiscicEck
Előadás címe: Majd legközelebb
Csoportvezető-rendező: Komlóczi Zoltán

EMLÉKLAP

Csoportnév: PRAB-Pápai Refis Animo Bábkör
Előadás címe: Nagy László: Ég és föld között
Csoportvezető-rendező: Balázs-Valler Katalin

KÜLÖNDÍJAK

Berze Színjátszók – Ráncok

- csoportos különdíj: a témaválasztás, érzékenyítés kapcsán
- csoportos színészi különdíj a három nagy szerepének megformálásáért: **Lasszer Alexandra, Harangozó Viola, Hetesi Nóra**
- színészi különdíj: **Bánki Jázmin** (az anya megformálásáért)

PíszJESZLáv – Kimondhatatlan

- csoportos színészi különdíj a színészi összjátékra
- rendezői különdíj: **Ákli Krisztián**

Faludi Diákszínpad – Nyergelj Yismail!

- legjobb női alakítás(ok) díja: **Barkó Kincső**
- színészi különdíj Ysmail szerepének megformálásáért: **Koós Szüvelli**

Müsz 12.C – Birkák, bárányok

- rendezői különdíj: **Szabó Zsolt**
- színészi különdíj:
András szerepének megformálásáért: **Rumann Gergő**
Angéla szerepének megformálásáért: **Király Petra**
- legjobb férfi alakítás díja Gyurika szerepéért: **Balogh Kristóf**

Müsz 11.C – 7 nap

- színészi különdíj Emma szerepének megformálásáért: **Velki Márta**

Augusztus – Az erősebb

- színészi különdíj: a fesztivál legerősebb duettje, **Bozsits Boglárka és Horváth Frida**
- rendezői különdíj: **Hornok Máté**

Ghandi Árnyékszínház – Rama herceg története...

- csoportos különdíj: a szépség és harmónia díja

Kodály NM – Salem

- csoportos különdíj: a sokféle stílus és forma nagyvonalú, varázslatos táncának díja

DiáXinpad – A békéhez erő kell

- csoportos különdíj: az együttlélegzés díja

Sunseekers – Istentelen ifjúság

- különdíj: a bátor stilizációért, a rendezői jelenlétéért és a dramaturgiai munkáért **Hornok Máténak**

Dél-Alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Szeged, 2025. május 16.

Kiss Gabriella

„Mit kell csinálni. Sorsára várni. Az új bármi. Akármilyen.”

„Egyenes beszéd...” Ez járt a fejemben, amikor május 16-án hat olyan előadást tekinthettem meg, amelyeket egy szegedi, egy szolnoki és négy kecskeméti alkotóműhelyre vált vagy épp most való csoport hozott létre. De hogyan is válhat elemző-értékelő szemponttá 2025-ben ez az aczéli kultúrpolitika kapcsán ismert minősítés? Egyfelől a téma-, pontosabban problémaválasztás okán: különleges, mi több, megrendítő élmény nyolc órán keresztül olyan produkciókat nézni, amelyek problémaorientáltan tematizálják a 14-18 évesek saját kérdéseit és válaszlehetőségeit. Másfelől az útkeresés transzparenciája okán: a csapatmunka és a csoporttá válás eltérő fázisaiban lévő játékosok egyaránt tudatosan keresték azokat a színházi formákat, amelyek itt és most segítik, hogy szert tegyenek a színházcsináláshoz szükséges emberismeretre, önismeretre és valóságismeretre. Továbbá annak a pedagógiai érzékenységnek az okán, amellyel a diákszínjátszók vezetői hol inkább rendezőként, hol inkább dramaturgként váltak csoportvezetőkké. Következésképp mind a hat előadás határozottan törekedett egy olyan kérdéshorizont megtalálására, amelyből számukra érvényesen szólaltathatóak meg a választott hol irodalmi, hol filmes, hol pszichológiai témák.

A WSO-ból kinövő **Grimasz Színjátszó Csoport** a *Hamlet* elolvasásának alfa és Z generációs folyamatát vitte színre, melynek során a játékkedv emeli négyzetre a történetértelmezés szabadságát. Ennek eredményeként a kikökönt világ értékrendje a magyar kocsmák világában megszerzett időnyerővel áll helyre, a koronától egyaránt idegenkedő apa és fiú pedig olyan kalandokon megy keresztül, amelyek ad hoc poénjai (Ophélia testével kitömött trón, biobútor-szalont üzemeltető Gertrud és Claudius, a FÜGGÖNYt megtestesítő, amúgy nyolc szerepből narráló Kórus) és a játékosok energiája igazolja Koltai M. Gábor tézisét, mely szerint az Erzsébet- és Jakab-kor drámái olyan „mészárszékek vagy lételméleti szemináriumok, amelyekben összeér hit és anatómia, politika és szexus, identitás és túlvilág” (csoportvezető-rendező: **Horváth-Kulik Szilvia**).

A **Kadások** sem választottak könnyebb témát: olyan történetekkel foglalkoztak, melyek révén az ember kétezeröttszáz éve tesz kísérletet a világ dolgainak megértésére és megismerésére. A csapat a netflix *Káosz* című minisorozatának segítségével találta meg azokat a számukra releváns kérdéseket, amelyek mai figurák és foglalkozások felől teszik ismeretlen ismerőssé az antik görög mitológia legismertebb nőalakjait által képviselt egyéni, illetve társadalmi problémákat. Kecskeméten Kasszandra life coach, Medúza túlterhelt diáklány, Athéné tanár és aktívista, a cím – *Meander* – pedig egy olyan előadás-dramaturgiai ötletre utal, mely női sorsok egymásba fonódó láncává kapcsolja az etüdöket. A teljesítménykényszeres rendezvényszervező (Thália) ugyanúgy a pszichológus kliensévé válik, mint az egy házibulin szexuális erőszak áldozatává váló diáklány (Medúza) vagy klasszikus családmódel mellett kampányoló, többgyermekes anya (Héra). S mindegyik önkép épp elveszettnek hitt centrumát rajzolja ki egyfelől

egy-egy kötött improvizációra épülő jelenet, másfelől az óriásbáb formájában jelen (nem) lévő férfi: „Zoltán” (rendező: **Rácz Annamária** és **Tóth Attila**).

Az **Ifjú Morbid Színpad** tagjait szintén saját hogylétük összetevői izgatták, ám ők a diszkomfort-panoráma helyett egyetlen *Örökölt sebre*: a bennünk élő, rossz/sötét tanácsokat osztó, önsorsrontó erő hatalmára összpontosítottak. Az Akárkiként megjelenő Szilvi nehéz és fontos döntéseit ugyanis mindig valaki más: az „elmebefektető” Blippi hozza meg, aki névjegye szerint „nem dönt helyettünk, csak megmondja, merre menjünk”. A szerepkettőzéssel megtestesített menedzser-figura kollektív rémálomba illően rontja el a szemünk előtt felnövő kislány valamennyi nagy pillanatát: az ovis évvárót, az iskolai bemutatkozást, a fűgákról tarott kiselőadást, az első munkanapot és az első randevút. S miközben egy kifejezetten vicces és dinamikus 50 perc rajzolja elénk az önmaga számára is egyre deviánsabbnak tűnő Szilvi kisebbségi komplexusát, legalább ennyire tragikus a szülők és az egyetlen játszó által színre vitt pedagógusfigurák tanácsalansága (rendező: **Rácz Annamária** és **Gál Attila**).

A **Katonások** rögtönzései is megélt helyzetekre, a hely, az idő és a viszonyok ismerős paramétereire, illetve a saját (iskolai, családi és kortárs) közeg tapasztalataira épültek, ám ez esetben egy kortárs irodalmi szöveget: **Peer Krisztián** *Szorongás orfeumát* improvizálták *szilánkokká*. **Tóth Ákos Károly** rendezése egy tanteremre emlékeztető, kamaraszínpadi térben és a nézők közé helyezve mozgatja a Katona József Gimnázium színjátszóit, aminek két következménye van. Egyfelől az intim tér az interakció energiájával tölti fel a párfeladatokat, és felerősíti mind az egészséges diákhumort, mind azt a jelenetekből áradó, nagy feketeséget, amit a kórossá szerveződő diákok egy hatalmas papírra firkálnak és a falra ragasztanak. Másfelől lehetővé teszi, hogy a kezdő játszó megtapasztalják a státuszváltásokon és a szemkontaktus fókuszáltságán alapuló, absztrakt színházi formanyelv hatásmechanizmusát.

Az előadás látvány- és hangzásvilágának absztrakciója ellenpontosodik a karakterábrázolás lélektani kidolgozottságával a találkozók két professzionálisabb produkciójában. A **Pygmalion** színpad és a **Kamra** csoport vezetői: **Polgár Kristóf** és **Sárosi Gábor** ugyanis olyan 17-18 éves játszókkal dolgoztak, akiknek egy része a művészeti felsőoktatásban képzelel el a jövőjét, ily módon mindkét előadásnak a mozdulattművészeti, illetve színészmesterségbeli készségek és képességek megmutatására is alkalmat kellett, hogy adjon. A bábos, illetve fizikai színházi eszközökkel is dolgozó *Levetkőzőm* a találkozók női olvasatait erősítette. Az európai drámatörténet emblemikus sorsai: Júlia, Phaedra, Dorine, Nóra és Nyina ugyanis egy kvázi-purgatóriumban összezárva, asszisztálatlan csoportterápiában gondolják végig, miért nem érezhették sohasem biztonságban sem vagyonukat, sem testi épségüket, és döntéseik mennyiben voltak hatással egymás választásaira. Komoly drámapedagógiai előmunkálatokat sejtet az alakok meg nem írt jövőjének kidolgozottsága, és további projektekre ösztönöz az a megoldás, hogy Júlia végül (a többiek sorsát látva) felvágja az ereit, Nóra pedig a Shakespeare-, Racine- és Molière-hősnőket hibáztatja azért, hogy el kellett hagynia a férjét és a gyerekeit. S talán nem véletlen, hogy az „off” programban szereplő *alma*, *alma* is egy nőnemű Sátán segítségével térképezi fel a kísértés mai jelentésmezijét – életet lehelve Peter Hacks *Ádám és Éva* című drámájába, és távolságot tartva a szerelem embert teremtő erejébe vetett hittől.

A TALÁLKOZÓ DÍJAI

Zsúri: Kiss Gabriella, Tárnoki Márk

ARANY MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Ifjú Morbid Színpad

Az előadás címe: Örökölt seb

Az előadás rendezője: Rácz Annamária és Gál Attila

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: Kadások Színjátszókör

Az előadás címe: Meander

Csoportvezető-rendező: Rácz Annamária és Tóth Attila

Csoportnév: Katonások

Az előadás címe: Peer Krisztián és a csoport: szorongás szilánkok

Csoportvezető-rendező: Tóth Ákos Károly

EZÜST MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Pygmalion

Az előadás címe: Levetkőzőm

Csoportvezető-rendező: Polgár Kristóf

BRONZ MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Grimasz Színjátzó csoport

Az előadás címe: Hamlet a négyzetben

Csoportvezető-rendező: Horváth-Kulik Szilvia

SZÍNÉSZI KÜLÖNDÍJAK

Szabó Zsanka

Csoportnév: Kadások Színjátszókör

Az előadás címe: Meander

Csoportvezető-rendező: Rácz Annamária és Tóth Attila

Endre Márta Veronika

Csoportnév: Ifjú Morbid Színpad

Az előadás címe: Örökölt seb

Az előadás rendezője: Rácz Annamária és Gál Attila

Burján Botond

Csoportnév: Katonások

Az előadás címe: Peer Krisztián és a csoport : szorongás szilánkok

Csoportvezető-rendező: Tóth Ákos Károly

Kürtösi Adél Zita

Csoportnév: Kamra csoport

Az előadás címe: alma, alma

Csoportvezető-rendező: Sárosi Gábor

CSOPORTOS KÜLÖNDÍJAK

A színházcsinálói szabadságért

Csoportnév: Grimasz Színjátzó csoport

Az előadás címe: Hamlet a négyzetben

Csoportvezető-rendező: Horváth-Kulik Szilvia és a csoport

Kreatív előadás-dramaturgiáért

Csoportnév: Kadások Színjátszókör

Az előadás címe: Meander

Csoportvezető-rendező: Rácz Annamária és Tóth Attila

Az ötletes és problémacentrikus történetalkotásért

Csoportnév: Ifjú Morbid Színpad

Az előadás címe: Örökölt seb

Az előadás rendezője: Rácz Annamária és Gál Attila

Pontos rendezésért és összehangolt csapatmunkáért

Csoportnév: Katonások

Az előadás címe: Peer Krisztián és a csoport: szorongás szilánkok

Csoportvezető-rendező: Tóth Ákos Károly

Klasszikus drámaszövegek kortárs újragondolásáért

Csoportnév: Pygmalion

Az előadás címe: Levetkőzöm

Csoportvezető-rendező: Polgár Kristóf

Kristálytisza szöveg- és szerepértelmezésért

Csoportnév: Kamra csoport

Az előadás címe: alma, alma

Csoportvezető-rendező: Sárosi Gábor

Észak-Alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Nyíregyháza 2025. május 18.

Patonay Anita

Kitartó munka gyümölcse

Nyíregyházán zsűrizni mindig jó. A jóléret receptje egyszerűnek tűnik: Végy egy Demarcsek Zsuzsát, tedd mellé a kollégáit, vegyítsük őket össze diákszínjátszókkal és a csoportvezetőikkel, hozzádolgozzuk Zsuzsa konferálását, rugalmasságát, időtartását, és a végén meg kell szórni a résztvevőket kíváncsi hangulattal, illetve nevetéssel, végül 180 °C-on aranyszínűre sülnek az előadások, és a tálalás után jöhet a visszajátszás hagyománya, majd a zsűri értékelése. Egyszerűen Nyíregyházán zsűrizni olyan, mintha az embernek egy finom tortát készítenének, és elfogyasztva visszajelezhethet a torta alkotójának, hogy hogyan sikerült aznap mindez.

Igen, 180 °C-on izzott a hangulat május 18-án Nyíregyházán. A csoportok nyitottan és lelkesen nézték egymást, szurkoltak, tapssal visszajelezték a másoknak, majd az előadások visszajátszása során összegezték a diákok az előadáson látott pozitív és jellegzetessé váló helyzeteket, jellemkomikumokat.

Először három fiatal lány bátor vállalását láthattuk, akik **Alkalmi Társulás** néven hoztak létre egy csodás csapatot az észak-alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozóra. **Tasnádi István: Nézőművészeti Főiskola** című drámáját választották **Mendler Mónika** vezetésével. Humorral, frappáns játékkal teli előadást láthattunk a három szereplőtől. Jó nagy fába vágta a fejszét, amikor ezt a rengeteg humorra épülő, színészi kihívásokkal teli darabot választották. Sok

pillanatban rendkívül jól éltek a játszóknak a dráma adta lehetőségekkel. A szereplőket felettebb karakteresen jelenítették meg. A nagy vállalás ellenére a szereplők tudták működtetni a játékot, néha lehetett csupán azt érezni, hogy bizonyos helyzetek kidolgozására, begyakorlására nem maradt már elég idő, így nem tudtak annyira erős helyzetek születni. Összeségében egy módfelett jó játszóképességgel bíró triót nézhettünk meg Tasnádi darabjában.

A második előadás a **Tatai Református Gimnázium Diákszínjátszó Csoportjának Shakespeare-től a *Sok hűhó semmiért* című darabja volt, melyet Nedermann Katalin rendezett.** Roppant mód érdekes szituációt teremtett a rendező a darab megjelenítéséhez: egy tornatermet varázsolt a csapat a színpadra, volt kosárpalánktól kezdve zsámolyon keresztül tornapad, és rengeteg korsárlabda. Egy tornasíp jelzésével indult a történet. A herceghez tartozó szereplők kosaras pólóban, kosaras cipővel és kosárlabdával jelentek meg a színen, míg a vendégváró család a kort megidéző jelmezben fogadta a kosaras csapatot. A drámai szöveggel jól bírt a csoport, izgalmasan jelenítették meg a szereplőket és a viszonyokat egyaránt. Elképesztő játékosággal voltak jelen a játszóknak a színpadon. A bált egy revütáncal mutatták meg, ahol kosárlabda cselekkel tarkított koreográfiát láthattunk. Mind a humort, mind az összetett emberi helyzeteket hitelesen jelenítették meg. Abszolút lehetett menni az előadással, ami tele volt játékos ötletekkel. Ilyen volt például, hogy a párbeszéd alatt változatosan passzolták egymásnak a kosárlabdát a fiatalok, vagy ukulelén előadtak egy olasz számot... Igazi szuper, egymásra hangolt, közösségi, a társakra építő, dinamikus játékot láthattunk a tatai fiataloktól.

A harmadik előadás a **Zsöllye Junior** csoporté volt: **Maria Wojtyszko** írása nyomán készült a *Felkészülés a családi életre* címmel, rendező **Mendler Mónika**. Érdekes színpadképpel indult a történet. Végig a kamaszproblémák gondolata hatotta át az előadást, olyan fontos témákat feszegetett, amelyek jelen vannak a kamaszok életében, például barátság, szerelem, válás... Egy tizenöt éves fiú szemszögéből láthattuk a történeteket. Sűrű a témafelvetés, sűrű a megjelenítés, így néhol felmutatás maradt, nem tudott mélyre ásni maga a darab. Különös kísérlet az eltartott színészi játék, ami hol jobban, hol kevésbé szolgálta a témák megmutatását. Mendler Mónika rendezéseiben erős színpadképek jelennek meg, ami maximálisan támogatja a történetek ábrázolását és elmesélését. A csapat igazi közösségnek tűnik, olyannak, melynek van mondanivalója a körülöttük lévő világról.

A negyedik előadás **Zsöllye Színköré: Mészáros Tibor *Istent a falra festeni* című művét Mendler Mónika rendezte** (harmadik rendezése ezen a napon). A mesélő, Mendler Mónika hangján szólalt meg a hangszóróból, aki mondataival megteremtette a történet kontextusát, egy faluról és az ott lakókról beszélt, akiknek a kiüresedett, nyomorúságos, abszurd életével ismerkedhettünk meg az előadás során. A színpadkép is segítette a kontextus létrejöttét: kocsmát láttunk, ahol jobb elől egy ajtót jelölő műanyag függöny, hátul három asztal köré rakott székeket, sörösládákat helyeztek el. Nagyon erős figurák jelentek meg a történetben, mindegyik szereplőnek volt egy-egy jellegzetes viselkedése, ami hatásosan teremtette meg a helyzet- és jellemkomikumot. Az előadás végig jó dinamikával, váltásokkal tartotta meg a sírva nevetés helyzetét. Volt egy kimagasló színházi pillanat, amikor a kerekesszékből kiszállt a falu legidősebb embere, és gyönyörű páros néptáncot mutatott meg azzal a szereplővel, akiről a későbbiek során kiderült, hogy meghalt. Finom atmoszférateremtő hangokkal is operált a csoport, ilyen volt például, mikor kártyával idézték meg az érkező vonat hangját. Erős csoportos képekkel jelenítette meg a rendező azokat a pillanatokat, amely helyzetekben fontos volt, hogy a történetvezetés érthető legyen. Több csodás momentum lendítette tovább a történetmesélést, amiből még

egyét kiemelek: nők összefognak a férfiak ellen annak érdekében, hogy valami változás jöjjön létre a faluban, mindezt tele suttogó, kiabáló, lassú és gyors feszültséggel, amely helyzet végén a falu visszazökkent a megszokott hétköznapiakba. Nem véletlenül jutott ez az előadás tovább az Országos Diákszínjátszó Egyesület győri országos találkozására.

A találkozó záró előadása a **Zig-Zug Pódiumtól Szophoklész *Antigonéja*** volt, melyet **Varga Ildikó** rendezett. Erős felütéssel kezdődött az előadás. Lassan jöttek be emberek a színpadra, akik előttünk váltak Szophoklész *Antigonéjának* szereplőivé. Szertartás-színház kezdődött, majd kicsit lelassult a történet megjelenítése, és a nehéz szöveg „diadalmaskodott” a színészi játék fölött. Antigoné homokkal való játék segítségével kezdte a temetésről szóló monológiát, erős színészi jelenléttel. A Kreón figuráját megjelenítő színjátszó is hitelesen volt jelen, de egy idő után nagy falatnak tűnt a dráma elmesélése. Varga Ildikó rendezésének nagy erénye, hogy a régóta hozzá járó, és újonnan érkező diákszínjátszók között jól osztotta el a szerepeket. Úgy tűnt, több idő kellett volna még a darab összeforrásához. (Mekkora munka volt ebben az Antigonében, mind a szövegértelmezés, mind a szöveghangsúlyok megtalálásában. Úgy vélem, hogy erre a próbafolyamatra, és ezáltal Szophoklész *Antigonéjára* örökre emlékezni fognak az előadásban játszó fiatalok.)

A zsűrizésen, ahol **Bori Viktorral** dolgoztam együtt, többször előkerült, hogy ritka pillanat az, amikor egyben tud lenni egy közösség, vagyis mindenki ott tud lenni a csapatból a próbán – és ez minden csoportvezetőnek nagy kihívást jelent. Mégis rendkívül fontos az, hogy ők csinálják tovább, mert olyan maradandó értéket teremtenek a fiatalok életében, amely, úgy vélem, semmihez sem hasonlítható. Kitartó munka kell mindehhez mind a csoportvezetők, a diákok és persze a szervezők részéről egyaránt. Köszönet érte!

A TALÁLKOZÓ DÍJAI

Zsűri: Patonay Anita, Bori Viktor

ARANY MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Zsöllye Színkör

Előadás címe: Istent a falra festeni

Csoportvezető-rendező: Mandler Mónika

Továbbjutott az Országos Diákszínházi Fesztiválra

Csoportnév: Tatai Református Gimnázium Diákszínjátszó Csoportja

Előadás címe: Sok hűhó semmiért

Csoportvezető-rendező: Nedermann Katalin

EZÜST MINŐSÍTÉS

Csoportnév: Alkalmi Társulás (Zsöllye)

Előadás címe: Nézőművészeti Főiskola

Csoportvezető-rendező: Mandler Mónika

Csoportnév: Zsöllye Junior

Előadás címe: Felkészülés a családi életre

Csoportvezető-rendező: Mandler Mónika

Csoportnév: Zig-zug Pódium

Előadás címe: Antigoné

Csoportvezető-rendező: Varga Ildikó

KÜLÖNDÍJAK

A leginspirálóbb ének-duett: **Szabó Levente** és **Fellegi Márk**

Sok hűhó mindenkiért – közösségi díj a közösségért: Tatai Református Gimnázium Diákszínjátszó Csoportja

Színészi különdíj – különféle karakterek hiteles megjelenítéséért: **Hajnal Virág Kinga**

Színészi különdíj – a szerelem megjelenítéséért: **Nagy Lola Szoreja** és **Fellegi Márk**

Színészi különdíj: **Iffiú Tamás** részére Don Juan szerepének megformálásáért

Különdíj a különböző karakterek erős ábrázolásáért: **Szilágyi Ábel**

Különdíj a darab elkezdésének színészi állapotáért: **Sütő Boglárka**

Különdíj a különböző karakterek hiteles megformálásáért: **Farkas Hanna**

Csoportos különdíj a **Zsöllye Junior Csoport** részére, a csodás együttműködésért

Online Regionális Diákszínjátszó Találkozó

2025. április 1.

Gyevi-Bíró Eszter

A **Budai Petőfi Gimnázium** előadása (*Sok hűhó semmiért*) egyszerre volt játék és tükör a néző számára: **Flaskay Zsuzsanna** rendezésében a diákok nemcsak egy történetet, hanem saját életkoruk dilemmáit, vágyait és szerepjátékait vitték színpadra. A darabválasztás érzékenyen rezonált a középiskolás létre – a szerelem, a barátság és az önérvényesítés témái természetes közegükben és közegükként jelentek meg a színen. A fiatalok és a folyamatban érezhetően nagy felelősséggel és érzékenységgel jelen lévő rendezőjük laza eleganciával keverték a korszakos jelmezeket a modern létezéssel és az eklektikus zeneválasztás is bátorságra és sok fantáziára utalt, amivel éppen azt az életérzést közvetítették, ahogy ők ma egy klasszikus történetet magukhoz tudnak kötni. Bár az artikuláció és a térbeli jelenlét helyenként még fejleszthető, az előadás csodálatosan hatásos és a jelenlétük, a világuk ismerete, a szerepekhez való személyes viszonyuk jóval erősebben hatott az aprók hibákkal együttesen. A játékokból sugárzott, hogy tudják, mit élnek át a színpadon – és ez a tudás a legfontosabb ebben az életkorban. A létezésük egy valós közösség belső erejét mutatta, amit megteremteni csak nem kevés munka árán lehet: dicséret ismét a csoportvezetőnek. A Beatrice-t formáló lányka és a Benedetto-t alakító fiú különösen érett, hiteles játékkal hívta fel magára a figyelmet. A csoport bátor, nyitott, reflektív: pont olyan, amilyen a kamaszkori színjátszásnak lennie kell.

A **Soha Színjátszóköri Salemi boszorkányhisztéria** című előadását **Csákiné Győri Beáta** rendezte érzékenyen és szakmailag felkészülten. A nyitó zenei-mozgástétel dobritmusa archaikus hangulatot idézett, megalapozva a darab mitikus, időtől eloldott atmoszféráját. A mozgásban való gondos sűrítés különösen jól sikerült, és szívesen láttuk volna ennek következetesebb jelenlétét a későbbi szakaszokban is. A templombelső mint játéktér nemcsak látványában, hanem szimbolikus súlyában is illeszkedett a történethez, a térhasználat tudatossága végig érezhető

volt. A jelmezek finoman stilizált világa elegáns, egyedül Paris tiszteletes öltönye ütött el kissé a közeg esztétikájától.

Az előadás erőssége a hiteles, átélt színészi játék volt: többek között Proctor, felesége, Abigél és a két tiszteletes szerepformálása adott emlékezetes pillanatokat. A dráma a hiszékenységre és az ostobaság sötét dinamikáját ábrázolta, s ennek kortárs relevanciája különösen hangsúlyos volt. A dramaturgiai váltások közül néhány még erősödhetett volna, ugyanakkor a Frau Proctor éneke köré épített jelenet technikai és érzelmi szempontból is kiemelkedő megoldás volt. A végkifejlet, az áldozattá válás folyamata hiteles ívben bomlott ki – egy olyan előadás részeként, amely érzékeny és mély társadalmi reflexiót kínált a nézőknek.

A **Ward Mária Iskola Alapítvány** színjátszó csoportja **Bodó Éva** vezetésével **Michael Ende** *Momóját* hozta el nekünk – egy olyan történetet, amely különösen sokat mondhat a mai fiataloknak időről, figyelemről és emberi kapcsolódásról. A főszereplő természetes jelenléte és gyermeki bája meggyőző választásnak bizonyult: nem játszotta Momót, hanem ő maga volt. A paravánokkal és stilizált jelmezekkel megidézett világ játékosan szolgálta a történetet, bár a jelenetváltások ritmusa néha megtörte a lendületet – a folyamatosabb jelenlét talán egységesebb színpadi világot eredményezett volna. A darabban mégis sorjáznak azok a pillanatok, ahol a fantázia és a játék vagány szabadsága utat tör: a varázstükrő jelenete például továbbgondolásra inspirált, hiszen fiatal nézőként különösen erős lehetett volna az egymást tükröző emberi jelenlét képe, nem pedig egy olyan tenyérbenzés hosszan, amelyet számtalanszor látunk iskolai intézményekben: csak akkor a tenyérben ott a mobil is. Pedig a történet éppen erről szólna: hogy tükrök vagyunk egymás számára – és ez különösen fontos felismerés egy olyan világban, ahol sokszor éppen az emberi figyelem hiányzik a legjobban.

A **Zengetők Táncegyüttes** *János vitéz-részlete* – online is – valódi közösségi élménnyé vált. Nemcsak a Petőfi-mű iránti elköteleződés sugárzik minden mozdulatból, hanem az a mély hit is, hogy klasszikus értékek ma is átélhetők és átadhatók. A moldvai szvitre épülő zenei világ – **Gulyás Gergely** érzékeny szerzeményével – izgalmas és színes alapot adott az autentikus, kortárs és mozgásszínházi táncelemekkel gazdagított koreográfiáknak. A narráció segítette a történet áramlását, a hangkulissza már az első pillanatban világot teremtett. A mozdulatok mögött ott pulzált az összművészeti összefogás – tanárok, mesterek, diákok közös álma. Jó volt nézni, hogy a tánc nemcsak látvány, hanem kifejezés mód, és hogy a profin szerkesztett képek nem zárták, hanem megnyitották a nézői figyelmet. Olyan jelenléte láthattunk, amihez hasonlót élőben is szívesen megtapasztalnánk – az egész előadásban, akár az országos találkozón is.

A **Gellért Színpad Széll Szilvia** rendezte *Pizkos Fred* előadása igazi telitalálat volt – vagány, játékos és pont annyira laza, amennyire egy ilyen karaktertől és természetesen magától a történettől elvárnánk. A csapat nemcsak ismeri a Rejtő-univerzumot, hanem magára is húzta, mint egy kényelmes, de stílusos kabátot – jól állt nekik. Az előadásban keveredett az irodalmi alap humorossága a mai fiatalok gondolkodásával, beszédével, világlátásával – sok kortárs utalással és belülről jövő dumákkal. Voltak poénok, amiknél az időzítés lehetett volna egy hajszállal pontosabb, de a szándék, a ritmus és a közös hangulat végig működött. Az élőzene mindent összefogott – életet, játékot és közösséget adott. A stilizált helyzetek pontossága és humora példaértékű volt, a fantáziavilág, amiben elmerültünk – ebben a számomra megfoghatatlan térben – igazán fókuszálttá tette a bennem élő kíváncsi nézőt. Élőben biztos még erősebben

működött volna ez az egész örült vállalás, régiós szinten is jó lett volna vendégül látni a csapatot. Reméljük, Széll Szilviával és ezzel az energiával még sokszor találkozunk – élőben, teljes fényében!

A **Varga Ildikó** által vezetett **Zig-zug Pódium** – a Nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium színjátszó csoportja – a *Tóték* című klasszikust hozta el nekünk, és már az első percek után nyilvánvalóvá vált: itt nem valami friss próbafolyamat végére értünk, hanem egy már sokszor játszott, mélyen átélt, összezsírozott előadásba csöppentünk bele. Ez persze semmit nem vont le az élmény értékéből – sőt, csak emelte a színvonalát.

Az előadás térszervezése, a színpadi mozgások tudatossága és a megszólalások pontossága olyan profizmust sugárzott, amitől az ember kicsit el is felejtette, hogy gimnazistákat lát. A rendezés klasszikus eszköztárral dolgozott, de ezen keresztül valami egészen különleges, ma már ritkábban tapasztalható színházi minőséget kaptunk: a játzók pontosan tudták, hogy egy adott pillanatban mi történik velük és körülöttük. Értették a helyzetüket, és képesek is voltak arra reagálni – akár egy mozdulattal, egy tekintettel, egy apró hangsúllyal. Ezek a reakciók pedig újabb és újabb helyzeteket szültek, így a jelenetek egymást erősítve, egymásból fakadva épültek tovább.

Ez a fajta figyelem, egymásra hangoltság és a világra való érzékeny ráhangolódás maga a színház – ez a közös tánc, ami nemcsak egy történetet mond el, hanem meg is él egy világot a néző előtt. A *Tóték* így lett egyszerre élő, dinamikus és fiatalos – úgy, hogy közben nem veszített semmit Örkény groteszk súlyából és jelentésrétegeiből. A játzók lubickoltak a saját szerepükben, és ezzel együtt tartottak minket is: öröm volt nézni, öröm volt benne lenni – úgy igazán. A Tót család minden egyes tagját lehetne színészi fődíjjal jutalmazni!

A **Fóti Népművészeti Szakgimnázium és Gimnázium** színjátszó körének előadása már alap helyzetéből adódóan figyelmet érdemel: a *Tavi boszorkány* című darab ugyanis egy volt – talvalyi érettségiző – diák regényéből készült, ami rögtön ad egy különös súlyt, egy belülről jövő hangot az előadásnak. Jó látni, amikor egy iskolai közösség ennyire komolyan veszi egymást – diák diákot inspirál, és ez az inspiráció tényleg színpadra is kerül. A **Scharnitzkyné Süke Éva** által rendezett produkció egy izgalmas, swinghangulatú némaetüddel indít, amely nemcsak figyelemfelkeltő, de rögtön be is dobja a legfontosabb kérdést: le tudjuk-e győzni a saját egónkat? Innen bontakozik ki a stilizált világ: egy középkori udvar képei közt egy mai történet – a túlféltett, túlszeretett egykéé, akinek 18 évesen szembe kell néznie azzal, hogy döntéseket kell hozni, hogy felnőttként tekintenek rá, hogy nem lehet örökké csak gyereknek maradni. És ki ne érezné ezt valahol belül a maga kérdéseként?

A mese formája, a jelmezek, a látványvilág és a szereplők mozgásos jelenléte mind segítenek elvonatkoztatni – mégis, a díszletek mögött ott lapul a jelen valósága. A karakterek, a helyzetek ismerősek, néha túlrajzoltak, de ettől is hitelesek. A darabban felbukkanó Kalandgép ötlete játékos és izgalmas – lehetőséget teremt újraindulásra, hibák kijavítására, de pont ettől lesz egy kicsit nosztalgikus is: hátha az életben is működne valami hasonló.

Az előadás egésze egy még alakuló, de szerethető világot mutat meg – sok ötlettel, energiával, és olyan kérdésekkel, amiket nem lehet elégszer feltenni. Nem minden mozzanat volt teljesen kidolgozott, néhol még lenne mit csiszolni, de az ötlet és a szándék önmagában is érték: a játék öröme és a közös gondolkodás itt már biztosan jelen van. És innen lehet tovább menni – még bátrabban, még mélyebbre.

A TALÁLKOZÓ DÍJAI

Zsűri: Gyevi-Bíró Eszter

Arany minősítés

Csoportnév: PSG Színkör

Előadás címe: Sok hűhó semmiért

Csoportvezető-rendező: Flaskay Zsuzsanna

Csoportnév: Soha Színjátszókör

Előadás címe: Salemi boszorkányhisztéria

Csoportvezető-rendező: Csákiné Győri Beáta

Csoportnév: „Zengetők” Együttes

Előadás címe: János vitéz

Csoportvezető-rendező: Násztör Éva

Csoportnév: Gellért Színpad

Előadás címe: Herceg vagy csavargó

Csoportvezető-rendező: Széll Szilvia

Csoportnév: Zig-Zug Pódium

Előadás címe: Tóték

Csoportvezető-rendező: Varga Ildikó

Bronz minősítés

Csoportnév: TMNT

Előadás címe: A tavi boszorkány

Csoportvezető-rendező: Scharnitzkyné Süke Éva

Csoportnév: Ward Színjátszókör

Előadás címe: MOMO

Csoportvezető-rendező: Bodó Éva

VII. Országos Diákszínházi Fesztivál

Győr, 2025. május 30-31.

KÉK SZEKCIÓ

Fábián Péter

Kasimir és Karoline

A Vörösmarty Gimnázium előadása üde, pergő önreflexiós játék a színházcsinálás és a szerelem viszonyáról, **Ödön von Horváth** klasszikusa ürügyén. Már az etűdsor elején világossá válik, hogy az alkotók a „színház a színházban”-dramaturgia konvenciójával élnek: egy színjátszó csapat a *Kasimir és Karoline*-t szeretné színpadra vinni, ám a különböző jelenetek próbái során a színházcsinálói dilemmák összekeverednek a magánéleti konfliktusokkal, a fikció és a valóság olykor zavarba ejtő, máskor mulatságos egymásba fonódása adja a jelenetek tétjét. Az etűdök eleinte inkább bohóctréfákra emlékeztetve használják ki az alapvetésben rejlő helyzet- és jellemkomikumot, ám az előadás egyharmadától már élesen megfogalmazott morális dilemmák

mélyítik el a játékot: meddig mehet el a rendező, hogy a színészből kihozza a maximumot? Hogyan választható el a párkapcsolati dimenzió a szakmai együttműködéstől? Hogyan lehet hitelesen ábrázolni a színpadi erőszakot úgy, hogy senkinek ne essen bántódása? Hogyan közelítsünk a színpadon a szexualitáshoz úgy, hogy valójában senkit se érjen abúzus? A felvetések komolyságát izlésesen ellenpontozza az előadásból sugárzó, mindent átható játékkedv, egymást érik a huncut humorral fűszerezett etűdök, a sodró lendületű mozgásszínházi és zenés betétek. Ugyanakkor az alkotók nem félnek a lassabban építkező, nagyívű jelenetektől sem. Ez utóbbiakban nyers alanyi létezéssel találkozhat a néző, amely azonban nem válik általános „természeteskedéssé”, hanem pontosan megkomponált, a partnerből építkező színészi pillanatok összességéből áll össze meggyőző alakítássá. A szórakoztató és felkavaró előadás talán egyetlen vesztese a kiindulásként szolgáló alapmű: mintha az alkotókat jobban érdekelte volna az, ami a Kasimir és Karoline kapcsán eszükbe jutott, mint az eredeti szöveg maga. Ezért az eredeti darabból kölcsönzött jelenetek kicsit általánosabbak, kevésbé invenciózusak, ám ez mit sem von le a lényegből: a Kasimir és Karoline ízig-vérig élő, hiteles színházi élmény.

Világvevő

Kárpáti Péter drámáját veszi alapul a Nemes Nagy Ágnes Gimnázium csapata, és komponál belőle egy mozaikokból építkező, a színpadi költészetet a kisrealizmussal ötvöző, egyedi hangulatú előadást. A több síkon játszódó jelenetek játshi könnyedséggel olvadnak egymásba az invenciózus térhasználatnak köszönhetően: a játzók többsége mindvégig jelen van, és koncentrált figyelemmel kíséri az eseményeket akkor is, ha éppen az adott jelenetben valakinek nincsen szerepe. Ez a sűrű jelenlét adja meg az előadás tartását és stílusát. Több dimenziós, ám mindvégig közös mesélésnek lehetünk szemtanúi. Szükség is van a játzók egymást támogató jelenlétére, ugyanis a feladat nem egyszerű sem dramaturgiai, sem színészi értelemben: Kárpáti szövevényes történetében könnyű elveszni térben és időben, a nézőnek is koncentrálnia kell, hogy összeálljon fejében a cselekmény. Színészileg pedig ezeket az első ránézésre lazán kapcsolódó szilánkokat kell összetapasztania és befogadhatóvá tenni a fiatal játzóknak, akiknek ráadásul olyan élethelyzetben lévő embereket kell hitelesen ábrázolniuk, mint az alkoholista apa, vagy a mélyszegénységben megnyomorodott szülő. Tizenéves játzókról lévén szó az alakítások többsége olykor általánosságba és illusztrálásba csap át, néhány üdítő kivételtől eltekintve, ahol az adott színész ízlése és tehetsége mellett a szerep életkorában és élethelyzetében való közelsége segíti az őszinte színpadi pillanatok megteremtését. A *Világvevő* tehát kitűnő színészmesterségbeli stúdium, amely szerepformálás tekintetében kíméletlenül magasra teszi a lécet a diákok számára. Bizonyára tanulságos próbafolyamat eredménye került a nézők elé, amelyet látva a legnagyobb élmény a színészek heroikus küzdelme a szerepükkel, előadásként azonban a végeredmény sokszor nehezen követhető, és színészileg megoldatlan marad.

Birkák, bárányok

A pécsi diákszínjátzók csapatát látva a színházcsinálót megeszi a sárga irigység: milyen fel szabadító és inspiráló lehet egy ilyen összetartó, figyelmes és jó humorú közösségben dolgozni! A rengeteg tömegjelenettel operáló, nagyszabású előadásban ez az érzékeny egymásra figyelés, a közös huncutkodás dévaj öröme, és mindeközben a valami fontosat szóba hozni akarás alázatos buzgalma fűt minden pillanatot. A *Birkák, bárányok* egyén és a közösség viszonyán, a közösségben rejlő erő és erőszak kettősségén gondolkodik el egy csípős szatírán keresztül, mely **Pintér Béla**-szövegekből és a csapat improvizációiból áll össze. A cselekmény egy kilátástalan

sorsú fiatalemberről szól, akit megköörnyékez és igen hamar beszippan egy szekta, melynek később maga is az egyik térítőjévé válik. A szekta működésének bemutatása során az előadás bravúrosan egyensúlyoz a paródia és a realista ábrázolásmód között, ami az egész produkció minőségét garantálja: ritkán látni olyan alakítást diákszínjátzóktól, amelyben a szerep igazsága úgy képviseltetik, hogy közben idézőjelbe is kerül. Így lesz a szekta-vezérből egy ócska kereskedő karikatúrája, aki kiszolgáltatott lelkekkel bizniszel, ám egy pillanatban ő is ugyanolyan kiszolgáltatott és szánalomra méltó hús-vér emberként is feltűnik, amikor a szektán kívüli világba csöppen, ahol térítő szavai süket fülekre találnak. Hasonlóan duplafenekű az egykor színikritikusként tevékenykedő szekta-tag karaktere, aki lehetetlen blödségeket sorol a mikrofonba gyűlésről gyűlésre, de olyan meggyőződéssel, hogy az ember elhiszi, érdemes belépnie ebbe a szektába. A színészi teljesítményeknek a kitűnő ritmusú rendezés is kedvez, amelyben a néhány szereplős és tömegjelenetek, a zenés-harsány és a csendes, intim pillanatok olyan tempóban váltják egymást, hogy az egyébként több mint egy órás előadás egy percre sem tűnik hosszúnak. Összességében a *Birkák, bárányok* elgondolkodtatja a nézőt arról, hogy a szektásodás milyen visszás és veszélyes dolog, ugyanakkor az előadást végigröhögve az is eszébe jut, hogyha a pécsi színjátzók netán „szektát” alapítanak, abba mindenképp szeretne belépni.

Papírrepülők

Korosztályának egyik legégetőbb problematikájával foglalkozik a debreceni Ady Endre Gimnázium színjátzó csoportja, amikor az iskolai bullying témáját viszi színre *Papírrepülők* című előadásában. A kortárs román színdarab, amely a produkció alapjául szolgál csupán hat szerepre íródott, azonban a színpadon csaknem húsz fiatal ül velünk szemben. Mint később kiderül, a hat diák sorsát közösen mesélik el a játzók, egy-egy szereplő bőrébe többen is belebújnak, így lesz az iskolai zaklatás témája igazán közös ügy, amely így több fénytörésben kerül a nézők elé. Külön izgalma ennek a szereposztódásnak, hogy aki az egyik jelenetben még egy zaklató diákként tűnik fel, a következőben már elszenvedője az abúzusnak, így aztán az erőszak, az olykor szinte felfoghatatlan gyermeki gonoszság meta-szinten mégis értelmet nyer: minden zaklató egy korábbi zaklatottból válik. Az előadás zömmel intim hangvételű jelenetek füzéréből áll össze, ám a debreceniek előadásában mindvégig jelen van az összes játzó, hol mobiltelefonjukkal világítják meg saját arcukat – ezzel mintegy képbe foglalva és megsokszorozva az online-zaklatás hűvös magányát – hol az előtérben zajló jelenetet figyelik, mint néma szemtanúi az erőszaknak, akik nem tudnak, vagy nem akarnak közbe lépni. Sűrű, metaforikus képek fogalmazódnak meg tehát a színpadon, melyek olykor gazdagabb asszociációkat indítanak be a nézőkben, mint a színdarab maga. A szöveg ugyanis nem egyszer a diákok ellen dolgozik: bár hozzájuk zavarba ejtően közeli témát tesz a boncasztalra, mégis mintha idegen volna tőlük. Poros, elhasznált szleng, papírizú mondatok hangzanak el olykor kopogósan, az egész szöveg olyan benyomást kelt, mintha egy olyan felnőtt írta volna, aki íróasztal mellett képzelne el, mi zajlik manapság egy középiskolai osztályközösségben, de nem lenne hozzá empirikus tudásanyaga. Pedig a színjátzók jelenlétéből, önazonos megszólalásaiból érződik, hogy nagyon is van közük ehhez az érzékeny és komplex témához, és abszurd módon éppen egy erről szóló dráma klisés szövege áll a közlésvágy útjába. A játzók azonban nem adják fel, és dacolva a szöveg hiányosságaival – főként a monológokban – képesek megteremteni olyan igaz emberi pillanokat, amelyek a gondosan kimunkált rendezői színpadképekkel együtt összességében mégis élvezhetővé és több ponton átélhetővé teszik az előadást.

Egye meg a fene az egészet

Üdítő diák-rendezéssel indult a fesztivál második napja: pár nemeses jómadár **Örkény**-novellákból inspirálódva készített laza jelenetfüzért a szórakozni vágyó ifjú nézősereg nagy örömeire. A „laza” jelző kettős értelemben értendő: egyfelől a jelenetek közötti összefüggések lazaságára, másfelől a színész-csibészek játékstílusára is utal. Sokat ígérő és lefegyverző a bevezető jelenet: a fiúk – merthogy az alkotók egytől egyig fiatal férfiak – közvetlenül szólítják meg a nézőt, még hozzá rögtön szemtelen hangnemben, minduntalan lebuktatva a produkció színház-jellegét. Majd egy közös nótával, melyet groteszk tagolással, közbe ékelt gagekkel és pofátlan játék-kedvvel adnak elő, megnyitják a jelenetek sorát, és elnézve az elszánt, ide-nekem-az-oroszlánt-is tekinteteket, valamint a csintalan humort, ami ezekből a srácokból árad, az ember máris úgy érzi, öt perc alatt megvették kilóra. Ezután Örkény-novellák dramatizált változatai váltogatják egymást bohóctréfákkal, a nézőkkel való pimasz interakcióval (e sorok írója is áldozat!), dalbetétekkel és performatív elemekkel. A stílust tekintve mindvégig az örkényi groteszk és az abszurd hangvétel uralkodik. A játszó irigylésre méltó könnyedséggel bújnak bele egy-egy elrajzolt karakterbe (legemlékezetesebb talán a „szaporátlan kotró” nevű bestia, aki franciául köszöngetett az idomárjának) és magabiztosak maradnak akkor is, amikor a nézők egrecíroztatásáról van szó. A megannyi szórakoztató elem dacára azonban az előadás a lehangoló expozé után ritmustalanná válik, talán azért, mert a dinamikus első jelenet felkorbácsolja a nézőben az igényt egy pörgősebb tempó iránt, vagy talán az is közre játszik, hogy az ifjú színészek olykor többet látnak bele egy-egy pillanat sűrűségébe, mint amennyit az valójában elbír, és néha önnön hatásuk alá kerülnek. Így fordulnak elő indokolatlanul nagy csöndek, ami után komoly erőket kell mozgosítani a rákövetkező, sodróbb lendületű jelenetben, hogy az előadás ne üljön le. A ritmus-problémáknál is jobban kizökkent olykor némely etüd felszínessége: a játszó többször eladják a lelküket egy jó poénért, és némely jelenet hamar lebukik azzal, hogy az alkotók nem elemezték elég mélyen az adott novellát, vagy nem rugaszkodtak el tőle eléggé ahhoz, hogy az eredeti szöveg gondolatisága ne legyen joggal számon kérhető. Ez főként azoknál a novelláknál zavaró, amelyekben a történelmi kontextus miatt nagyon nem mindegy, hogy pontosan mivel és hogyan viccel a színházcsináló, mondjuk a negyvenes évek kapcsán. E gyermekbetegségek ellenére is az *Egye meg a fene az egészet* a fesztivál egyik legszórakoztatóbb produkciója volt, ha nem is a rendezői átgondoltság, mint inkább a színpadon egy főre jutó színészi tehetség magas aránya láttán – mintha egy elsőéves egyetemi színész-osztály fiú gárdáját láttuk volna!

Istent a falra festeni

A nyíregyházi csapat vállalkozása egészen zavarba ejtő: **Tar Sándor**-szövegek színpadra írt változatával dolgoztak, bátran szembenézve az eredeti szöveg sötét világával, amely az alkoholizmusba fulladt vidéki Magyarország képét tárja az olvasó elé. Korántsem lehetne azzal vádolni az alkotókat, hogy ne választottak volna máig aktuális témát, azonban a játszó érthető távolsága és tapasztalatlansága a témában rányomja a bélyegét az egész előadásra. Szerencsére nem várható el egy tizenhat-hét éves színjátszótól, hogy hiteles színészi eszközökkel közelítsen egy egész nap a kocsmában ülő alkoholista melóshoz, aki veri a feleségét. Ez még egy profi színész számára is komoly szakmai kihívást jelentene, főként, ha mindenféle elemeltség nélkül, naturalista eszközökkel kellene azt megjelenítenie. A nyíregyháziak előadásában több stílusrétteg is megfigyelhető, amelyek közül egyértelműen az működik a legjobban, amikor elrugaszkodik a realizmustól, és metaforákban vagy elvont képekben igyekszik megragadni egy-egy szereplő lelki vívódását, vagy az egész faluközösségben uralkodó frusztrációt. Ilyen például a

magyar néptáncbetét, amelyben az egyik kilátástalan sorsú asszony férje jelenik meg néma szereplőként, és eltáncolja a szerelmüket, vagy amikor az egész női kompánia kapát-kaszát ragadva bevonul a kocsmába, hogy eltegye láb alól a semmirekellő férfiakat. Ezek a tömör képekre épülő jelenetek képesek túlmutatni a történet kisrealista síkján és költészetté transzformálni a sötét nyomort, ami az eredeti szövegből árad. Amikor azonban a rendezés teret enged a realista ábrázolásnak, a játzók többsége színészi eszközök és tapasztalat híján legtöbbször a karikírozás és a paródia felé fordul, ami kétségkívül megragadja az eredeti mű egy rétegét, amelyet a sötét humor jellemez, azonban ez kevés ahhoz, hogy többdimenziós karaktereket, valódi sorsoakat lássunk. Mivel a karakterek egysíkúak maradnak, így a kocsmai jelenetek többsége sem tud íveket bejárni, amitől az előadás ritmusa is meg-megzökken, és kevés olyan pillanat marad, amikor egy szereplővel kapcsolatban – legyen akár milyen nyomorúságos véglény – kialakulhat a nézőben valamiféle szimpátia, ami a színházi hatáshoz elengedhetetlen volna. Dacára minden döccenőnek az előadás végén mégis összeszorul a néző szíve. Az az alázat, ahogyan ez a csapat ezt a nehéz szöveget a magáévá tette, ezt az igen érzékeny és kibeszéletlen témát a szereplők zsenge kora ellenére ilyen bátran és nagy képzelőerővel a színpadra álmodta, mégis csak azt bizonyítja, hogy ilyen fiatalokkal a fedélzeten van kiút a sötétségből: még Tar Sándor országában is.

A fátyol titkai

Félelmetes volt olvasni a színlapon, hogy a fesztivál utolsó előadása egy **Vörösmarty Mihály**-dráma lesz. Ráadásul nemcsak az eredeti alapján, hanem egy az egyben. Vajon mi köze lesz a miskolci színjátszónak ehhez a kétszáz éves, nehezen érthető, ércsúlyú költői nyelvhez, ami a költőóriást jellemzi? Helyet foglalva a nézőtérben a félelem rettegéssé fokozódott, ugyanis a „díszlet” egy festett, kétdimenziós papírfából és egy bokorból állt, előtte egy paddal. Mintha egy kínos színházi időutazás előtt állnánk, ami visszarepít majd minket a hetvenes évek műkedvelő iskolai előadásaihoz, amelyek a maguk korában biztosan érvényesek és élvezetesek lehettek, de mi köze lesz ennek a mához? Ki lehet az a perverz felkészítő tanár, aki rákényszeríti Vörösmarty poros szövegét a színjátszóira, ráadásul egy ilyen illusztratív, avított színházi térben? Kiderült azonban, hogy minden néző, aki efféle kételyekkel foglalt helyet a nézőtérben, nagyot tévedett! A fesztivál legnagyobb meglepetése volt a miskolci színjátszók előadása: könnyed, vérbő, szemtelen játékmódban, rengeteg önironiával, és a mi a legfontosabb: a történet érvényességébe vetett naiv hittel leheltek új életet Vörösmarty – valljuk be – félig-meddig már elfelejtett komédiájába. Vaskosra fogalmazott pipogya kérők, a szó legnemesebb értelmében bájos naiva és az ő bárgyú és mégis szeretnivaló szerelme, egy agyafúrt rezonőr asszonyság, egy szigorú atyafi és persze egy felejthetetlen epizód szereplő, a hiúsága miatt minduntalan könnyen lépre csalható vénlány kerülnek itt a legkülönbözőbb komikus helyzetekbe. Sziporkáznak a bohóctréfák, a kifigurázott szerelmes ömlengések, lélegzetvisszafojtva várjuk, melyik fátyol alól ki bukkan elő, és alig várjuk, hogy az majd miképpen teszi még mulatságosabbá a színpadi eseményeket. Egy adott ponton még a papír-bokor is jelentőséget kap, amikor a rászédett kérők, lebuktatva a díszletelem díszletelem jellegét, átvisszik a szín túloldalára és bebújnak mögé. A sok tréfa és mulatság végén pedig az is kiderül, hogy a játzók milyen komolyan elmélyültek a történet mélyebb rétegeiben is: megható és bájos az jelenet, amelyben a fiatal szerelmesek végül egymásra találhatnak, és irigylésre méltó tisztasággal vallanak szerelmet egymásnak. Persze itt is vannak színészi hiányosságok, azonban a játékban való tiszta hit mindezt feledteti. *A fátyol titkai* a szó legjobb értelmében igazi amatőr színházi produkció, ami minden pejoratív

jelentésréteget lehántva magáról, rámutat a szó eredeti jelentésére: az amatőr ugyanis valamilyen tevékenységet *szerető* személyre utal – az előadásból áradó játékszeretet pedig minden profizmust felülír.

A KÉK SZEKCIÓ DÍJAI

Zsűri: Székely Kriszta, Fábián Péter

CSOPORTOS KÜLÖNDÍJAK

Hunczfut-díj: Siskazsiska

Előadás címe: Egye meg a fene az egészet!

Csoportvezető-rendező: Pál Salamon és a csoport

Monológ-díj: Adyák Színpad

Előadás címe: Papírrepülők

Csoportvezető-rendező: Csata Zsolt

Kacaj-díj: Lévy Diákszínpad

Előadás címe: A fátyol titkai

Csoportvezető-rendező: Szűcsné Bottka Krisztina

EGYÉNI KÜLÖNDÍJ

Líra-díj: Mandler Márton

Csoportnév: Zsöllye Színkör

Előadás címe: Istent a falra festeni

Csoportvezető-rendező: Mandler Mónika

SZÍNÉSZI KÜLÖNDÍJAK

Körhegyi Sára és Kónya Barnabás

Csoportnév: Lévy Diákszínpad

Előadás címe: A fátyol titkai

Csoportvezető-rendező: Szűcsné Bottka Krisztina

Federico Calderale Joshua

Csoportnév: VMG-KIMI 12.D

Előadás címe: Kasimir és Karoline

Csoportvezető-rendező: Szalai Ádám

Kelemen Kornél

Csoportnév: Siskazsiska

Előadás címe: Egye meg a fene az egészet!

Csoportvezető-rendező: Pál Salamon és a csoport

Letenyei Péter

Csoportnév: Siskazsiska

Előadás címe: Egye meg a fene az egészet!

Csoportvezető-rendező: Pál Salamon és a csoport

Tarkó Trisztán

Csoportnév: MÜSZI 12.C

Előadás címe: Birkák, bárányok

Csoportvezető-rendező: Szabó Zsolt

Kocsis Rebeka

Csoportnév: MŰSZI 12.C

Előadás címe: Birkák, bárányok

Csoportvezető-rendező: Szabó Zsolt

Neuhauser Emil Béla

Csoportnév: VMG-KIMI 12.D

Előadás címe: Kasimir és Karoline

Csoportvezető-rendező: Szalai Ádám

Gáll Dávid

Csoportnév: VMG-KIMI 12.D

Előadás címe: Kasimir és Karoline

Csoportvezető-rendező: Szalai Ádám

Szigeti Zsófi

Csoportnév: VMG-KIMI 12.D

Előadás címe: Kasimir és Karoline

Csoportvezető-rendező: Szalai Ádám

Dora Karolina

Csoportnév: VMG-KIMI 12.D

Előadás címe: Kasimir és Karoline

Csoportvezető-rendező: Szalai Ádám

Zahoránszky Csaba

Csoportnév: NNÁ-KIMI 12.B

Előadás címe: Világvevő

Csoportvezető-rendező: Bori Viktor

Valkó Eszter

Csoportnév: Lévy Diákszínpad

Előadás címe: A fátyol titkai

Csoportvezető-rendező: Szűcsné Bottka Krisztina

Király Petra

Csoportnév: MŰSZI 12.C

Előadás címe: Birkák, bárányok

Csoportvezető-rendező: Szabó Zsolt

LEGJOBB NŐI ALAKÍTÁS: Csoboth Hanna

Csoportnév: MŰSZI 12.C

Előadás címe: Birkák, bárányok

Csoportvezető-rendező: Szabó Zsolt

LEGJOBB FÉRFI ALAKÍTÁS: Balogh Kristóf

Csoportnév: MŰSZI 12.C

Előadás címe: Birkák, bárányok

Csoportvezető-rendező: Szabó Zsolt

RENDEZŐI KÜLÖNDÍJ: Szabó Zsolt

Csoportnév: MŰSZI 12.C

Előadás címe: Birkák, bárányok

LEGJOBB ELŐADÁS: Kasimir és Karoline

Csoportnév: VMG-KIMI 12.D

Csoportvezető-rendező: Szalai Ádám

VII. Országos Diákszínházi Fesztivál

Győr, 2025. május 30-31.

ZÖLD SZEKCIÓ

Puskás Panni

A diákszínházi játék sokszínű, elkötelezett, nagy tétikkel játszik, erős közösségeket hoz létre – ez mind iszonyú fontos, de elhatároztuk, hogy ezt a beszámolót nem fogjuk hasznos, de sokat ismételt közterek habosításával indítani. Ami minket illet – **Puskás Pannit** és **Szabó-Székely Ármint**, vagyis a *zöld* fantáziánévre keresztelt szekció zsűritagjait – remekül éreztük magunkat a VII. Országos Diákszínházi Fesztiválon (amelynek mostanra a nevét is megtanultuk, nem fogjuk például Országos Diákszínházi Fesztiválnak hívni a jövőben, és hasonlókat). Nagyra értékeljük a fellépők és az alkotók mellett a szervezők – elsősorban **dr. Fekete Anikó**, **Gyevi-Bíró Eszter** és **Szabó Gergely** – munkáját, amely nem csak profi volt, de rendkívül türelmes, figyelmes is. Na, de kanyarodjunk rá a lényegre! A fesztivál két napján összesen nyolc, egymástól igen különböző előadást láttunk az alábbi helyszíneken: a Győri Nemzeti Színház Kisfaludy terme és Padlásszínháza, valamint a Vaskakas Bábszínház kamaraterme.

Az első az **NNÁ-KIMI 11.B IC** című előadása volt (csoportvezető: **Zuti Krisztián**), amely rögtön súlyos témával indította a napot: arról szólt, milyen következményekkel jár, ha egy (illetve itt több) gyerek apa nélkül nő fel. A szöveggönyv, amelyet különdíjban részesítettünk, a diákok improvizációi alapján készült. A benne szereplő jelenetek tartalmasak és eredetiek, szépen változtatják a dialógusokat és a lírai monológokat. De azt is mondhatnánk persze, hogy az előadás egészen végigvonul valamiféle finom líraiság, amelynek legfőbb tematikai fókusz a biztonság elvesztése, a világba vetettség érzése, miközben a kiinduló helyzet egészen hétköznapi: egy család életébe kapunk bepillantást, az anyáéba és gyermekeiébe, miközben az apa kamionos munkája miatt folyton távol van, és amikor megérkezik, akkor sincs igazán jelen. Ebből pedig logikusan következik, hogy az előadásban is a légtelen tér csak az apafigura, szereplőink a mozdulatlan semmivel állnak folyamatos vitában, amely így természetesen sem meghallgatni nem képes őket, sem pedig enyhíteni a fájdalmukon.

Az előadás összesen hét szereplőjét tizenkét színjátész alakítja – a főbb figurák így megkettőződnek. Az anya, aki saját bánata és kiszolgáltatott helyzete miatt képtelen elég időt és figyelmet fordítani gyerekeire, később a játéktér oldaláról nézi elkeseredve, ami velük történik, de segíteni már nem tud nekik, a kötődési zavar visszafordíthatatlanul a személyiségük része lesz. Az *IC* egyik legérzékenyebb jelenete is ezt mutatja meg: a fiúgyerek, Ricsi, fiatal felnőttként viszi el családi nyaralójukba barátnőjét, Ellát. Ahogy a srác a házba belép, rögtön gyermekké válik, gyermekkori játékait mutatja a lánynak, de megcsókolni nem meri. Ez a motívum, a fizikai közeledésre, a másikkal való kapcsolódásra való képtelenség aztán többször is visszatér az előadásban. És ugyanez ismétlődik meg a két, már felnőtt lánytestvér egyik jelenetében is, ahol búcsúznának épp, kezükkel egymást keresik, hogy összeölelkezzenek, de valahogy mindig elvétik az irányt. Habár a szereplők élete felnőtt korukra némileg normalizálódik, a történet cseppet sem veszít sötétségéből és kilátástalanságából – ezt nézve úgy éreztük, talán elérne

benne pár könnyebb, felemelőbb pillanat – nem elsősorban azért, hogy nézőként fellélegezhessünk, sokkal inkább, hogy az ellenpontosítás felerősítse a hétköznapiak tragédiáját.

Az *IC* duplán keretes szerkezetű: a szereplőket egy kórházi váróban látjuk először és utoljára, ahol a balesetet szenvedett, és feltehetően haldokló apához egyszerre csak két ember mehet be a kórterembe. Van egy szép játék itt azzal, hogy ebben a természetellenes szituációban kinek és mikor van joga bemenni, bekísérni a másikat, és az a súlyos kérdés is felvetődik anélkül, hogy erre külön utalnának a szereplők, hogy vajon mit kezdünk magunkkal egy nem létező apa halálos ágyánál, lehet-e valakit elveszíteni, aki sosem volt a miénk. A külső keret két rapszám, az első indítja, a másik zárja a produkciót – mindkettő, de nagyon másképp, arról szól, mit jelent a világban egyedül maradni.

A pénteki nap ezután derűsebb előadással folytatódott, a **Lovassy Színpad *Puzzle(d)*** című produkciójával (csoportvezető: **Fürj Katalin**). A szereplők mind a színpadon foglalnak helyet, hozzánk beszélnek, elmondják, ők nem ezt az előadást akarták elkészíteni eredetileg, de végül így alakult. Majd meg is mutatják: az előadás témája az előadás elkészítésének története, ami nagyon meta, nagyon színház a színházban és nagyon önreflexív is – láttunk már ilyet, mondhatnánk, és tényleg így is van, de az azért ritka, hogy ilyen pokolian jól szórakozzunk közben. A veszprémi Lovassy Gimnázium vegyes korosztályú csapata ugyanis rettentően szellemes és energikus – a közönség könnyesre röhögi magát a produkciót nézve (mi is). Van itt minden: fókuszkeresés, politikai ideológiaváltás, a színházi hierarchia megkérdőjelezése, szerelmi háromszög és stabil oldalfektetés.

Na, de mit is akartak volna eredetileg történetünk szereplői, ha nem ezt? Nos, egy időtlen mesetermüvet, Shakespeare *Hamletjét* szerették volna bemutatni az Ede nevű, kissé túlmozgásos szereplő rendezésében (**Szentimrey-Vén Dániel** Ede megformálásáért színészi különdíjban részesült). Ez – cirkalmas szakmai és magánéleti problémák miatt – végül nem sikerült. Ámbár egy kibontakozó szerelmi háromszög történetének elmeséléséhez a *Hamlet* épp kapóra jöhet: a Hamlet–Ophelia-jelenet többször is elkezdődik, de egyszer sem úgy végződik, ahogy szokott. Vagy mégis?

Egyértelműen látszik a produkciót nézve az is, hogy a játékosok nagy örömmel dolgoztak rajta, és az is, hogy mennyire személyes az egész. A karakterek úgy egyéniek, mintha a színészek egy-egy tulajdonságának felnagyításai lennének – aztán a szakmai beszélgetésen ki is derül, hogy ebben a megérzésünkben bőven van igazság. És van persze itt tartalom is, nem csak viccelődés: az előadás a megrekedt (élet)helyzetek bemutatására fókuszál, a „nem tudom, mit csináljak” érzésére, amely tehetetlenséget hányszor, de hányszor kell elviselnünk a hétköznapiakban, és milyen meglepően sokat tudunk benne dagonyázni, míg végre sikerül elmozdulnunk valamiféle megoldás felé – legyen szó párkapcsolatról, egzisztenciális helyzetről vagy éppen egy közös projekt létrehozásáról, és hát a Lovassy Színpad előadásában mindháromról vastagon szó van. És ha az élet ilyen elcseszett, akkor jobban tesszük, ha egy elképzelt dán királyfi elakadásai helyett a saját elakadásainkról beszélgetünk, amelyek legalább olyan fajsúlyosak, csak szerencsére nem járnak annyi kiontott vérral.

Mindenki tudja, aki valaha életében mondott már egy jó viccet, hogy a humor komoly intellektuális munka, amit azért fordítunk komolytalankodásra, mert összességében azért mégiscsak eléggé szeretünk élni. A Szabó-Székely-Puskás-zsúri különdíjat adott az előadásnak, a humoráért és az önreflexiójáért.

A pénteki nap következő előadása a **VMG-KIMI 12.D Les Hommes** nevű csapatának *Hiánybetegsége* volt. Az általunk látott produkciók közül ez volt az egyik legprofibb munka, rendezője **Neuhauser Emil Béla**, a Vörösmarty Mihály Gimnázium tizenkettedikes diákja, aki meg is kapta a legjobb rendezőnek járó díjat. Az sem a véletlen műve, hogy az előadásban játszó három színésznek íteltük oda megosztva a legjobb férfi alakítás díját. Nem tudtunk választani közülük: **Calderale Federico Joshua**, **Tatai Bulcsú Gyula** és **Uhri Domonkos Farkas** játéka egy profi színházi fesztiválon is megállta volna a helyét. Munkájukat pontosság, érzékeny és komplex szerepformálás, és a partnerre való intenzív figyelem jellemezte.

Érdekes, hogy bár igen más szűrőn keresztül, de a *IC* című előadás témája köszönt vissza itt is, az egyik szülő elvesztése egy transzgenerációs történetbe ágyazva. A nagyapa jelen van, meg nincs is jelen az apa életében, az apa egyedül neveli fiát, mert felesége elhagyta. A nagyapa a maszkulin férfiszerepek szerint neveli az apát, az apa gondoskodó szeretettel fordul saját fia felé. A családi történeten kívül kirajzolódik az előadásból valami más is: a férfiszerep megváltozása, és az ahhoz köthető elvárások megkérdőjelezése, valamint a családról alkotott általános társadalmi kép lebomlása. Az egyik legmegindítóbb jelenet is erről szól: rendelhet-e családi pizzát apa és fia abban az esetben, ha az anya már nincs velük?

A *Hiánybetegség* című előadás további erőssége a zene- és fényhasználat, amelyet nagyszerű dramaturgiai érzéssel kapcsol a rendezés az egyes jelenetekhez. Azért is különösen fontos ez, mert ilyen módon válik egyneművé a többféle ötlet, és az azokból fakadó többféle játékmód, ami a színpadon megjelenik. Nagyon konzekvens ugyanakkor, hogy míg az apa–fiú jelenetek inkább realista játéktílusúak, addig a nagyapa megjelenése mindig abszurd szint hoz ebbe. Ennek következménye viszont az, hogy a nagyapát sokkal kevésbé érzékeljük valóságos figurának, mint az apát és a fiút.

Az előadás végére a fiú felnőtt, az apa megöregszik – ám a nagyapával ellentétben, akit a színészi alakítás sosem mutat idősnek, az apa figurája egy valódi megtört és magányos, enyhén demens öregemberré válik. Szokatlan dolog, hogy valaki diákszínjátszóként képes legyen arra, hogy ne csak jelezze, de jelentse is a nála hatvan-hetven évvel idősebb embert a színpadon – Calderale Federico Joshua képes erre, szerepformálása bámulatosan kiforrott. Csak remélni merjük, hogy a *Hiánybetegség* mindhárom játszóját látjuk majd még sokat a jövőben is a színpadon.

Műfaji váltás következett: a szombathelyi **JátsszMa DiákMűhely** *Rossgyerekek* című zenés darabja (csoportvezető-rendező: *Németh Gyöngyi*). Több szempontból is különleges produkció az általunk látottak között, amely érezhetően a profi zenészházi eszköztár működtetését tűzte ki célul, és nem ennek diákszínházi verzióját. A vegyes életkorú, fiatal felnőttekből is álló társulat fegyelmezetten, ugyanakkor játékosan, sötét humorral vitte színre a dr. Heinrich Hoffmann horrorséire épülő musicalt, a színészi mellett zenei és mozgásos képzettségükre is alapozva.

Míg a szülői párosok vaskos humorral, és a mai magyar társadalmi-politikai toposzokat is karikírozó markáns, kabaréba illő figurákként jelentek meg előttünk, a (nyárs)polgári nevelési elveknek ellenszegülő, majd áldozattá váló gyerekeket horrorfilmes babaszerű arcfestéssel és mozgástechnikával alakították a színjátszók. A látványra (fekete-fehér tér, piros-fekete-fehér jelmezek) is külön hangsúlyt fektető, visszafogott ízléssel rendezett előadás kompakt szórakoztatóipari produkció benyomását keltette, amelybe – ahogy az értékelésen is jeleztük – belefért volna még némi diákos vadság. Az előadásért, és vélhetően a csoportért az ODE helyi szervező önkéntes diákjai így is jól láthatóan (és hallhatóan) rajongtak.

A zöld zsűri által a fesztivál legjobbjának ítélt előadás az első nap zárásaként volt látható a Padlásszínház terében. A pécsi **JeszPiszLáv** *Kimondhatatlan* című munkája izgalmas kísérlet volt a dramaturgia, a színházi idő- és térkezelés és a témaválasztás tekintetében is (csoportvezető-rendező: **Ákli Krisztián**). Az alaphelyzet drámatörténeti előzményeket idéz: egy Bécsben élő fiatal lány visszatér Magyarországra, meglátogatja évek óta nem látott édesanyját és lánytestvéreit. A család ebben az előadásban is apátlan, de a húgok barátai kvázi beköltöztek a családi otthonba. A hazatérő lány tétova kérdésein keresztül ismerjük meg mi is a család új viszonyait, a jelen ki nem mondott, és a múlt elhallgatott meghatározó történéseit.

Az előadás erőssége az atmoszférateremtés. Lassan rajzolódnak ki előttünk egy család erővonalai, egy múltbeli titok kontúrjai, mi pedig egyre inkább elmerülünk a lazán, humorosan, de pontosan hangolt közegben. Az időkezelés úgy tud (véltetően) több napnyi eseményt összesűríteni, hogy az az érzésünk, mintha végig egy realtime családi ünnepségen lennénk, sőt mi magunk is a család része leszünk. Az előadás dramaturgiájának erőssége, hogy nem lepleződik le „csináltsága”, szerkesztésben és a színészi játékban is természetes tónusokban, könnyű szövegben bonyolódik a cselekmény, ugyanakkor végig érezhetően tart a végül az édesanya születésnapján felszínre kerülő konfliktusok felé.

Érzékeny, jó ízlésű színészi alakítások, finom irónia és szellemesség. Külön öröm, hogy több, erős körvonalakkal megrajzolt női figura is megjelenik az előadásban. Közülük a hazatérő lányt alakító Barkó Kincső kapja tőlünk a legjobb női alakításért járó díjat, de a többiek is megérdemelnék. Mint az értékelésen kiderül, a középső testvért alakító Szigeti Zsófi előző este ugrott az előadásba. Ezért a teljesítményért különdíj járna, de végül a másik szekcióban kapja „eredeti” alakításáért. További színészi leleménye az előadásnak, az anyuka új barátjaként megjelenő cameo szerep, akit a Les Hommes csapatában általunk is díjazott Tatai Bulcsú alakított meglehetősen karakterérzékkel. De emlékezetes a kisebb hűg bájos infantilizmusa, az anya fáradtsága, a félig nem is létező „eladott” gyerek különös abszurd jelenléte, és a lányok barátait alakító fiúk humora, amely egy pillanat alatt tud viccesből dermesztővé, cringe-dzsé vagy csak szomorúvá válni.

A második napot az *Istentelen ifjúság* indította, egy másik pécsi csoport, a **Sunseekers** előadása (csoportvezető-rendező: **Hornok Máté**). Nagy erénye ennek a munkának, hogy Ödön von Horváth darabját ugródeszkeként használva, a csoport egy saját verziót hozott létre az autoriter politikai hatalommal szembeszálló középiskolai tanár történetéből. Mint később számunkra is kiderül, a játszó diákok korábbi osztályfőnökük révén testközelből követhették végig, milyen retorziók érhetnek egy pedagógust, ha felemeli a szavát.

A cselekmény egyszerre játszódik a múltban és a jövőben – de leginkább a jelenben, ezt erősen érezzük a témából és a szövegváltozatból is. Játékosan, kísérletező kedvvel viszik színre ezt az egyébként meglehetősen nyomasztó történetet, amelynek a közepén a tanár áll, körülötte több szerepben és játéknyelvi stílusban tűnnek fel a többiek. A játszókat a hangjukat és a fizikalitásukat is széles skálán működtetve, erőteljes zenei és fényhatások között, magas energiaszinten viszik végig az előadást, amely létrehozását érezhetően közös gondolkodás is kísérte.

Az előadás értékelésekor talán ez a legfelemelőbb benyomásunk: érettségiző fiatalokat látunk, akik gondolnak valamit az őket körülvevő világról, a társadalomról, a politikáról, az állampolgári felelősségről, sőt, sok mindennel nem értenek egyet. Felemelik a hangjukat egy előadáson keresztül, s közben tudják, hogy mit miért tesznek, fontos nekik a közös ügy.

Rendkívül szórakoztató előadás volt a győri **Arrabona Diákszínpad** *Rómeó és Júlia*-adaptációja, a *Rómeó és Lyúlia* (csoportvezető: **Balla Richie**). Ilyen sebességű és energiájú *Rómeó és Júliát* igazán ritkán lát az ember, talán csak Bodó Viktor *Kertész utcai Shaxpeare-mosója* volt az elmúlt évtizedből ehhez hasonló – természetesen nagyon más hangsúlyokkal. Jól érzik az alkotók, hogy ezt a darabot érdemes kicsit megpörgetni, már csak azért is, mert mindenki betéve tudja. Külön öröm volt például, hogy a fárasztó és némileg értelmetlen Lőrinc barátságos jelenetek kimaradtak az Arrabona Diákszínpad előadásából. És az egyik legviccesebb ötlet kétségkívül az, hogy Júlia a pácban Lőrinc barát helyett magát William Shakespeare-t hívja segítségül: fel lapozza a *Rómeó és Júliát*, elolvassa a vonatkozó részt, de csak azt, aztán ugyanúgy rontja el, mint ahogy elrontotta sok ezer Júlia őelőtte – a nézőnek pedig a levonható tanulság az marad, hogy elemi érdekünk nem csak a feléig elolvasni egy könyvet, hiszen, ahogy a mellékelt ábra mutatja, akár az életünk, a boldogságunk is múlhat rajta.

A *Rómeó és Lyúlia* ugyanakkor arra az egyébként köztudott tényre is bizonyíték, hogy Shakespeare tragédiáit és komédiáit tényleg csak egy paraszthajszál választja el egymástól. Itt a tragédiából lesz komédia, mégpedig a hangsúlyok eltolásával, és persze, Varró Dániel átiratának használatával. Na, meg ne felejtsük ki a játszóknak derűjét és humorérzékét se! Kárpáti Dorka, Nyári Botond és Tóth Gréta (utóbbi színészi különdíjban részesült) a játék, a legnemezebb értelemben vett hülyéskedés szeretetével vannak jelen a színpadon, hárman játszanak minden szerepet, aktivizálják a közönséget, zenélnek és pimaszkodnak Shakespeare-rel, aki, ha ezt látná, biztosan odáig lenne az örömtől. Mercutio és Tybalt a párbaját fénykarddal vívja, *Rómeó* az Erő segédelmével végez sógorával, Júlia erkélye egy balkonláda, *Rómeó* meg szívbeteg, szegény, ez is végez vele, a nagy szíve – hát így kell elképzelni ezt az előadást. És épp emiatt meglepő az utolsó jelenet tragikus fordulata: a tragédia pedig az, hogy (spoiler alert!) Júlia életben marad. Egy pozitív terhességi teszttel ül *Rómeó* holtteste fölött a családi kriptában, közben Tóth Gréta játssza a Radiohead *Exit Music (for a film)* című számát, csak ugye itt for a performance. Egyébiránt a zenék is jó humorral vannak összeválogatva: lényegében az összes *Rómeó és Júliához* kapcsolható híres slágerből meghallgatunk egy-egy részletet: az émeiyítő Zeffirelli-filmzenéből, a nyálas francia musicalből és Baz Luhrmann *Rómeó + Júliájának* kiváló soundtrackjéből.

A fesztivál utolsó előadása szombaton a kecskeméti **Ifjú Morbid Színpad** *Örökölt sebek* című produkciója volt (csoportvezető: **Rácz Annamária**). A cím alapján arra számítottunk, hogy a *Hiánybetegség*hez hasonlóan itt is a transzgenerációs traumák továbbörökítésével fogunk majd találkozni, de végül nem lett igazunk, helyett az előadás a lélek legsötétebb mélyének feltárására tett kísérletet.

A történet az óvodában, a Katica csoportban indul, ahol egy kislány, vagyis a főszereplőnk, Szilvi képzeletbeli barátja, Blippi sugalmazására kiugrik az ablakon, és összetöri magát. Miféle képzeletbeli barát az, aki ilyet kér egy kisgyerektől? – tehetjük fel a nyugtalanító kérdést. Ezt a kérdést boncolgatja a produkció is, ám kis nehézséget jelent az értelmezésben, hogy nem hoz konkrét döntést arról, mely pszichológiai problémának megtestesülése pontosan Blippi, a szorongásnak vagy a skizofréniának.

Egyébiránt Blippi izgalmas figura. Multis üzletkötőnek, rámenős sales-esnek tűnik, névjegykártyát osztogat, lehangoló stílusával igyekszik manipulálni nemcsak Szilvit, hanem a közönséget is. (Blippi szerepének eljátszásáért Viczián Réka színészi különdíjban részesült.) Az én rosszabbik feleként is értelmezhetjük őt, aki jellemzően akkor szokott előkerülni, és okvetetlenkedni, amikor Szilvinek éppen valami fontos esemény történik az életében: óvodai szereplés,

új munkahely, első randevú – Blippi tényleg mindent képes tönkretenni, és miután tönkretette, remekül érzi magát.

Szilvit különböző életszakaszaiban különböző játsszók jelenítik meg. Nagyon szép ötlet, hogy a színészek a színpadon rituálisan – kék-fehér ruhák le- és felvételével – adják át a szerepet. Az is szép, hogy megölelik egymást, az is, hogy az előadás legvégén együtt látjuk mindhármukat – ezek az ötletek mind arról szólnak, hogy fontos feladatunk önmagunkról gondoskodni. Másfelől épp azért nehéz az eldöntetlensége annak, milyen pszichés problémával áll szemben a főszereplőnk tulajdonképpen, mert ebből a tudásból származhatna a megoldás dramaturgiai fordulata is. Így viszont Blippi legyőzésének aktusa kissé elkentté és nehezen érthetővé válik.

Az *Örökölt sebek* című produkció dramaturgiai felépítése epizodikus, filmszerű jeleneteket tartalmaz. Végigtekint a főszereplő felnövéstörténetén, és bár a történet azt állítja, hogy a saját démonainkkal csak saját magunk küzdhetünk meg, a játsszók közös jelenléte, arányosan elosztott szerepeik mégis azt erősítik bennünk, hogy a problémák közös feldolgozása vezethet el a megoldás felé, hogy talán mégsem vagyunk annyira egyedül a problémáinkkal, mint ahogy azt néha érezzük.

A ZÖLD SZEKCIÓ DÍJAI

Zsűri: Puskás Panni, Szabó-Székely Ármin

CSOPORTOS KÜLÖNDÍJAK

Az előadás szövegéért

Csoportnév: NNA-KIMI 11.B

Előadás címe: IC

Csoportvezető-rendező: Zuti Krisztián

Az előadás önreflexiójáért és humoráért

Csoportnév: Lovassy Színpad

Előadás címe: Puzzle(d)

Csoportvezető-rendező: Fűrj Katalin

A merész témaválasztásért

Csoportnév: JátsszMa Diákműhely

Előadás címe: Rosszgyerekek

Csoportvezető-rendező: Németh Gyöngyi

SZÍNÉSZI KÜLÖNDÍJAK

Viczián Réka

Csoportnév: Ifjú Morbid Színpad

Előadás címe: Örökölt seb

Csoportvezető-rendező: Rácz Annamária

Szentimrey-Vén Dániel

Csoportnév: Lovassy Színpad

Előadás címe: Puzzle(d)

Csoportvezető-rendező: Fűrj Katalin

Tóth Gréta

Csoportnév: Arrabona Diákszínpad

Előadás címe: Rómeó és Lyúlia

Csoportvezető-rendező: Balla Richie

LEGJOBB NŐI ALAKÍTÁS: Barkó Kincső

Csoportnév: JeszPiszLáv
Előadás címe: Kimondhatatlan
Csoportvezető-rendező: Ákli Krisztián

LEGJOBB FÉRFI ALAKÍTÁS:

Calderale Federico Joshua, Tatai Bulcsú Gyula, Uhri Domonkos Farkas

Csoportnév: Les Hommes
Előadás címe: Hiánybetegség
Csoportvezető-rendező: Neuhauser Emil Béla

RENDEZŐI KÜLÖNDÍJ: Neuhauser Emil Béla

Csoportnév: Les Hommes
Előadás címe: Hiánybetegség

LEGJOBB ELŐADÁS:

Csoportnév: PiszJeszLáv
Előadás címe: Kimondhatatlan
Csoportvezető-rendező: Ákli Krisztián

ODE zárógondolatok

Az Országos Diákszínjátszó Egyesület választmánya ezúton is szeretné megköszönni mindenkinek a közreműködését, akik a 2025-os rendezvények lebonyolításában szerepet vállaltak.

Hálás szívvel köszönjük a Regionális Diákszínjátszó Találkozók szervezőinek munkáját:

Lukács Ákos (Észak-Magyarország, Miskolc), Németh Gyöngyi (Nyugat-Dunántúl, Szombathely), Gila Gabriella (Dél-Alföld, Szeged), Demarcsek Zsuzsa (Észak-Alföld, Nyíregyháza), Ákli Krisztián (Dél-Dunántúl, Csurgó), Bagossi Edit (Észak-Alföld, Debrecen), Göbölös Gábor (Közép-Dunántúl, Aba), Gyevi-Bíró Eszter, Felber Dominik, Eck Attila, Szalai Ádám (Közép-Magyarország, Budapest)

Köszönetünket fejezzük ki a Regionális Diákszínjátszó Találkozók zsűrijének is:

Patonay Anita, Bori Viktor (Észak-Alföld, Nyíregyháza), Pálfi Erika, Sereglei András (Nyugat-Dunántúl, Szombathely), Kiss Gabriella, Tárnoki Márk (Dél-Alföld, Szeged), Madák Zsuzska – Bolla Bence, Russa Karina – Vidovszky György (Közép-Magyarország, Budapest), dr. Fekete Anikó, Bethlenfalvy Ádám (Észak-Magyarország, Miskolc), Bagossy Júlia, Balla Richie (Közép-Dunántúl, Aba) Jászay Tamás, Nagy Norbert (Észak-Alföld, Debrecen), Gyevi-Bíró Eszter, Móka János (Dél-Dunántúl, Csurgó)

A magas színvonalú Regionális Diákszínjátszó Találkozók után **az ODE választmánya** (dr. Fekete Anikó, Gyevi-Bíró Eszter, Felber Dominik, Szabó Gergely) örömmel szervezte meg a 2025-ös Országos Diákszínházi Fesztivált.

Nagyra értékeljük a VII.ODF zsűrijének munkáját, akik szakmaisággal és emberséggel emelték a fesztivál fényét: Puskás Panni, Székely Kriszta, Fábián Péter, Szabó-Székely Ármin hálásak vagyunk nektek!

Szeretnénk külön köszönetet mondani a **Magyar Drámapedagógiai Társaságnak**, hogy méltó megjelenési felületet biztosítottak a Drámapedagógiai Magazin oldalain az események beszámolóinak.

Köszönjük!